

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Ίσως να ήταν πριάντα χρόνων, ίσως και περισσότερο. Και στα μάτια της έκρυβε ένα μυστικό, ένα αίνιγμα. Αν και ζούσε μέσα μας, η Μαρία ήταν ένα πλάσμα από άλλον κόσμο. Αν κανείς τη ρωτούσε: «Από πού έρχεστε;», ή φωνή της θ' απαντούσε σαν μια πνοή: «Από μακριά...».

Ετσι ήταν η Μαρία: κάτι το απρόσιτο σχεδόν, το μυστηριώδες. Κάθε πρωί, πάντα ανεπιληπτή, βρισκόταν στο κατάντημα, μ' ένα ανάλαφρο χαμόγελο στα χείλη και με ύψος σεβόρα. Οι πελάτες έρχονταν να την. Ήταν μια ευχάριστη γυναίκα, αγάπησε απ' τα χέρια της ένα ύψος. Το αέρινο το ήξερε κι απ' το ταμείο του παρακολουθούσε άγρυπνα όλη μέρα τη Μαρία, που δεν ανήκε ωστόσο σε κανένα. Μακριά, πολύ μακριά, ποιος ξέρει πού, βρισκόταν η ψυχή της Μαρίας.

Θυμάμαι πως κάποιο βράδυ, την είδα να πλησιάζει στη βιτρίνα. Η Μαρία ακουμπήσε το μέτωπό της στο κρύσταλλο, τα μάτια της πήραν μια αλλόκοτη έκφραση, και τα χείλη της μόλις ψιθύριζαν: «Το χιόνι...».

Κατάλαβα πως η Μαρία σκεφτόταν κάτι το μακρινό, κάτι το χαμένο. «Το χιόνι...», ξανάπε, και τα μάτια της λές και βούρκωσαν.

Το ν' ανασταίνω τον ίδιο αέρα που ανατίνει και η Μαρία, ήταν για μένα τ' όνειρό μου. Ίσως να ήμουνα ερωτευμένος μαζί της, έτσι όπως ερωτεύεται κανείς κάποτε πράγματα ακατάνοητα. Ίσως το σίσθημά μου να μοιαζε με το σίσθημα του αφεντικού, που αγαπούσε σιωπώ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Γαμβρός

Βεβαρυνθείς τους έρωτάς και τας εκ τούτων νίλας προς δε μεδοντινάς—μὰ τὸ ναί!—τας παρανόμους (φίλας

έλαβον την απόφασιν αὐθημερὸν νὰ τρεῖω και δίδα στρομβουλόεσαν συμβίαν νὰ ἐκλέξω. Ἐφ' ὧ ἐν τάχει στολισθείς ὡς γόνος και γχιουλένας και εἰς τὸν μυστακα βαλὸν πόσότητα μανδέκας ἐξήλθον εἰς τὰς ἀγνιάς μετόδς πολλῶν λαχτάρων ἀναζητῶν την σύζυγον ταχέως κ' ἀρον-αρον. Κι' ἀφού περιεπάτησον ἐξ ἐρωτὸς κοχλάζων και γλῦκαν οὖν παντάπασιν ὁ ταρνανέας στάζων ἀρίχτην εἰς τὸ Ζάππειον εἰς εὐτυχίαν πλέων κ' ἐπευφημούμενος σφοδρῶς ὑπὸ πολλῶν θηλέων. Ὅθεν, ἀφού προσείλκυσον γυνῶν ἑκατοντάδας και κατεκλύσθην τοιγαροῦν ἀπὸ πολλὰς νυφάδας ἀνῆλθον εἰς παγκάκιον ὡς Ἀὐν Ζουὰν δεινὸς ἵνα γνωρίσω πρὸς αὐτὰς τὸ μέγα γεγονός.

—Εἰμι γαμβρὸς περιωπῆς! ἐβόησον (πρὸς πάσας και κλείσας τὸ ματάκιον ἐκτέχνως ὁ (μπαγάδας

—Θαυμάσατε, συνέχισον, τὸν θρυλικὸν (ἐρῶν και κάμετε παρέλασιν ἵνα ἐκλέξω (νύμφην!

Και ὄντως ἤρξατο εὐθὺς ποιητὴ με- (γαλειώδης τουτέστιν ἀπαξάπασαι—ισχυαί και (νταρτανώδεις—

διήλθον ἐμπροσθεν ἐμοῦ κ' ἐκάστη (μ' ἐχαιρέτα λέγουσα φασκελοειδῶς:—Ὅσσε! γαμ- (πρὸς... κουφέτα!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

—Θέλω ένα ύψοςμα σπύρ, ξαιρετικής ποιότητας, που ν' αντέχει στη βροχή και στην κακοκαιρία, της εξήγησε ο αγνώστος.

—Αυτό σας άρεσει; είπε η Μαρία, ξεδιπλώνοντας ένα ύψοςμα με χέρια που έτρεμαν.

—Επειτα πρόσθεσε σιγά: —Αλλάξε τίποτα εκεί κάτω; Είπε πάντα το χιόνι;...

—Τίποτα δεν άλλαξε, είπε ο πελάτης, κουνώντας λυπημένα το κεφάλι του. Πάντα υπάρχει το χιόνι. Μονάχα ο ουρανός είναι πιο γκριζός, πιο θλιμμένος...

Μίλουσαν για το μακρινό κόσμο, όπου είχε μείνει η ψυχή της Μαρίας. Και τότε τους ένωσε σφιχτά, τσάλεπα, το κατάλαβαν. Κι' ενοιώθα μια παράξενη, ανώφελη ζήλεια.

Η Μαρία διπλώσε το ύψοςμα. Μου τσάλεσε για να κάνει το πακέτο, ενώ αυτή πήγε στο ταμείο για να εισπράξη τα λεφτά.

Ο ξένος πήρε το πακέτο από μέσα και πλησίασε στο ταμείο. Η Μαρία του χαμογέλασε, μα όταν εκείνος έπληρωσε, το χαμόγελό της έσβυσε και του ψιθύρισε με σδυμένη σχεδόν φωνή: —Συχαρώ με, Ερνέστο, δεν ήμουν ποτέ ευτυχισμένη.

—Εκείνος στεκόταν μπροστά της, ακίνητος. Έγώ ιδρώνα και νευρίαζα. Μα η Μαρία κι' ο ξένος δεν μπορούσαν να με δουν: ήταν κλεισμένοι μέσα σ' έναν κύκλο, τον κύκλο των πάλμων αναμνηστών τους, της ζωής τους, που δεν την ήξερα, μα που μάντευα πως ήταν ένα δράμα, μια παλιά τραγωδία.

Φάνηκε πως ο ξένος θάφενε. Είπε τότε σιγά: —Όλα σε περιμένουν εκεί κάτω Μαρία... Το χιόνι, ο γκριζός ουρανός... όλα!

Εκείνη δεν είπε τίποτα. Με ηρεμία πήρε απ' το τραπέζακι, όπου ήταν τα λουλούδια μου, την τσάντα της, τα γάντια της και μου είπε: —Πρέπει να λείψω. Νά, τα κλειδιά. Κλειδώσε σου άποψε, σε παρακαλώ. Κι' αν αύριο δεν έρθω, άνοιξε σου και φρόντισε για όλα στο μαγαζί, άσπου να γυρίση ο διευθυντής...

Ο «άλλος» την περίμενε έξω, στο δρόμο.

—Ευχαριστώ για όλα, μου είπε η Μαρία, σφίγγοντας το χέρι μου.

Ίσως νάχε καταλάβει από καιρό τον σιωπηλό έρωτά μου, γιατί μου φάνηκε πως δάκρυσε, όταν μ' αποχαιρέτοσε. —Επειτα βγήκε, χάθηκε απ' το μαγαζί κι' απ' τη ζωή μου. Τους είδα ν' απομακρύνονται, άνα, ένωμένοι για πάντα. Τ' όνειρό μου είχε σβύσει...

Οι μέρες κυλάνε τώρα μόνοντες. Ο ήλιος λάμπει όπως πάντα. Η ζωή συνεχίζεται. Μόνο το μαγαζί μοιάζει πιο άδειο. Το αφεντικό είναι στο ταμείο και σπαίρνει, όπως σάπασε και τη μέρα που γύρισε και δεν βρήκε πια τη Μαρία.

Το βράδυ, όταν βάζουμε την καρτέλα «Κλειστόν», μένουμε λίγο ακόμα στο μαγαζί, το αφεντικό κι' εγώ, δίχως να μιλούμε, ζώντας με την ανάμνησι της Μαρίας.

—Επειτα λέμε καληνύχτα, ο ένας στον άλλο, μελαγχολικά, καρτερικά.

Στο δρόμο με συναντάει η θλίψη. Μια είναι μια θλίψη γλυκιά, γιατί ξέρω πως τώρα η Μαρία, εκεί μακριά, στον τόπο όπου χιονίζει, ζή ευτυχισμένη...

ΖΑΝ-ΠΙΕΡ ΡΙΒΙΕΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Ιαννίνι. Ο Λεπορτζ

Η Άθινα άποκτά ύστερα από λίγες μέρες ένα καινούργιο κινηματοθέατρο, που ονομάσθηκε «Έλλη».

Η καινούργια αίθουσα, που βρίσκεται απέναντι στη Λυρική Σκηνή, θα είναι έτοιμη ύστερα από δυό μήνες. Θα περιλαμβάνει δε περί τις 800 θέσεις, και θα λειτουργή αλλοτε ως θέατρο και αλλοτε ως κινηματογράφος.

Η κ. Κατερίνα θα έγκαινιάση για πρώτη φορά, την έαυμένη έδωμάδα το «Παιδικό θέατρο», στο θέατρο «Κυβέλης». Το «Παιδικό θέατρο» θα άρχισή, με το έργο του Άντερσεν «Νεράιδα του παραμυθιού», που σκηνοθετεί ο κ. Μουζενίδης.

Το ίδιο έργο θα παίζεται και για τα σχολεία, με φθινό εισιτήριο.

Το Βασιλικό θέατρο παίζει για λίγες μέρες την «Άγια Ίωάννα» που θεωρείται η υπεαλύτερη έπιτυχία της Βάσας Μανωλίδου, στο θέατρο.

Θα επακολουθήση, αργότερα, η τελευταία εμφάνισις της Βάσας Μανωλίδου στο έργο «Καίσαρ και Κλεοπάτρα». —Επειτα η Μανωλίδου, θα άποχωρήση από το κρατικό θέατρο για να συνεργασθή, όπως και παλαιότερα, με την εξαδέλφη της Μαίρη Άρσν. Η πρώτη εμφάνισις τους μαζί θα γίνει τον Φεβρουάριο στην Κωνσταντινούπολη.

Ο Νίκος Ροζάν, που πέθανε τις τελευταίες μέρες, σε ηλικία 67 ετών, ήταν ένας από τους πιο δυναμικούς, τυπότες του κρατικού θεάτρου. Ο πατέρας του καταγόταν από την Γαλλία και είχε τίτλο ευγενούς, λεγόταν, δηλαδή, Ντε Ροζάν, το Ντε όμως περιορίστηκε από τον Ροζάν, όταν πρωτοβγήκε στο θέατρο.

Ο Νίκος Ροζάν είχε ακόμη, ιδιαίτερη αγάπη στη μαγειρική, στην οποία είχε άποκτήσει μεγάλη ειδικότητα.

Ετσι, όπως άφηγούταν, τουλάχιστον οι παλαιότεροι, συνάδελφοί του κάποτε πριν πολλά χρόνια όταν βρισκόταν επί κεφαλής ενός θιάσου στη Σύρο, παρουσιάσθηκε η ανάγκη να παρασθή ο θιάσος ένα γεύμα.

Επειδή όμως δεν είχαν καμμία έμπιστοσύνη στο μαγειρό του έστιατορίου, όπου έτρωγαν, ο Ροζάν... άνασκουμπώθηκε, φόρεσε την άσπρη μπλούζα, ήπηκε στην κουζίνα κι' έφτιαξε ο ίδιος τα φαγητά του γευμάτος!

Ο «Ορέστης Λάσκος, που διέθυνε αρκετά γόνια το βαριετέ «Άλκαζάρ» και άλλα μουσικά συγκροτήματα, πήρε την άποψα να μεταπήδηση στην πρόζα! Θά συνεργασθή με τον θίασο Λεμού και θα εμφανισθή ως καρατερίστας.

Το συγκρότημα των αδελφών Καλουτά, που βρισκεται τώρα στην Κρήτη, όπου σημειώνει εξαιρετική έπιτυχία, μονότι άποτελείται από 9 μόνο πρόσωπα, κατορθώνει και παίζει διάφορα έργα. —Ετσι, εκτός από το «Μ' αγαπά δεν μ' άγαπά», με προσωπική έπιτυχία των αδελφών Καλουτά, έπαιξε τελευταία και το «Φιντανάκι». Χαρακτηριστικό είναι ότι, εμφανίζεται σε ρόλους και ο χορευτής του συγκροτήματος Τζιμς Χριστιάνο.

Η Έβα Στύλ, στην Αμερική, όπου συνεχίζει με έπιτυχία την εμφάνισι της, έμαθε μέσα σε λίγους μήνες να τραγουδά και άγγλικά τραγούδια. Η ίδια φωνογράφησε εκεί και 8 τελευταία έλληνικά σουζέ μοντέρνα και λαϊκά.

Στην «Νυφούλα του θανάτου», που θα γυρισθί ως ταινία από την «Όλυμπια Φίλμ», με την καινούργια άποκάλυψι Βάνα Ευαγγελίου, στο ρόλο της πρωταγωνίστριας, την Τούλα Ευαγγελίου και τον Άνδρεά Ευαγγελίου, θα παίζουν και πολλοί νυνότατοι τύποι της Άθνας, όπως ο Άριστέιδης Γιούλης.

Στον «Φαταούλα», εε άλλου που γυρίζεται τώρα ύστερ από την έπιτυχία του στο θέατρο, ως φίλμ, το ρόλο του θιάσσανου Άγουραπούλου θα παίξη ο Φωτόπουλος. Στο ίδιο φίλμ, ο Τζενεράλης θα παίξη τον ρόλο του Καλοφίδη που είχε ο ίδιος και στο θέατρο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Κυριακή στην Έξοδο

Είναι άναμφισβήτητο πως κάθε Κυριακή παρατηρείται έξοδος του κόσμου γενική. Δεν καθόνται στα σπίτια τους των Άθνων οι κάτοικοι με πάσο σουλατσάρουνε, γυρίζουνε, χαζεύουν και όλους οι περίπατοι, παιδιά, οι κυριακάτικοι πολύ τους γοητεύουν.

κι' όλοι με νευρικότητα κι' άνυπομονησία την Κυριακή προσμένουνε περίπου σαν... Μεσσία!

Συνωστισμός πρωτοφανής. Οι δρόμοι πλημμυρίζουν. Φίλοι γνωστοί και συγγενείς παρέες σχηματίζουν,

τα νοχελή τους βήματα παντού τα περιφέρουν και πού θα καταλήξουνε οδδέποτε το ξέρουν.

Για πού τραβά η συντροφιά; Κανείς δεν τώρε ακόμη και κάθε μέλος, φυσικά, δική του έχει γνώμη.

—Πάμε, παιδιά, στο σινεμά... προτείνει ο Άριστος. —Ο Μάκης! —Όχι, αδερφέ! Κι' η Σούλα: «Εύχαρι (στως!»

Για σινεμά τρελλαινεται η Σούλα η καυμένη, γιατί είναι η ταλαιπωρη όλιγον τί... «βλαμμένη» και τήνε δέσνει άλύπητα το «ψάνιο» το μεγάλο πως και τη Ρίτα Χαίηγουωθ την... τρώει, δίχως άλλο!

Πάντως οι άλλοι, δυστυχώς δεν θέλουν σινεμά και λύσι ψάχνουνε να βρούν μ' άφάνταστο μεράκι γι' αυτό και άπορριπτουνε τη γνώμη του Μεμά που λέει: —Δεν πηγαίνουμε σε κανα ταβερνάκι; Κι' άκούγεται η... έκρηξις άμέσως της Σταμάτας: —Ταβέρνες όνειρενεται πάλι ο μπικροκανάτας!

Βροχή πέφτουν τα σχέδια και σύννεφο η γνώμη και δός του βολοδέρνουνε και... πηζουνε οι δρόμοι!

Τι κινήσις εκπληκτική στους δρόμους κάθε Κυριακή!

Τέτοιο φρικώδες στρίμωγμα δεν γίνεται παρόμοιο, ... σώμα πρὸς σώμα μάχεται ο κόσμος άνεγδότης και για να διασχίσετε, παιδιά, το πεζοδρόμιο χρειάζεται... πιλότος!

Και οι δανδήδες φυσικά, κι' οι φρέσκοι κι' οι μπαγιατικοί παίρνουν κι' εκείνοι βιαστικά

μιάν έκφρασι αλλοιώτικη, μιάν όρη Κυριακτική κι' ενώ τελείως άσκοπα στους δρόμους τριγυρίζουν, σκοπιμώς κι' άναιδέστατα με όποιαν δούν γαμπρίζουν.

(Αυτό, θαρρώ, το ζήτημα συγκαίς άνεφύη κι' έγραφή τακτικά κι' εδῶ, μα και σε στήλες άλλες, οι πιο πολλοί πως μένουνε... άνώμφευτοι νυμφίοι, χυδαίσι: μπουνάλες!)

Όποιος δεν βρή την Κυριακή στενοχωριέται, πλήττει, γι' αυτό οι κοπέλλες, οι τρελλές, που πάντα οι κακομοίρες αναγορὸν ελεύθερες τ' άπογειν' απ' το σπίτι, πανακάμπουνε άργα το βράδυ... ζωντοχήρες!...

Εισιογραφική ο Εισιορχαμής.

Αντ. Ταλάρια

ΑΝ ή πρωτεύουσα του αμερικανικού κινηματογράφου λανσάρη κάθε χρόνο ένα μικρό αριθμό από όμορφες κοπέλλες ως καινούργια αστερία της οδόνης, μη νομίζετε ότι όλες αυτές επέτυχαν χάρις στην τύχη ή τις πολλές γνωριμίες που είχαν. Μόνο ένα ποσοστό από καινούργιες στάρ όφείλουν σ' αυτό την επιτυχία τους. Οι περισσότερες καινούργιες στάρλετ προέρχονται από το «Χόλλυγουντ Στούντιο Κλάμπ».

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΚΛΑΜΠ

Ένα Ίδρυμα που ετοιμάζει αστερία της οδόνης

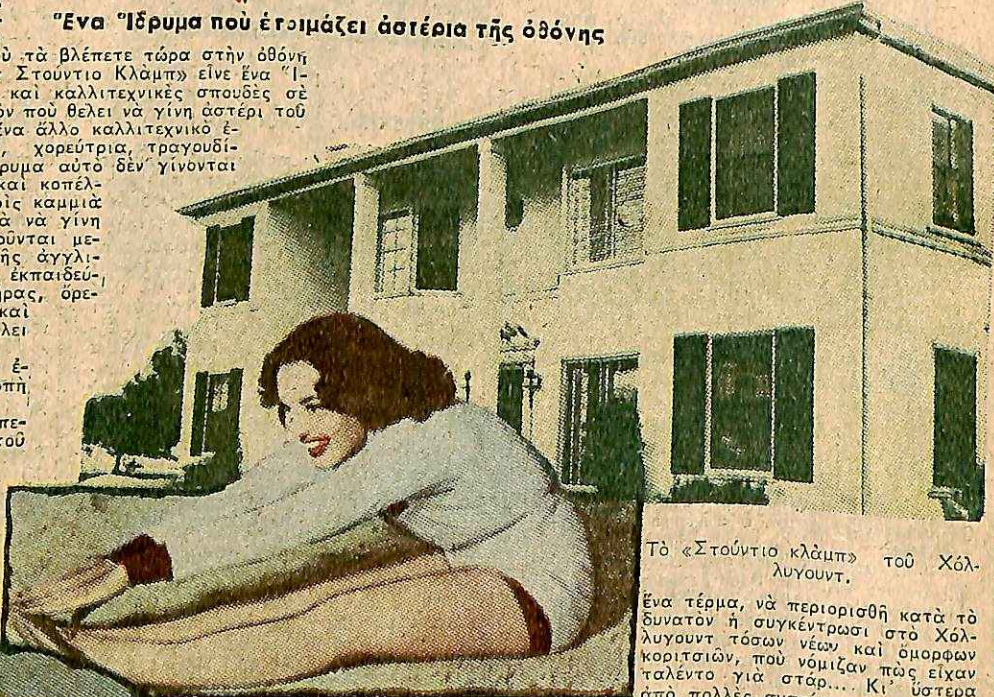
Ασφαλώς, πρώτη φορά θ' ακούσατε το όνομα αυτό. Κι όμως έχει ζωή πολλών ετών κι έχει εφοδιάσει το Χόλλυγουντ μέχρι σήμερα με πολλά νέα αστερία που τα βλέπετε τώρα στην οδόνή και τα θαυμάζετε. Το «Χόλλυγουντ Στούντιο Κλάμπ» είναι ένα Ίδρυμα που παρέχει στέγη, τροφή και καλλιτεχνικές σπουδές σε κάθε κοπέλλα από 18 μέχρι 30 ετών που θέλει να γίνει αστερία του κινηματογράφου ή ν' ακολουθήσει ένα άλλο καλλιτεχνικό επάγγελμα (ηθοποιός της σκηνής, χορεύτρια, τραγουδίστρια, πιανίστα κ.ο.κ.). Στο Ίδρυμα αυτό δεν γίνονται δεκτές μόνο Αμερικανίδες, αλλά και κοπέλλες από κάθε γωνιά της γής, χωρίς καμμία διακρίσι φυλής και θρησκείας. Για να γίνει δεκτή μια κοπέλλα δεν απαιτούνται μεγάλα προσόντα: τελεία γνώσις της αγγλικής, αν είναι ξένη, σπουδές μέσης εκπαίδευσης, έγγυημένος ήθικος χαρακτήρας, ορεξι και προθυμία για δουλειά και ταλέντο για το επάγγελμα που θέλει ν' ακολουθήσει.

Η εισαγωγή γίνεται κατόπιν επιλογής από εξεταστική επιτροπή και εφ' όσον υπάρχει κενή θέση.

Πριν προχωρήσουμε όμως στην περιγραφή των κανονισμών και του τρόπου λειτουργίας του «Χόλλυγουντ Στούντιο Κλάμπ», πρέπει ν' αναφέρουμε δυο λόγια για το ιστορικό της ιδρύσεώς του:

Όταν κατά την έναρξη του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου επιτράπη η είσοδος στην Αμερική πολλών ατόμων απ' την

χρήματα, μπορούσαν να μείνουν σ' ένα μέτριο ξενοδοχείο ή και σ' ένα απλό δωμάτιο, για λίγες ημέρες. Οι άλλες, όμως, που δεν είχαν χρήματα, έφεταν εύκολα θύματα διαφόρων υπόπτων και επικίνδυνων τύπων του υπόκοσμου, που καραδοκούσαν μια τέτοια ευκαιρία για να τις εκμεταλλευτούν. Το κοινωνικό αυτό ζήτημα, που όσο πηγαίνει έπαιρνε μεγάλες διαστάσεις, άνησυχσε όπως ήταν επόμενο τις μεγάλες βεντέτες του Χόλλυγουντ. Έπρεπε να τεθώ

Το «Στούντιο Κλάμπ» του Χόλλυγουντ.

ένα τέρμα, να περιορισθώ κατά το δυνατόν η συγκέντρωσι στο Χόλλυγουντ τόσο νέων και όμορφων κοριτσιών, που νόμιζαν πως είχαν ταλέντο για στάρ... Κι ύστερα από πολλές συσκέψεις που έγιναν μεταξύ μεγάλων γυναικείων αστεριών — Τζόαν Κράουφορντ, Μπέτυ Νταϊνς, Γκέρνι Γκάρσον, Χέντι Νέων Γυναικών του Χόλλυγουντ, που ανέλαβε υπό την προστασία της κάθε κοπέλλα που έφθανε εκεί, που διέθετε πραγματικό ταλέντο και που ήθελε να ακολουθήσει ένα καλλιτεχνικό επάγγελμα. Τις άλλες κοπέλλες, τις έστειλε πάλι εκεί απ' όπου είχαν έρθει, με έξοδα δικά της. Πρώτη δουλειά της «Ενώσεως» ήταν ν' αγοράσει στήση εκεί το «Χόλλυγουντ Στούντιο Κλάμπ».

Η στάρλετ Ντόροθι Χάρτ.

Το Ίδρυμα αυτό εξακολουθεί σήμερα να λειτουργεί περίφημα και να παρέχει στέγη, τροφή και εκπαίδευσι καλλιτεχνική σε 98 νέες κοπέλλες από κάθε γωνιά της γής. Τα πρώτα χρόνια η διαμονή εκεί και η διατροφή των κοριτσιών ήταν εντελώς δωρεάν, αφού όλα τα έξοδα τα πλήρωνε η «Ενώσις». Σήμερα όμως έχει καταργηθή η ευκολία αυτή. Για να γίνει δεκτή μια κοπέλλα πρέπει πρώτα να έχει ταλέντο πραγματικό κι έπειτα να μπορεί να πληρώνη μέχρι 200 δολάρια το μήνα για έξοδα διαμονής, τροφής και εκπαίδευσης.

Καμμία μαθήτρια δεν μπορεί να μείνι στο Ίδρυμα αυτό όσο θέλει. Αν περάσουν τρία χρόνια και στο διάστημα αυτό δεν κατορθώση να διακριθώ κάπου, της υποδεικνύουν με ευγένεια ότι πρέπει να παραχωρήση τη θέση της σε άλλη. Ας σημειωθώ ότι το Ίδρυμα έχει ό,τι χρειάζεται για μια καλλιτεχνική εκπαίδευσι. Διαθέτει πλήρη αίθουσα θεάτρου με μεγάλη σκηνή και πλούσια σκηνικά, δυο κινηματογραφικές αίθουσες για την προβολή ταινιών, δέκτη τηλεόρασης, πλούσια βιβλιοθήκη και αθλητικά μυσικών οργάνων. Επί πλέον διαθέτει πλήρες διδακτικό προσωπικό από παλαιούς και σύγχρονους αστερες της οδόνης και της σκηνής. Η εκπαίδευσι δηλαδή είναι πλήρης και οι κοπέλλες που θα αποφοιτήσουν από το «Χόλλυγουντ Στούντιο Κλάμπ» σπάνια θα ξαναγυρίσουν στην πατρίδα τους άπρακτες. Κατά 90% κάπου θα προσληφθούν και μερικές θα διακριθούν.

Η ζωή μέσα στο Ίδρυμα έχει κάθε ευκολία. Ένα ζήτημα όμως είναι η βάσις του κανονισμού: δεν γίνεται δεκτή και δεν δικαιολογείται καμμία ηθική παρεκτροπή.

P. PENN

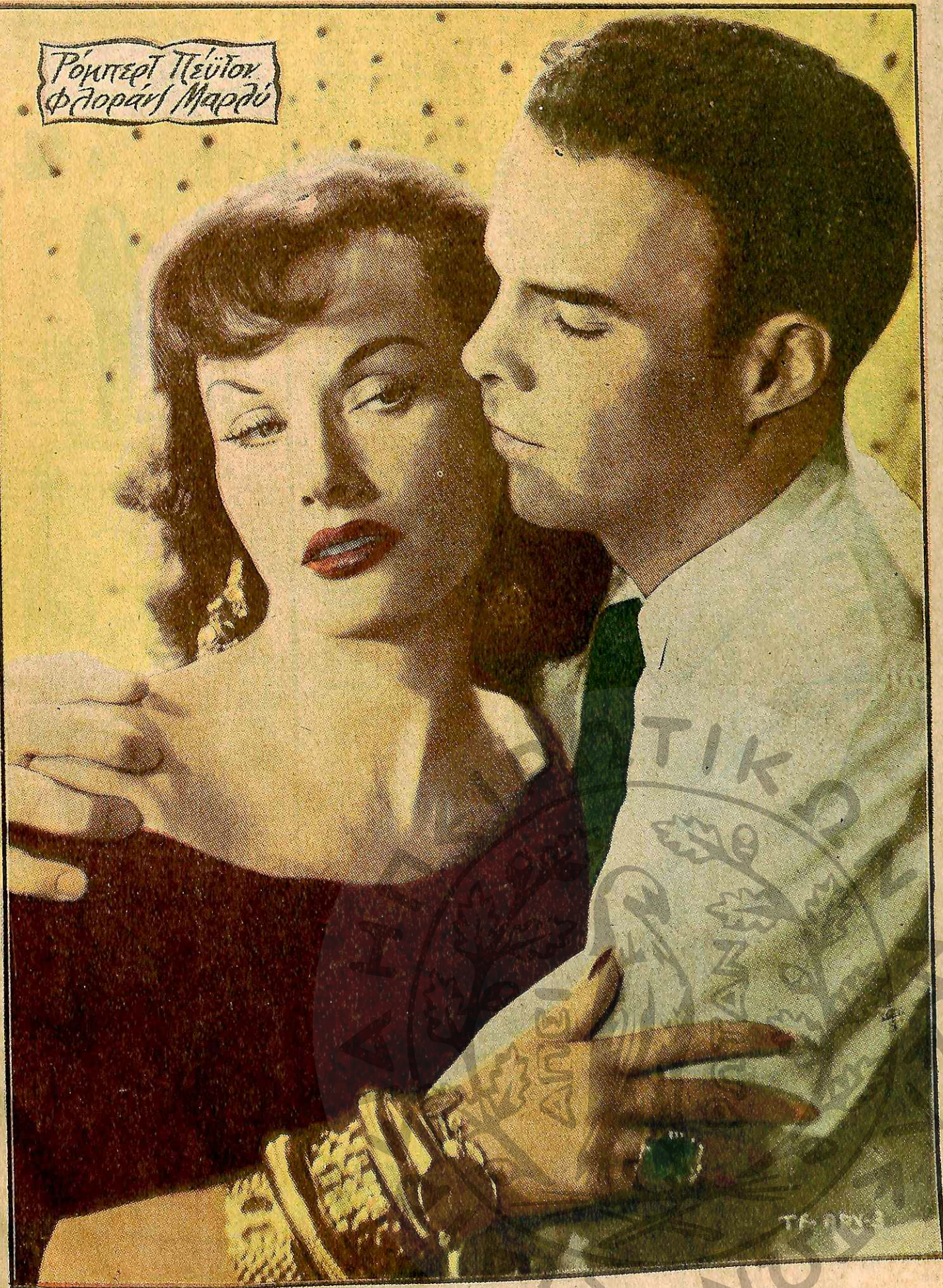

Μιά υποψήφια... «γνώσασα»: Η Πάιπέρ Λούου.

Ευρώπη, οι όμορφες κοπέλλες που έφθασαν στη Ν. Υόρκη σκέπτονταν ότι θα μπορούσαν να πραγματοποιήσουν το μοναδικό όνειρο της ζωής τους: να πάνε μέχρι την πόλι του κινηματογράφου και να γίνουν αστερία του σινεμά!

Έτσι από το 1942 μέχρι το 1945 το Χόλλυγουντ γέμισε από νέες και όμορφες κοπέλλες, που μάταια γύριζαν από στούντιο σε στούντιο για να βρουν ένα δοκιμαστικό ρολόκι σε κάποιο φιλμ... Κι όσες είχαν μαζί τους

Η χαριτωμένη Ντέμπι Ρέινολντς.

Ρόμπερτ Τρέιτον Φλόρανς Μαρνέ

Ο έκδικητής

Όταν τον γνώρισε η Νέλλη Στεφανή, έπεσε μέσα της: «Άλλος ένας άντρας που θα ξευτελιστή, που θα καυρέλιασθή, που θα καταστραφεί...». Και, χωρίς οίκτο, αδιαφορία για το καινούργιο κακό που σκόπευε να κάνει, με τη συνήθισμένη της εγκληματική ψυχραιμία, άφησε την απλή γνωριμία τους να γίνει πρώτα εγκαρδιότητα, κι ύστερα, σιγά-σιγά, να μεταβληθεί από την πλευρά του άντρα, σε παράφορο έρωτα γι' αυτήν...

Ο Άλκις Γαλάνης πάλι, ήταν ένας νέος ως τριάντα χρόνων, όλο ζωή. Τα κατάμαυρα ματιά του σκορπίζανε αεικίνητες λαμψείες, η ψυχή του ήταν όλο πίστι για τις γυναίκες. Όταν γνώρισε τη Νέλλη, της χάρισε αμέσως ανεπιφύλακτα, τον έρωτά του. Έκείνη τον δέχτηκε αυτόν τον έρωτα με συγκρατημένο τρόπο, χωρίς να δώσει στο καινούργιο της θύμα μεγάλες ελπίδες, αλλά και χωρίς να του κόψει τα φτερά με μίαν εκδοχή παγερής συμπεριφοράς της. Εκείνος άρχισε να την επισκεπτείται στο σπίτι της. Καθότανε στα πόδια της κι άρχισε ένα σιωπηλό κούρσο, που εκείνη τις άκουγε, με μισοκλειστά ματιά... Καμιά φορά, ο Άλκις σταματούσε τις ερωτικές εξομολογήσεις του, για να τη ρωτήσει:

— Δέν λές τίποτα κι' εσύ, Νέλλη...

— Εκείνη σήκωνε κουρασμένα τα βελούδινα ματιά της, και τον κοίταζε:

— Τί θές να πώ;... τον έρωτάς σου...

— Εγώ θα σου πώ; της έλεγε εκείνος με κάποια ανυπομονησία. Ποιος μου υπαγορεύει έμένα τα λόγια μου γιά σένα;

— Ο έρωτάς σου... του απαντούσε εκείνη μ' ένα χαμόγελο γεμάτο πρόκληση.

— Κι' έσενα, ο έρωτάς σου τί σου υπαγορεύει;

— Ο έρωτάς μου;... Ποιος σου πει, ότι νοιώθω έρωτα γιά σένα;...

Σηκώνεταν ο Άλκις, αγανακτισμένος:

— Καλά, τότε... της έλεγε, Σ' ευχαριστώ γιά την όμη σου ειλικρίνεια, και σου ζητώ συγγνώμη γιά την ενόχλησή... Δέν πρόκειται να ξαναρθώ ποτέ!...

Κι' έφυγε έξαλλος, γιά να γυρίσει άμέσως την άλλη μέρα, γεμάτος συντριβή και μετάνοια... Σαν άπεφτε στα πόδια της, την παρακαλούσε να τον συγχωρέσει, την εκλιπαρούσε να του χαρίσει λίγη αγάπη... Έίπε κι' άποείσε ο Άλκις, ότι δέν θα μπορούσε ποτέ να τη συγκινήσει, κι' ένα βράδυ της μίλησε με αποφασιστικότητα:

— Άκουσε, Νέλλη, άποφάσισα πραγματικά να μην ξαναρθώ να σ' ενοχλώ... Εκείνη έπαιξε αδιάφορα μ' έναν χρυσό χαρτοκόπητή και δέν του άπάντησε. Κατάλαβα, συνέχισε σφίγγοντας τις γραβίδες του ο νέος, πόσο τραγικά άσκοπη είνε η έπιμονή μου.

— Άλήθεια;... Πρόσεξε μόνο να μην ξαναγυρίσεις...

— Ποτέ!

— Πολλές φορές τ'όχεις άποφασίσει, άλλά, στο τέλος, δέν άντέχεις και γυρίζεις πάλι κοντά μου...

— Πόσο σίγουρη είσαι γιά τη δύναμή σου!...

— Ναι, συνήθισα νάμαι σίγουρη... "Η, πιο καλά, οι άντρες με συνήθισαν... Τη ζύγωσε με φλογισμένα ματιά ο Άλκις. Και της κάρφωσε τα λόγια του μέσα στην καρδιά:

— Ξέρω... "Ολ' η ζωή σου είνε μιά αλυσίδα από τραγικά θύματα που γυρέψανε τον έρωτά σου, κι' εσύ, αντί γι' αυτόν, τους έδωσες την καταστροφή και το θάνατο!...

— Μπα;... Τά ξέρεις όλ' αυτά;... Ξέρω κι' όνόματά!... Ξέρω το φάνη και το Γιάννη Δημάκη, τον τραγικό πατέρα και τον πιο τραγικό γιο, που τους έσπρωξε τον έναν απέναντι στον άλλον. Ξέρω το δυστυχισμένο χωριάτοπουλο, το Λευτέρη του Σπανού, που μπήκες ανάμεσα σ' αυτόν και στη φτώχεια άρραβωνιαστικιά του, τη Διαμάντη, γιά να τους δώσεις το θάνατο... Ξέρω τον Πέτρο Ζαρμπή και τον Άγγελου Σταυρέλη, τον καπετάνιο και το δεύτερο του «Ιωάννα Ν.», που τους έβαλες να σφαχτούνε στη μέση του 'Ινδικού 'Ωκεανού. Ξέρω ακόμη το Δημήτρη και τη Βάσω, το τραγικό ζευγάρι των ερωτευμένων παιδιών, που στάλαζες στις άδολες καρδιές τους τη φοβερή ύποψια πως είνε αδέρφια, γιά να τους στείλεις να σκοτωθούν. Ξέρω το Δημήτρη Μαρίνη, που έβαλες τη γυναίκα του να τον φαρμακώσει, το Βάσο Βεργίδη, που σκηνοθέτησες την καυτοκτονία του, το Γιάννη και τον Πάνο, που τους έκανες να ξεχάσουν, ότι είνε αδέρφια, γιά να ριχτούν ο ένας άπάνω στον άλλον, σαν θύρια, σαν αντίζηλοι. Ξέρω τον καλόγερο Κωνσταντίνο, που φλογίστηκε μέσα στα ράσα του ή φτώχη Νέλλη, τον κοίταζε κίτρινη, με σφιγμένα χείλια.

— Δέν ξέρω πως τάμαθες όλ' αυτά, του έλεγε.

— Πλήρωσα την καριέρα σου και μου έδωσες το κανέ μου!...

— Η Νέλλη σήκωσε τους ώμους της:

— Δέν είνε μόνο αυτά τα όνόματά που είπες... Είνε κι' άλλα πολλά, που δέν τά έχω γράψει στο κανέ μου...

— Το όμολογείς; Τέρας!...

— Γιατί να μην το όμολογώ;... "Όλοι αυτοί μ' αγαπήσανε τρελλά... Τους άφησα να καταρακώσουν εκεί που τους έσπρωχνε ή σκληρή τους μοίρα.

— Εκεί που τους έσπρωχνες εσύ!

— Άς πούμε κι' έτσι... Δέ βρίσκεις όμως, ότι είνε κοινό να συζητούμε οι δυο μας;... Έσύ, μιά φορά, σάθηκες... Είπες, ότι δέν θα ξαναρθής...

— Τό λές, ότι σάθηκε σαν ν' άμφιβάλλης...

— Όμολογώ, ότι ναι, άμφιβάλλω...

— Μ' ένα φοβερό γέλιο, της άπάντησε:

— Θα σωθώ!... Γιατί όλη η αγάπη μου γιά σένα έγινε μίσος, άδυστο...!

— Άλήθεια;... Εγώ λέω, ότι με λατρεύεις πάντα σαν τρελλός...

— Κάνεις λάθος... Έχω μίσος γιά σένα... Κι' ακόμα, θέλω να σώσω όλους τους άντρες που θα μπορούσες από δό κι' έμπρός να σπρώξεις στην καταστροφή!...

— Με ποίον τρόπο;... τον έρωτήσε ή γόσησα, με προκλητική ειρωνεία.

— Με τα ματιά του πλημμυρισμένα αίμα, ο Άλκις έτρεξε και κλείδωσε τις δυο πόρτες της καμαράς. Ύστερα γύρισε μπροστά στη Νέλλη, πουχε άνασκηκωθή.

— Τί κάνεις;... τον έρωτήσε κίτρινη.

— Θα πάρω έκδική!... της είπε υπόκωφα. Γιά όσους σκότωσες, γιά μένα που θέλησες να σκοτώσεις!...

— Άστραπαία, άρπαξε το χρυσό χαρτοκόπητή από τα χέρια της. Ύστερα την έπιασε σφιχτά από το λαιμό. Μιά, δυο, τρεις φορές άνεδοκράθηκε το μυτερό εκείνο μαχαίρι στο πρόσωπό της... Τρεις φοβερές κραυγές της Νέλλης, που με τα ματιά της βγαλμένα, με τα μάγουλά της σκιωμένα, είχε πέσει άσπυχη στο πάτωμα...

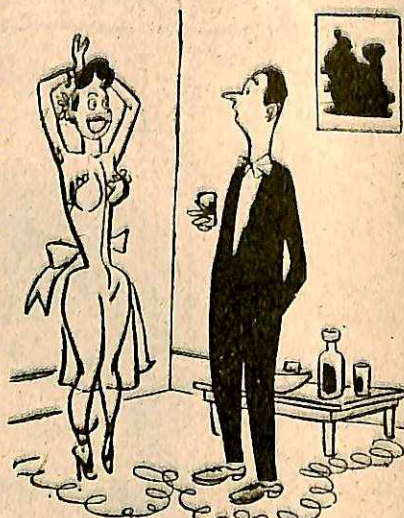
— Τώρα, τέρας, δέ μπορείς πιά να βλάψεις!... φώναξε με τρελλή χαρά, ο έκδικητής. Η θανάσιμη όμορφιά σου είνε πιά παρελθόν... Κι' εγώ όμως που πίστεψα τόσο στην όμορφιά σου αυτή, πώς να ζήσω;... Σήκωσε, γι' άλλη μιά φορά τον ματωμένο χρυσό χαρτοκόπητή, και τον έχωσε στην καρδιά του!...

...!

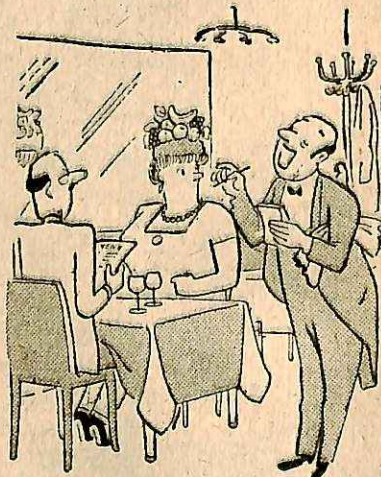
Κι' έτσι τέλειωσε τραγικά ή καριέρα της Νέλλης Στεφανή, της γόσησας με τη σκληρή καρδιά και τη θανάσιμη όμορφιά, πουχε βάσει πρόγραμμά της να έκδικηθ όλους τους άντρες γιά το κακό που της είχε κάνει κάποτε ένας απ' αυτούς... Τώρα πιά, φρικτά παραμορφωμένη, τυφλή, με σκισμένο το μάγουλό της από μιά φοβερή μαχαίρι, ή Νέλλη Στεφανή, άποσπάρθηκε σ' ένα έρημητήριο, εκεί που κανείς πιά δέ θα την έβλεπε, που κανέναν δέν θα μπορούσε πιά να βλάψει...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

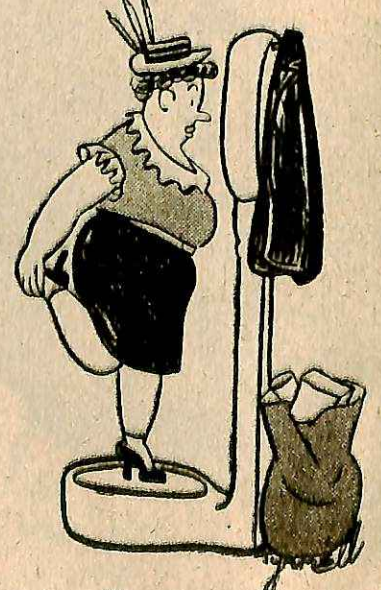
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Σου όρκίζομαι ότι είσαι ο μόνος άντρας με τον οποίο βγαίνω έξω... κάθε Δευτέρα!...

— Η κυρία θα πάρει φυσικά και φρούτα... Βλέπω ότι της άρεσουν πολύ.

Ματαιοπονία...

Ο Ζεράρ Φιλίπ

ΓΙΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Έντελως άπροσδόκητα, παντρεύτηκε την περασμένη έβδομάδα στο Παρίσι ο Ζεράρ Φιλίπ. Την σύζυγό του, που όνομά της Νικόλ Ναβώ, τη γνώρισε στην 'Ιταλία όταν γυρίσε εκεί το φίλμ «Όμορφιά του Διαβόλου».

Η κυρία Ναβώ, λίγο μεγαλύτερη στα χρόνια από τον Ζεράρ, είνε διατεγγυμένη και μητέρα δυο παιδιών! Η μουσικότης που τηρήθηκε γύρω από το είδωλλο και τον γάμο αυτόν ήταν τόσο, ώστε στην τελετή δέν παρευθύνθηκαν παρά μόνο μερικοί συγγενείς και οι κουμπάροι του ζεύγους, δηλαδή ο σκηνοθέτης Ρενέ Κλαίρ και ή γυναίκα του.

★ Δημοσιεύσαμε προ έβδομάδων την είδηση ότι ο γιός του 'Αμερικανού βασιλέως των Ξενοδοχείων, Νίκυ Χίλτον, θα ξαναπαντρευόταν την άλλοτε σύζυγό του 'Ελίζαμπετ Τάιηλ ορ. Σήμερα όμως μαθαίνουμε πως σκόπευε να παντρευτεί την Γερμανίδα ήθοισα του Χόλλυγουντ Μπάτσια Φόν Φύρστενμπεργκ.

★ Στο άμερικανικό νοσοκομείο του Παρισιού, ή Μισελίν Πιρίν έφευγε στον κόσμο.

★ Από το προσεχές πανηγυρικό ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ τεύχος άρχίζει ή νέα ασθεματική σειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ

Στη ζωή μας, ή εύτυχία είνε λίγη... Και συχνά την κερδίζουμε τα ναιάτα. Τις πιο πολλές φορές όμως, άλλοι παρ'όλ'ότι, σκληροί και τυραννικοί, με την αλύγιστη λογική τους, αδιαφορούν γιά τα τραφερά αισθήματα και καταδικάζουν στη βαρεία δυστυχία ενός γάμου «κατά συνήκην» τους νέους και τις νέες που έλπισανε στην παντοτεινή ένωσή τους... Οι γάμοι αυτοί αποτελούν τα «μοιραία σφάλματα» της ζωής... Και μιά σειρά από τέτοιες συγκινητικές ιστορίες με ποινεμένα είδωλλα και τραγικές θυσίες γιά την αγάπη, θα σας παρουσιάσει ο ΒΕΡΘΕΡΟΣ από το έπόμενο πανηγυρικό τεύχος του «Θησαυρού».

σμο ένα κορίτσι. Το εύχαιστο γεγονός πληροφορήθηκε τηλεφωνικά ο σύζυγος της Μισελίν, ο σκηνοθέτης Μπίλ Μάσαλ, που βρίσκεται στο Χόλλυγουντ.

★ Φτάνοντας προ ήμερών στο Ρίο 'Ιανείρο της Βραζιλίας, ο ποιητής Άλφ Χαν άναγκάστηκε ν' άπάντησε σε διάφορες ερωτήσεις των δημοσιογράφων. Σ' έβλεπαν απ' αυτούς που τον ρώτησαν αν θα παντρευτεί την Τζόαν Φοντ, ή ποιήτρια που τον άγάπησε με τα έφηβα λόγια: «Δέν γνώρισα ακόμα από την Ρίτα Χάιλιγούωθ και κανείς δέν ξέρει ακόμα, τί μας έπιφυλάσσει το μέλλον».

★ Στο Χόλλυγουντ άνέτειλε ένα καινούργιο τετράποδο άστέρη. Πρόκειται γιά ένα γάτο που παίζει σημαντικό ρόλο στο φίλμ «Ρουμπέρμπ» στο οποίο συμπρωταγωνιστεί μαζί με τον Ράιη Μίλλαντ και την Τζάιν Στάρλινγκ. Γιά διαφημιστικούς λόγους, ή εταιρεία που γύρισε το φίλμ, άσφάλισε στον γάτο της και τον περιφέρει τώρα σε διάφορες μεγαλόπολεις, όπου το τυχερό ζώο εγκαταστάθηκε με τη συνοχή του στα μεγαλύτερα ξενοδοχεία. Σχετικά με την λέξη «τυχερό» κάποιος εξέδησε δικαιολογημένες άντιρροήσεις λέγοντας πως, άσφαλώς εκείνο θα προτιμούσε να περάσει μερικές νύχτες ελεύθερες στα κεραμείδια των σπιτιών.

★ Η Μάριον Μπέντα Ουάτσον, παλαιά άστέρη των Ζίγκφιλντ-Φόλλις, βρέθηκε την 1ην Δεκεμβρίου νεκρή στο διαμέρισμά της. Όπως έξακριβώθηκε, πρόκειται περί αυτοκτονίας. Η Μάριον δέν είνε άλλη από την μουσική γυναικά που, ντυμένη κατάμαυρα και με το πρόσωπο σκεπασμένο από κοντό βέλο, έπισκεπτόταν συχνά τον τάφο του Ροδόλφου Βαλεντίνο.

Η Μάριον Μπέντα όχι μόνο δέν έκρυβε την αγάπη της γιά τον μεγάλο νεκρό, αλλά και έλεγε ότι το 1925 είνε παντρευτή κρυφά τον Ροδόλφο και άπέκτησε μαζί του ένα κοριτσάκι που μεγάλωσε κοντά σε συγγενείς της στην Εύρώπη. Οι κληρονόμοι του Βαλεντίνο διέωσαν τους ισχυρισμούς αυτούς κι' έτσι ποτέ κανείς δέν έμαθε την αλήθεια.

★ Πρωταθλήτρια του σκι, του τένις, της κολυμβήσεως και του βόλλευ, ή Ρόντα Φλέμινγκ κέρδισε στο Χόλλυγουντ τον τίτλο της «Βασίλισσας των σπόδ».

★ Ο 'Ερρολ Φλυνν ύποφέρει πολύ αυτές τις ημέρες γιάτι βγάει ένα φρονιμίτη. Γιά όσους τυχόν άγνωστών την ηλικία του, άναφέρουμε έδώ ότι γεννήθηκε στις 20 'Ιουνίου 1909.

★ Η 'Ινγκριντ Μπέργκ κινείται νά παίζει τον ρόλο της Παναγίας στο νέο φίλμ του Ρουπέρο Ροσελίνι. Η κυρία του παραδείσου, που θα νυγιστεί στο Παρίσι τον προσεχή Μάρτιο.

★ Σε ηλικία 60 χρόνων πέθανε στο Χόλλυγουντ ο Μπαρτλετ Μπάκεν. Το όνομα αυτό θα σας είνε άσφαλώς άγνωστο κι' όμως ένετε άκούσει συχνά τη φωνή του, γιάτι ο Μπάκεν είνε εκείνος που έμεινε το βουνό του Λόντος που έμωανίζεται στην άσχημή κάθε ταινίας της Μέτρο-Γκόλντγουιν - Μάκρο.

★ Έξω από τις μεγαλύτερες αίθουσες παραγωγής ταινιών της Γαλλίας διέκωσαν τις ένοσσεις τους. Πρόκειται γιά τους γνωστούς όικους «Κωμόν», «Πατέ», «Κινηματογραφική Ένωσις», «Σερίους», «Ντισίνα» και «Φιλμοσόν» που έξασφάλισαν μέχρι σήμερα τα 60 τέκατο της γαλλικής κινηματογραφικής παραγωγής.

ΠΑΤ ΚΕΝΝΕΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΨΕΥΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τρία έπεσόδια

Συνήθιζετε —καθώς έλπιζω— να βρίσκετε κάθε βδομάδα, σ' αυτή τη στήλη, μιά ιστορία, που προσπαθεί να σας φανή άστεία και να σας κάνει να γελάσετε. Άλλο ζήτημα αν τα καταφέρνει ή όχι. Τραβάτε, λοιπόν, δυνάμεις, έξη στήλες και φτάνετε στο τέλος. Αν γελάσετε, καλά κάνει. Αν όχι, το λάθος δέν είνε δικό σας.

Σήμερα, λοιπόν, δέν έχω κέφια γιά να πάρω ένα θέμα, να το στολίσω με φραστικές φιιοτιούρες, να το τευνώσω όπως την ταίρια και το μικρό παιδί και να συμπληρώσω το χώρο που τόσο εύγενηκά μου έχει παραχωρήσει — και που καμιά φορά δέν φτάνει κιόλας! — ά πρότιμους, αντί γιά μιά, να σας διηγηθώ τρεις ή τέσσερις ιστορίες — όσες βγούνε. Κάτι μου λέει πως δέν έχετε αντίρρηση. Και ο πρόλογος τελειώνει.

Ο πλούσιος φίλος

Είνε βράδυ. Ο 'Αρίστος πηγαίνει να βρή την αγαπημένη του. Στο σπίτι της. Είνε ερωτευμένοι, έναμίσιο χρόνο, αυτός και ή Άννα και το ζήτημα θα καταληξει εκεί που πρέπει να καταληξει. Έχουν όλη τα ευτυχισμένα είδωλα. Έχουν κανονίσει να βγουν έξω το βράδυ. Ως τότε καμιά άμφιβολία γιά την πίστι της. Η Άννα είνε πολύ εν τάξει απέναντί του και, όπως του είχε όρκιστεί, πριν από του λόγου του, κανένας άλλος δέν ύπήρχε. Αυτός ήταν ο μοναδικός και μοιραίος άντρας της ζωής της. Ο 'Αρίστος καμάρωνε γι' αυτό.

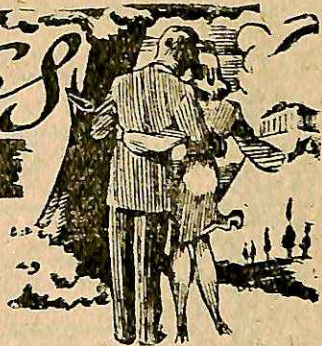
Ός τη στιγμή — τί σκαρώνει ο διάβολος καμιά φορά — που έτυχε, καθώς περπατούσε γρήγορα, να πλησιάσει δυο κοπέλες που πήγαιναν μπροστά. Τις γνώρισε από τη σιλουέττα, άλλά κι' από τη φωνή. Ήταν ή Άλεκα και ή Φλώρα, οι δυο στενές φίλενάδες της Άννας. Κι' άπ' αυτές ο 'Αρίστος φορούσε παπούτσια με κρέπ και περπατούσε άβυσσά σαν φάντασμα, οι δυο τον ποντίκι.

— Μά τί έχεις; τον ρώτησε ή Άννα με άνησυχία.

— Τίποτα! Τίποτα! άπάντησε εκείνος με σαρκαστικό χαμόγελο. Θα τα πούμε έξω!

Η Άννα ήταν ντυμένη κιόλας και τον άκολουθούσε. Ο 'Αρίστος δέν μιλούσε. Σκεπτόταν πως ν' άρχισή. Άπ' ευθείας; Ή να παίξει μαζί της, όπως ή γάτα με τον ποντίκι;

— Άφεντικό, κάτι έέχασε ή νοσία να σας γράψω στην παραγγελία της...

φύλαρες δεσποινίδες δέν τον πήραν είδηση. Τότε ο 'Αρίστος σκέφτηκε: «Άς κάνω λίγο τον κουτό, ν' άκούσω τί λένε!» Άδιακρίσία που ήταν γραφτό να την πληρώσει άκριβά. Γιατί, όταν ζύγωσε περισσότερο, ή λεπτή άκούη του άρπαξε αυτά τα συνταρακτικά λόγια, που είπε ή Άλεκα στη φίλη της:

— Ά! Η Άννα είχε πολύ καλό φίλο. Σου όρκίζομαι πως τη ζήλεψα!

Αυτή πάντα πετυχαίνει πλούσιο φίλο! συμπλήρωσε ή Φλώρα. Τυχρή κοπέλλα, τί τα θέλεις!

Τού 'Αρίστου του κόπηκαν τα γόνατα. Σφίχτηκε ή καρδιά του. Έκοψε το βήμα. Ώστε έτσι, λοιπόν! Ένώ ή Άννα του έκανε χίλιους όρκους πως μόνο αυτός ύπήρχε στη ζωή της κι' άλλος κανένας, είχε φίλους και μάλιστα πλούσιους! Τυχρή κοπέλλα, είχε πη ή φίλενάδα της. Λαμπρό παρελθόν, λοιπόν! Κι' αυτές οι ήλιθες έχασε τα παραμύθια της.

Μέσα σε δυο δευτερόλεπτα, έγινε δυστυχής. Στάθηκε λίγο να σκεφτεί να κανονίσει τη στάση που θα κρατούσε. Τέλος πάντων, άς πηγαίνε τώρα και θάβλεπε.

Την άντίκρυσε με μίσος. Εκείνη τον δέχτηκε με χαρά και τρυφερότητα, σαν πάντα. «Τί ύποκρισία!» είπε μέσα του ο 'Αρίστος.

— Μά τί έχεις; τον ρώτησε ή Άννα με άνησυχία.

— Τίποτα! Τίποτα! άπάντησε εκείνος με σαρκαστικό χαμόγελο. Θα τα πούμε έξω!

Η Άννα ήταν ντυμένη κιόλας και τον άκολουθούσε. Ο 'Αρίστος δέν μιλούσε. Σκεπτόταν πως ν' άρχισή. Άπ' ευθείας; Ή να παίξει μαζί της, όπως ή γάτα με τον ποντίκι;

— Άφεντικό, κάτι έέχασε ή νοσία να σας γράψω στην παραγγελία της...

(Του Π. Παυλίδη)

ΠΑΤ ΚΕΝΝΕΤΥ

— Θα καθίσουμε πουθενά; ρώ-
τησε εκείνη.
— Όχι. Προτιμώ να τα πούμε
εδώ, στην ήσυχία του δρόμου.
— Μα, για τι πρόκειται; Δεν
καταλαβαίνω.

— Κι' εγώ δεν καταλαβαίνω!
'Αποψε, όμως, ευδόκησε ο 'Υψι-
στος να καταλάβω. Και ν' ανοί-
ξω τα μάτια μου, για να ιδώ,
ότι δεν πρέπει νάχω εμπιστοσύνη
σε γυναίκα.

— 'Αρίστο, με τρομάζεις.
Της έπιασε το χέρι, το τράν-
ταξε με δύναμη και είπε:
— Τα ξέρω όλα!

— Ποιά όλα;
— Για τους πλούσιους φίλους
που είχες. Και μου παράσχεινες
τη ρομαντική 'Ιουλιέττα.

— 'Αρίστο, είσαι τρελλός! εί-
πε προσβεβλημένη.

— Είμαι καλώς πληροφορημέ-
νος! απάντησε εκείνος. Κι' ο κό-
σμος τόχει τσιμπήσει κι' εγώ κρύ-
φο καμμάρι.

— Η Άννα διαμαρτυρόταν με ά-
γανάκτηση. «Ποιος σου βάζει στο
μυαλό τέτοιες ιδέες;». Τέλος, ο
'Αρίστος, διηγήθηκε όσα άκουσε.
— Κι' αυτές τα ξέρουν! πρό-
σθεσε. Και σε μακαρίζουν.

— Η 'Αλέκα κι' η Φλώρα; Δεν
είνε δυνατόν! είπε η Άννα. 'Ε-
κτός πιά, αν είναι φίδια. 'Αν κα-
τάλαβαν πως έσύ έρχοσουν από
πίσω τους και τα είπαν επίτη-
δες, για να μας κάνουν να χωρί-
σουμε!

— Λες να είναι τόσο σατανι-
κές; είπε ο 'Αρίστος και χαμο-
γέλασε ειρωνικά.
— Θα τις βρω και θα τις ρω-
τήσω.

— Όχι, ξεπνούλι μου. Δεν θα
τις βρης μόνι σου, για να κανο-
νίσете το παραμυθί. Θα πάμε να
τις βρούμε μαζί, νάρθουμε σε
αντίπαράστασι.

— Τις ζήτησαν στα σπίτια τους,
τις βρήκαν.
— 'Εδώ συμβαίνει... άρχισε
να λέη η Άννα.

— Μη μιλάς έσύ! την έκοψε
ο 'Αρίστος και στράφηκε προς
τις δυο κοπέλες, που στεκόντου-
σαν απορημένες. Πριν από μια
ώρα, καταδείνανε μαζί και οι δυο
τον τάδε δρόμο, η όχι;

— Ναί! είπαν μαζί.
— Και, ο' αυτό το σημείο ά-
κριβώς, έλεγες έσύ, 'Αλέκα, ότι
«η Άννα είχε έναν πολύ καλό
φίλο», η όχι; Και προσθεσες κι'
έσύ, Φλώρα, ότι η Άννα «πάντα
πετυχαίνει πλούσιο φίλο και είναι
τυχερή κοπέλλα», η όχι; Τι γε-
λάτε; Κυττάτε με στα μάτια και
πείτε μου: Ποιος είναι ο καλός
και πλούσιος φίλος;

— Ο μπαλάντερ! είπε η 'Α-
λέκα και έσπασαν κι' οι δυο σε
άκρατη γέλια.
— Ποιος είπατε; ψιθύρισε ο
'Αρίστος.

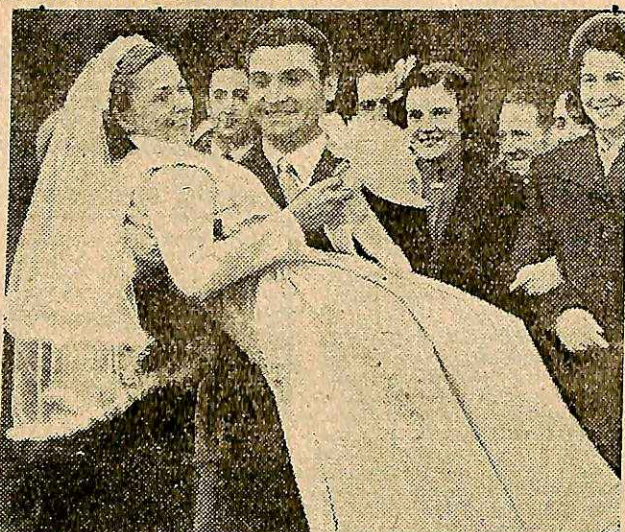
— Καυμένη 'Αρίστο, αν πρό-
σχες περισσότερο, στην κατα-
σκοπία σου, θα καταλάβαινες,
ότι μιλούσαμε για χαρτιά. Πρα-
γματικά, την περασμένη βδομά-
δα, που παίξαμε πινάκλ, η Άν-
να είχε πολύ καλό φύλλο!

— Και πάντα έχει! συμπλή-
ρωσε πάλι η Φλώρα φύλλο με
ύψιλον και δυο λάμβδα κι' όχι
με γιώτα, όπως νόμισες. Μα τί
φαντάσθηκες;

— Κι' έγινε καινούργιο γέλιο. Ο
'Αρίστος ζήτησε ταπεινά συγ-
νώμη από την Άννα και της ύ-
ποσχέθηκε να της έχη πάντα εμ-
πιστοσύνη. Κι' όμως, κάποια άμ-
φιβολία μένει ακόμα στο μυαλό
του...

Η λίρα με ούοά

Δεν ξέρω αν σας διασκέδασε η
πρώτη ιστορία. 'Αν όχι, θα το
προσπαθήσω η δεύτερη. Αυτή τη
φορά, πρόκειται για τον κ. Τά-
σο Κουνέλο, που είναι ένας κύριος
αρκετά νέος, ευχάριστος, έξυ-
πνος, εγκάρδιος και θαυμαστής
του άραιου φύλου. ('Εδώ το «φύ-
λον» με την τρίτη του σημασία).
Κάμποσον καιρό, είχε βάλει στο
μάτι την Κλάρα. Κι' αυτή η
Κλάρα, λοιπόν, είναι ένας αεροδυ-
αμικός τύπος γυναίκας. Πρώ-

Ο πρωταθλητής της δισκοβολίας 'Αντόλφο Κονσολίνι παν-
τρεύτηκε πρό ημερών στο Μιλάνο την άρτια Βιενέζα Χάννυ
Τσιούκ. Μετά την τελετή ο Κονσολίνι πούλησε για τους
φτωχότερους κρατώντας σαν πούπουλο τη γυναίκα του στα
στίθια του χεριά.

χαρη, ζωντοχήρα και ακριβή. Δεν
ανοίγει την καρδιά της σε φτω-
χαδάκια.

— Ο Τάσος δεν έχει παράδες.
'Εχει όμως έξυπνάδα. Ζήτησε
πληροφορίες, του τις έδωσαν:

— 'Αν δεν υπάρχει λίρα, μη
παιδεύεσαι άδικα.

— Θα ιδούμε!

Τη δεύτερη φορά, που ήταν
στην παρέα της, ο' ένα μπάρ,
ο Τάσος ζήτησε να πληρώσει το
λογαριασμό ο ίδιος. Και τραβή-
ξε από την τσέπη του γιλέκου
του μια λίρα.

— Φέρε μου τα ρέστα, γιατί
δεν έχω δραχμές.

Τα μάτια της Κλάρας άστρα-
ψαν στη λαμπερή όψη του νομί-
σματος. Τριάντα, έφτά χιλιάδες
ήταν ο λογαριασμός. Πήρε τα ρέ-
στα. Τη δεύτερη φορά, το ίδιο:

— Χαλάτε λίρα; Φέρε μου τα
ρέστα!

Την τρίτη, πρότεινε στην Κλά-
ρα να πάνε μαζί έναν περίπατο
στο Φάληρο. 'Εφαγαν, ήπιαν και:

— Γκασόν! Τα ρέστα από
μια λίρα, παρακαλώ.

Και η λίρα δουλεύονταν κανο-
νικά.

Και ρέστα από λίρα, πού, κα-
θώς έβγαине από το τσιπάκι του
γιλέκου, άφηνε και το μουσικό
ήχο της συγκρούσεως με κάποια
συνάδελφό της, χωρίς άλλο. Λί-
ρα και στο ρεστώρ. Λίρα παν-
τού.

— 'Εδώ πέσαμε σε χρυσωρυ-
χείο! σκέφτηκε η Κλάρα.

Κι' όταν η γυναίκα σκέπτε-
ται έτσι, φροντίζει να δείχνει το
αντίθετο. 'Ως τη στιγμή που θα
τραβήξη τη γερή σαγονιά. Τέ-
τοιο κελτούρι, βέβαια, δεν θα
τ' άφηνε να φύγει από τα χέρια

της. Και του παραχώρησε όλες
τις εύνοιες που μπορεί να δώσει
μια γυναίκα του τύπου της Κλά-
ρας. Δέκα πέντε μέρες, είκοσι
ήρθε και η ώρα της επιθέσεως:

— 'Ερεϊς, Τάσο, είδα μια
γούνα που μ' άρεσε πολύ.

— Πόσο έχει;

— Μόνο ένενήντα δύο λίρες!

— Και πού θα τις βρης; Μα
έσύ, καυμένη, κολυμπάς στη λί-
ρα! 'Από την ημέρα που σε γνω-
ρίσα, θάχεις ξεδεθεί μέχρι σα-
ράντα.

— Όχι, πουλάκι μου. Το πα-
λύ που έχω ξεδεθεί, θα είναι
ως δεκα-δωδεκά!

— Μα, τώρα στραβή με κά-
νεις; Δεν έβλεπα ότι...

— 'Εβλεπες, χρυσό μου. 'Αλ-
λά... αλήθεια, πως ξεχάσα να
στο πιά; Για να μην κρατώ ά-
πάνω μου χαρτονομίσματα, έχω
τη συνήθεια, μόλις πιάσω στο χέ-
ρι μου διακόσιες είκοσι έξη χι-
λιάδες, να τις κάνω μια λίρα.

Τη δίω, παίρνω ρέστα έκαιν
έξηντα, να πουμε. Την άλλη μέ-
ρα τις συμπληρώνω, τις φτάνω
διακόσιες είκοσι έξη και παίρνω
άλλη Κατάλαδες, χρυσό μου;

— Και γιατί τόκανε αυτό;
ρώπησε η Κλάρα, φαρμακωμένη
από το κακό της.

— Αί... 'Ετσι... Πες για δια-
σκέδασι!

Ο Τάσος έφαγε ένα κρυστάλ-
λινο βάρο στο κεφάλι και άκου-
σε μια άγρια φωνή:

— 'Εξω άπατεώνα!

Ποιος ήταν όμως ο άπατεώ-
νας από τους δυο;

Ο τίμιος άνθρωπος

Παρακαλώ, δώστε βάσι σ' αυ-
τή την ιστορία. Είναι αληθινή.

Στο επόμενο πανηγυρικό τεύχος μια εξαιρετικού ένδια-
φέροντος σειρά του έκλεκτου συνεργάτου μας
κ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Είκοσι αιώνας δημοσιογραφικής ιστορίας. 'Από τα «'Ακτα»
της Ρώμης (48 π. Χ.) ως τις ημέρες μας. 'Η λογοκρισία
στην αρχαιότητα, στον Μεσαίωνα και στους σύγχρονους
καιρούς. Τα «μυστικά» της εφημερίδας. Οι αφανείς ήρωες
της δημοσιογραφικής ζωής.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΑ 160 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ

Πώς οι πρώτες ελληνικές εφημερίδες παρακολουθούσαν
τα διεθνή και ελληνικά γεγονότα. Περιγραφή των άποκε-
φαλισμών του Λουδοβίκου και της Μαρίας 'Αντουανέτας.
'Ο σύγχρονος τύπος. Πώς δημιουργείται η «κοινή γνώμη».

Ο κ' Παρασκευάς Ψ., ένας νο-
κοκύρις τίμιος, και αξιοπρεπής
άνθρωπος, μπήκε σ' ένα μικρό
μπακάλικο να ψωνίση. 'Όταν η-
ταν να πληρώση, τ' αφεντικό εί-
πε στον υπάλληλό του να εί-
σπραξη το ποσό. Ο κ. Παρα-
σκευάς έδωσε τριάντα χιλιάδες.
Χρωστούσε είκοσι τέσσερες. 'Ε-
πρεπε να πάρη ρέστα έξη. Πήρε
τα ρέστα και βγήκε. Καθώς η-
ταν να μέτρουσε στο δρόμο, είδε πως η-
ταν ένα τάλληρο παραπάνω. Να
το γυρίση πίσω; Ναί, μια έπι-
γραφή στο ταμείο έγραφε πως
αυδέν λάθος αναγνωρίζεται με-
τά την απομάκρυνσιν εκ του τα-
μείου, αλλά αυτό εφαρμόζεται
μόνον, όταν τα λάθη είναι εις
βάρος των πελατών. Κι' έπει-
τα, ο κ. Παρασκευάς ήταν τίμι-
ος άνθρωπος. 'Η συνείδησί του
δεν σήκωνε το βάρος αυτής της
μικρής καταχρήσεως.

Γύρισε στο μπακάλικο;
— Κατά λάθος, μου δώσατε 5
χιλιάδες περισσότερες!

Ο καταστηματαρχής, έβριξε
ένα άγριο βλέμμα στον ένοχο υ-
πάλληλο. Ο κ. Παρασκευάς έ-
φυγε ένθουσιασμένος με τόν έ-
αυτο του. Είχε φερθή σαν τίμι-
ος άνθρωπος.

Πέρασαν τέσσερα χρόνια. Εί-
ναι νύχτα χειμωνιάτικη, προχω-
ρημένη. Ο δρόμος έρημος και
σκοτεινός. Ο κ. Παρασκευάς
πηγαίνει στο σπίτι του. Και,
ξαφνικά, κάποια σκιά. Βγαίνει
μπροστά του κι' άκούει μια
φωνή:

— Το πορτοφόλι σου! και κά-
τι αστραφει μπροστά στα μά-
τια του κ. Παρασκευά.

— 'Αλλά ο κ. Παρασκευάς δεν εί-
νε μόνο τίμιος άνθρωπος. Είναι
και παληκάρης. Καθώς κάνει να
βγάλη τάχα το πορτοφόλι του,
δίνει μια κλωτσιά στον κακο-
ποιο και μια γροθιά στο κεφάλι
και τον χαλίζει. 'Επειτα τον
πιάνει από το λαιμό, τον σφίγ-
γει και λέει:

— Παληάνθρωπε! Θα σε πα-
ραδώσω στην αστυνομία.
Ο κακοποιός, που είναι κι' ά-
δύνατος, έχει βάλει τα κλάμα-
τα. Δείχνει πως δεν έχει διαθε-
σι ν' αντιδράση. Ο κ. Παρα-
σκευάς είναι και λίγο κονόψυχος
και κοινωνιολόγος.

— Γιατί έγινες κακοποιός, βρε
και δεν βρίσκες μια δουλειά, ό-
πως όλοι οι καλοί άνθρωποι; του
λέει.

— Μη με παραδίνης στην ά-
στυνομία, αφεντικό, κι' άκου
τον πόνο μου, απαντά με κλά-
ματα. 'Εγώ ήμουνα ένας τίμιος
κι' εργατικός νέος. Και δεν εί-
χα ποτέ το κακό στο νού μου.
Δουλεύα υπάλληλος σ' ένα μπα-
κάλικο. 'Ασπου μια μέρα ήρθε
ένας άνθρωπάκος να ψωνίση κι'
έκανε λάθος στα ρέστα. Τούδα-
σα παραπάνω ένα τάλληρο... Κι'
αυτός, αντί να κάνει το κορόιδο,
όπως τόσοι και τόσοι, θέλησε
να κάνει τον τίμιο. 'Ηρθε πίσω
και είπε «μου δώσατε ένα τάλ-
ληρο, περισσότερο στα ρέστα».

Κι' έφυγε, ευχαριστημένος που
φάνηκε εν τάξει. Τ' αφεντικό,
που είχε και κάποιο άλλο προ-
ηγούμενο μαζί μου, μου είπε τό-
τέ: «Πάρ' το καπέλλο σου και
δρόμο. 'Υπάλληλοι που δίνουν
παραπάνω λεφτά στους πελάτες,
δεν μου χρειάζονται...» Παρα-
κάλεσα, τίποτα. 'Εφυγα; Ζήτη-
σα να βρω άλλη δουλειά, δεν
βρήκα πουθενά. Αί... από κεί και
πέρα, στην απελπισία μου, έμ-
πλεξα με κακές συναναστροφές
κι' έφτασα εδώ που με είδες. Εί-
μαι θυμα, κύριε!... Μη με πα-
ραδίνης στην αστυνομία!

— Ποιό ήταν αυτό το μπακά-
λικο; ρώτησε ο κύριος Παρα-
σκευάς.

— Το μπακάλικο του τάδε, ό-
δός δέινα, αριθμός 36.

— Αείντε... 'Ας το βρης από
κάναν άλλον, είπε ο Παρασκευάς.
'Εκανε να φύγη, μα κοντοστά-
θηκε.

— Στάσου. Πάρε κι' αυτά να
περάσης λίγες μέρες, ως πού να
βρης καμιά δουλειά. Ο τίμιος
άνθρωπος που γύρισε πίσω το
τάλληρο, ήμουν εγώ...

— Ποιό ήταν αυτό το μπακά-
λικο; ρώτησε ο κύριος Παρα-
σκευάς.

— Το μπακάλικο του τάδε, ό-
δός δέινα, αριθμός 36.

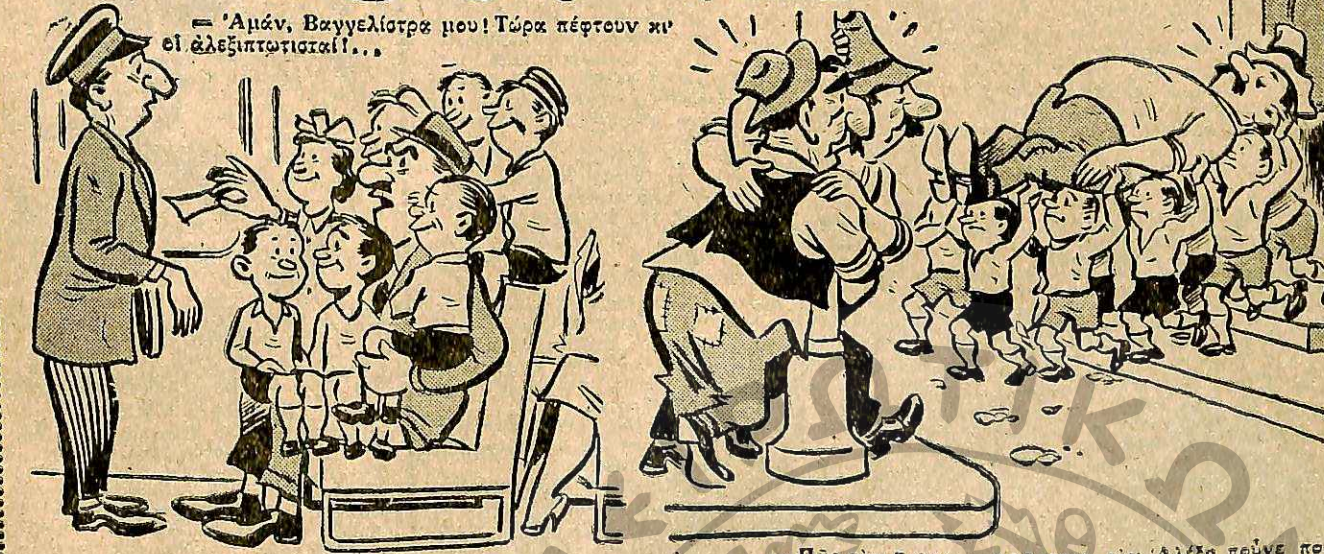
— Αείντε... 'Ας το βρης από
κάναν άλλον, είπε ο Παρασκευάς.
'Εκανε να φύγη, μα κοντοστά-
θηκε.

— Στάσου. Πάρε κι' αυτά να
περάσης λίγες μέρες, ως πού να
βρης καμιά δουλειά. Ο τίμιος
άνθρωπος που γύρισε πίσω το
τάλληρο, ήμουν εγώ...

— ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

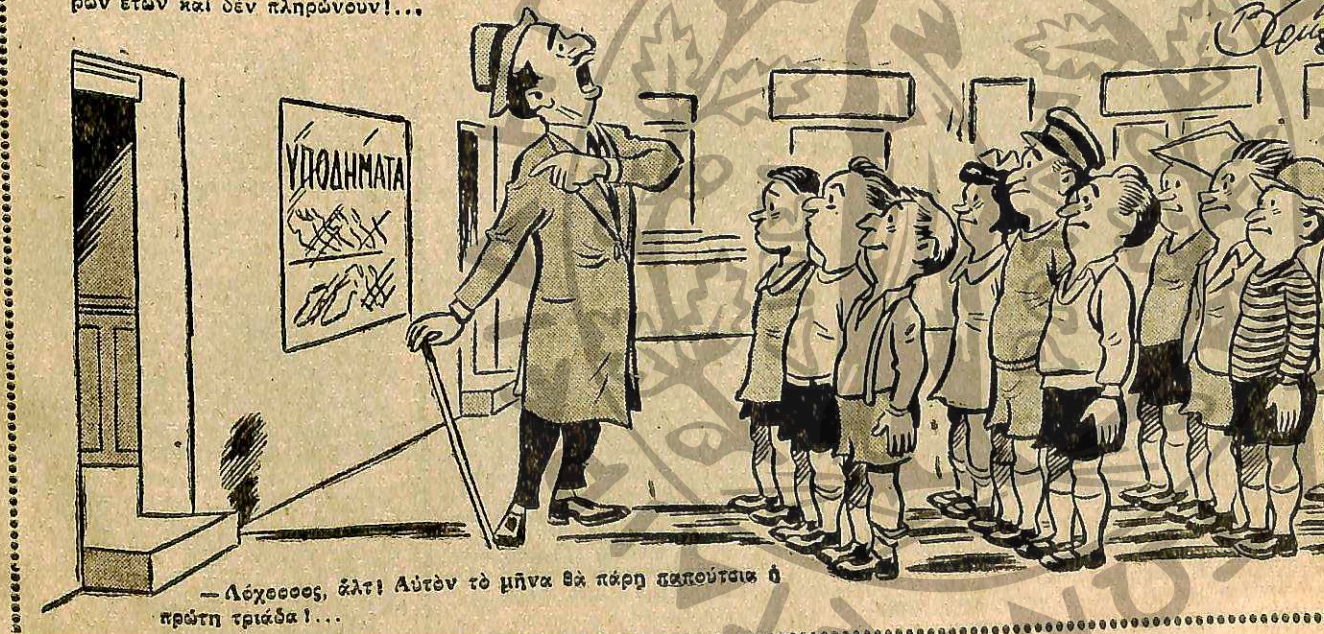

— Κύρ -'Αποστόλη, αν μέσα σε πέντε λεπτά δεν
έξοικονομήσης τα «έβαπορέ» που σου πά, θα δια-
τάξω επίθεσι!...

— 'Ενα ελατήριο!... Τα μικρά είναι κάτω των τεσσά-
ρων ετών και δεν πληρώνουν!...

— Πως τον ζηλεύω, ρε 'Αρίστο, τον 'Αλέη πουνε πο-
λύτεχνος!...

— Λέγεσος, έλτι! Αυτὸν τὸ μὴνα θὰ πάρη ταπούται ὁ
πρώτη τριάδα!...

Επικίνδυνο παιχνίδι

(Η σκηνή σ' ένα μικρό, κομψό υπαί, νορίς το μεσημέρι, που έχει λίγη κίνηση).

ΕΚΕΙΝΗ: Νεαρή, ξανθογάλανη, πειραστική, πεταχτή, αεράτη, με προκλητικές «αγούρες» καμπυλωμένες και σαγηνευτικό βλέμμα. 20 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σοβαρός, διακριτικά κομψός, με πλατίνη μαλλιά και περποιημένο ντύσιμο, βλέμμα επιπλέον, διεσθονικό, γεμάτο αυτοπεποίθηση κι έρωτική λαγνεία. 40 χρονών.

ΕΚΕΙΝΗ: (Βρέχοντας τα χείλη της με το «κοκτέιλ»): Λοιπόν; Άκου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βιάζεσαι;

ΕΚΕΙΝΗ: Μου είπατε ότι έχετε να μου πείτε κάτι σπουδαίο. Είμαι περίεργη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: («Φιλοσοφικό» έντεχνο ύφος): Τα νειάτα δεν έχουν λόγο ν' αδημονούν. Έχουν αθίκτο ακόμα το χρυσό κεφάλαιο του Χρόνου... (Μ' επιτηδευμένη «πικρα γοητεία»): Έγώ πρέπει να βιάζομαι, Μπέσσυ!

ΕΚΕΙΝΗ: (Παιδικά): «Έχει γούστο να παριστάνετε το γέρο!»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Με βρσκες νέο;

ΕΚΕΙΝΗ: (μ' αυθόρμητο μύρο): Απόλυτα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό με κάνει να χαίρωμαι, μικρούλα μου Μπέσσυ. (Πρώτος υπαινιγμός): Γιατί άμα φαίνωμαι στα μάτια σου νέος, αισθάνομαι κι' ο ίδιος σαν είκοσι χρόνων!

ΕΚΕΙΝΗ: (κοριτσιίστικη αφέλεια): «Έ, όχι και είκοσι... Άλλα πάντως... είκοσι-οχτώ... Το πολύ τριάντα!»

ΕΚΕΙΝΟΣ: (άναστεναγμός, — Δεύτερος υπαινιγμός): «Τό πολύ τριάντα;»

«Αν ήμουν τριάντα, τότε θαύμασε πολύ ταιριασμένοι αν παντρευόμαστε, θά σ' περνούσα δέκα χρόνια, «Ο-σα λένε ότι πρέπει να περ-νάν ο άντρας τη γυναίκα.

ΕΚΕΙΝΗ: (μ' αθωότητα): Μπα! Έγώ ξέρω μία συμ-μαθήτριά μου στο Κολλέγιο που παντρεύτηκε κάποιον κύριο σαρανταπέντε χρόνων. Ζούνε, λοιπόν πολύ εύ-τυχισμένοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (χαρούμενος απ' την απροσδόκητη «συμ-γορευση» της πραγματικό-τητας): Άλήθεια;... Νά, λοιπόν, που μου λες και κά-τι άλλο ευχάριστο! (Τρίτος υπαινιγμός): «Ωστε, σαν να λέμε, θά μπορούσα εγώ που είμαι σαράντα χρόνων να παντρευτώ ξένα, που είσαι είκοσι και να μαστε πολύ εύ-τυχισμένοι!»

ΕΚΕΙΝΗ: (με την ίδια πάντα παιδιαίστικη αφέ-λεια): Γιατί όχι; «Αν δεν έπρόκειτο να παντρευτήτε τη μαμά...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: (ζαλισμένος λίγο απ' τον άπρόοπτο «κά-βο ντ' όρο» του διαλόγου): Δηλαδή... αν υποθέσουμε πως δεν έπρόκειτο να παν-τρευτώ τη μαμά σου, Μπέ-σσυ, θά με δεχόσυνα για σύζυγο;

ΕΚΕΙΝΗ: (Παιδικά): «Έ-χει γούστο να παριστάνετε το γέρο!»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Με βρσκες νέο;

ΕΚΕΙΝΗ: Σας είπα: Γι-

Με λίνα λόγια

* Το ρεκόρ του μεγαλύτερου βρέφους, κατέχεται από ένα μικρό νεγρό του Χαρλεμ, που, κατά τη στιγμή της γεννήσεώς του, ζυγίζει 12 1/2 κιλά.

* Έπειτα από τις πρόσφατες ανακοινώσεις του αμερικανικού επιτελείου, που χαρακτηρίσε τις γέφυρες ως στρατηγικά σημεία, η τιμή των ακίνητων που βρίσκονται κοντά σ' αυτές, μειώθηκε σε μεγάλο βαθμό. Πολλά απ' αυτά τα ακίνητα, προσφέρονται σήμερα σ' εξτενσιβικές τιμές.

* Η μόδα των «βιζόν» οφείλεται στη βασίλισσα της Αγγλίας Βικτωρία. Για να κατασκευασθώ ένα παλτό, χρειάζονται 60 - 80 δερμάτια αυτού του ζώου.

* Ο χαρακτηρισμός των φαλαίων ως «τετραπόδων θηλαστικών», που υπάρχει στα ζωολογικά εγχειρίδια, δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Τα δύο μπρο-στά «πόδια» της φαλαίνης δεν είναι τίποτε άλλο από μεγάλα πτερύγια, ενώ τα όπισθια βρίσκονται σε ύπου-ποδή κατάσταση.

* Οι πιλότοι του Περού, που κατάγονται από Έρυ-θροδέρμους, μπορούν να πετούν σε ύψος 7000 μέτρων, χω-ρίς να αισθάνονται την ανάγκη «μασκας οξυγόνου», που οι άλλοι συνάδελφοί των φορούν από τα 3.000 μέτρα. Αυτό οφείλεται στο ότι οι πρόγονοί των ζούσαν σε με-γάλα ύψη.

ατί, όχι; Είσατε κομψός, σοβαρός, μορφωμένος... θ-μορφος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλήθεια μου λές;

ΕΚΕΙΝΗ: (αυθόρμητα): Στη ζωή της μαμάς! Δεν έχω ιερότερον όρο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σε φορική α-ρηχανία): Σε πιστεύω... (Προτιμούσε να μην είχε πη-ποτέ εκείνο το άστοχο «ά-λήθεια μου λές;»)... Όμως ξέρεις, κάτι Μπέσσυ; (Παύ-σι. Κάπνισμα)

ΕΚΕΙΝΗ: Τι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά σου έμ-πιστευθώ σήμερα κάτι. Κά-τι πολύ σοβαρό. (Την κυτ-τάζει κατάματα): Δεν πρό-κειται να παντρευτώ τη μα-μά σου!

(Μεγάλη παύση).

ΕΚΕΙΝΗ: (κάτωχο): «Έ;

ΕΚΕΙΝΟΣ:... Ναι. Γιατί αγάπησα μιά άλλη. (Θεο-μά): Την αγάπησα τρελλά, παράφορα! Καί... (λυπημέ-να) δεν θέλω να κάνω τη μαμά σου δυστυχισμένη...

ΕΚΕΙΝΗ: (Βουρκωμένη): «Ω! Αυτό το φορικό νέο θέ-λατε να μου πείτε; (Μ' α-γωνία). «Η μαμά το ξέρει; (Λυγμός). «Η μαμά μου ί-σως να πεθάνει! (Του πιά-νει το χέρι). Μην το κάνε-τε αυτό! Σας ικετεύω!...

«Εσείς είσατε δυνατός... εί-σατε άντρας! Μπορείτε να επιβληθώ στον εαυτό σας και να την ξεχάσετε την άλλη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (με ύποκρι-σία): Ποτέ. Μπέσσυ! Μου είν' αδύνατο! Είν' ανώτερο απ' τις δυνάμεις μου...»

ΕΚΕΙΝΗ: (κλαίει): «Αν πάθη τίποτα η μαμά... θ' αυτοκτονήσω!»

ΕΚΕΙΝΟΣ: (επιδέξια): Τι;... Τότε αλλάζει! «Αν είν' έτσι, σου υπόσχομαι να επιβληθώ στον εαυτό μου και να μην πώ τίποτε στη μητέρα σου...»

ΕΚΕΙΝΗ: (κατάπληκτη): Για μένα; Θά το κάνετε αυ-τό για μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (δραματικά): Ναι, μωρό μου! Γιατί εσύ είσαι «ή άλλη» που αγαπάω!

ΕΚΕΙΝΗ: (μυένη αφωνή λίγα δευτερόλεπτα): Έγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ, ναί!

(Παύση μεγάλη).

ΕΚΕΙΝΗ: Μου φέρνει φορική αυτό που μου είπατε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Εξανικό ή-χηρό γέλιο): «Έλα κουτό! Σε κοροϊδεύω!... Σούπαιξα μιά μικρή φάρσα για να γε-λάσουμε! Ούτε αγαπώ καμ-μιά άλλη εκτός απ' τη μα-μά σου!

ΕΚΕΙΝΗ: (μ' άεσφη «εύ-τυχία» στο κλαμένο πρόσω-πό): Άλήθεια;... Και πως ανθέξατε να με βλέπετε τό-ση ώρα να βασανίζομαι;... (Άναστενάζει βαθεία): Μην κάνετε ποτέ το ίδιο παιγι-νίδι της μαμάς!

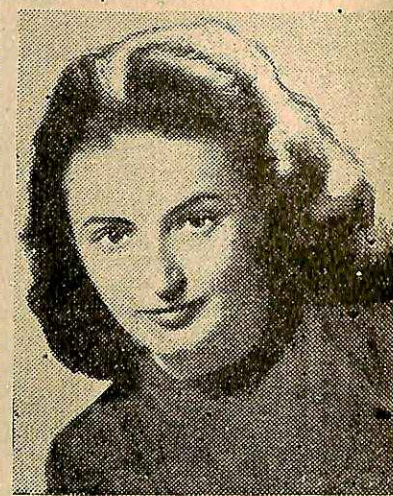
ΕΚΕΙΝΟΣ: «Α, όχι βέ-βαια! Καί... (με το πικρό χαμόγελο του ήττημένου)... καλύτερα να μην της πής κι' εσύ τίποτα...»

ΕΚΕΙΝΗ: «Αστειεύεστε; Ούτε να το διανοηθώ! Τι ώρα είναι; Η μαμά θά πε-ριμένει... Πάμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (γερασμένος μερικά χρόνια μέσα σε λί-γα λεπτά): Ναι, παιδί μου. Πάμε...

(Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ
«Η νεαρά καλλιτέχνις της Λυρικής Σκη-νής, Χ. Πραγκαστή, που λαμβάνει μέρος στην «Πουλεμένη μνηστή» του Σμέτανα.

Η «ΒΙΒΛΙΚΗ» ΚΟΜΜΩΣΙΣ
«Ένας Παριζιάνος κομμωτής λανσάρε-ι το ανώτερο παράξενο γυναικείο γτενί-σμα που τ' ώνόμασε «Βιβλική κόμμο-σις». Μιά μαύρη βελούδινη ταινία, στο-λισμένη με αστέρια, σκεπάζει το μέτω-πο και χωρίζει στο πίσω μέρος τα μαλ-λιά σε δύο πλούσιες κοτσίδες.

ΔΙΠΛΑ ΓΥΑΛΙΑ
«Ένας όπτικός του Μονάχου είχε την έμπνευση να κατασκευάσει διπλά μα-τογυαλία που αποδείχτηκαν πολύ πρακτι-κά. Το δεύτερο ζευγάρι σκοντώνεται με την απλή πίεση ενός κομψιού, μπορεί-δε να τοποθετηθεί κανείς σ' αυτό είτε γυαλιά ήλιο, είτε γυαλιά για να βλέ-πη μακριά.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ και παύσεις

Το «διορθωτή», ο Α. Λι-ω-ρικής και ο Ρουτάρτ

Επί Άντιβασιλείας του Όθωνος ή γραμματεία των Ναυτικών (το υ-πουργείο Ναυτικών δηλαδή του 1835) υπόβαλε στο άνακτοβούλιο διάταγμα διγλωσσο-ελληνογαλλικό για το διορισμό σε κάποια θέσι ενός υπάλληλου που λεγότανε Μπόν.

Ο σύμβουλος του άνακτοβουλί-ου, όταν πήρε στα χέρια του το σχε-διο του διατάγματος, το γύρισε πί-σω στην υπηρεσία με τη σημείωσι-σὴν κορυφή του σχεδίου: «δ ι ο ρ-θ ω θ ή τ ω».

Ο αρμόδιος τηματάρχης του υ-πουργείου Ναυτικών αφού εξέτασε καλά το γραπτό και βρήκε κανέ-να λάθος, υπόθεσε πως ίσως το κεί-μενο να μην ήταν και τόσο καλλι-γραφεμένο... Κάθισε, λοιπόν, και το καλλιγράφησε και το ξανάστειλε στο άνακτοβούλιο. Την ίδια μέρα του το ξαναγύρισαν με γραμμένη στο επάνω μέρος —αυτή τη φορά μάλι-στα ήταν με κόκκινο μολύδι— την λέξι «διορθωθήτω»!

Ο υπάλληλος ο κακόμοιρος κάθι-σε με ύπομονη και διάβασε πάλι ό-λο το διάταγμα, μήπως και του είχε ξεφύγει κανένα λάθος. Τίποτα όμως δεν εβρίσκε! Το διάταγμα ήταν σω-στό. Έπειδή πάντως μερικές λέξεις κοβόντουσαν στο περιθώριο το δεξιό, ίσως —σκέφθηκε— το άνακτορικό γραφείο να θέλη την κάθε λέξι αέ-ραια και σωστή (κατά την τότε γραφειοκρατική συνήθεια). Αυτό θά ήταν! Ξανατέγραψε πάλι το κείμενο με την κάθε λέξι αέραια κι' άκοφτη από την αρχή, ως το τέλος, και το έστειλε πίσω—θαύμα καλλιγραφίας και ύπομονης, αυτή τη φορά.

Μα πάλι τα ίδια: «διορθωθήτω»! Άσπάζει τότε το χαρτί ο τημα-τάρχης και τρέχει στο Παλάτι. Κι' έκει παρίνει την σοφή απάντησι:

— Είς μὲν το γαλλικόν κείμενον έχει καλώς το επώνυμον Βον, άλλ' εἰς τὸ ἑλληνικόν να βάλετε «Κα-λός»!

— Μα ο άνθρωπος και ἑλληνικά λέγεται Μπόν, δε λέγεται Καλός... Πως να το αλλάξω το δνοια;

Τίποτα ο σύμβουλος!

— Να γίνη, παρακαλώ, η διορθω-σις! Έλεγε και ξανάλεγε.

Στο ερχόμενο ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑ-ΤΙΚΟ τεύχος, το θραύστερο και το πιο συναρπαστικό επιστημονικό φανταστικό μυθιστόρημα του δη-μοφίλου Γάλλου συγγραφέως ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ
της άβύσσου

Η επιστήμη και η τεχνική, το ά-πιστευτο ανθρώπινο θάρρος και η περιφρόνησι προς τον κίνδυνο συ-νεργάζονται για τη διάσωσι μιάς μυστηριώδους κασσετίνας με άνε-κτίμητο θησαυρό, που βρίσκεται στα βάθη του Ωκεανού. Μία νέα ουσία, που έλκεται από τον «Ηλιο, βοηθεί τους τολμηρους εξερευνη-τας της ύγρης άβύσσου να επιτυ-χουν το σκοπό τους. Προηγουμε-νος όμως πρέπει να παλέψουν σκληρά, όχι μόνο με τρομακτικά θαλάσσια τεράτα και με μυστηρι-ώδεις, φυλές κανιβαλών, αλλά και με τις εγκληματικές μηχανορραφί-ες ενός ηλθόφρονου Γερμανού επι-στήμονος που προσπαθεί να τις ματαιώση η ίδια η κόρη του για να σώση τον έλεκτο της καρδιάς της...

Κατέβηκε, λοιπόν, κάποτε, πρώτη φορά, η ανταποδότη μιά επίσκεψι στο Γάλλο ναυαρχο στον Πειραιά. Μόλις άρχισε η βάρκα του γαλλικού πολεμικού, με τον Ρουτάρτ μέσα, άπομακρύνεται από την άποδοβά, άρριζαν από το πολεμικό να πεφτούν οι χαριεριστήριοι κανονιοβολισμοί.

Ο Ρουτάρτ, δαίναται, πως αυτή την περιποίηση και την υποδοχή την βεώρησε παραπλανιστή. Σηκώθηκε, τότε, λοιπόν, όρθιος μέσα στη βάρ-κα κι' άρχισε να παρακαλά και να χειρονομή να σταματήσει το κανο-νισμό:

— Μα σας παρακαλώ —έλεγε— δεν είνε καμμία ανάγκη να κάνετε τόσο φασαρίες!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Είδε κι' έπαθε ο τηματάρχης ως που να διορθώση τον άδιόρθωτο σύμβουλον του άνακτοβουλίου και να του γυρίση το άγύριστο μυαλό!

Όταν γινόναν ο διορισμός των Συμβούλων της Έπικρατείας το 1835—1836, η κυβέρνηση, αφού δι-ώρισε τους έπισημοτέρους άγωνιστές και επαναστάτες, όπως τους Ζαΐμη, Μαυρομυλά, Κολοκοτρώνη, Δελη-γιάννη και Νοταρά από την Πελο-πόννησο, τον Κουντουριώτη και τον Μπουτουνάκη από την Ύδρα, το Με-ξη και τον Άνάγυρο από τις Σπέ-τσες, το Μοναρχίτη από τα Φάρα, τον Τρικούπη από τη Στερεά, τον Ν. Μπότσαρη από το Σούλι, κι' άλλους πολλούς, θέλησε να διορίση με είσήγησι του Θεοχάρη και τον Ά-ναστ. Λιδωρίκη από την Ρούμελη, της σημαντικής οικογενείας που είχε πολλά προσέφερε στον Άγωνα. Ο αντιβασιλέας Άρμανσπερκ δεν έ-φερε αντίρρησι για τον διορισμό. Άλλά τί έγινε; Η άπόφασι για την τοποθέτησι του έγραφε: «Α. Λι-δωρίκης» δίχως ολοκληρωμένο το Ά-ναστάσιο.

Ο κλητήρας του υπουργείου, ως έπισημότερος άγωνιστής από την οικο-γένεια Λιδωρίκη ήξερε τον Άθα-νάσιο Λιδωρίκη (άδελφό του Π. Λι-δωρίκη που είνε και το παρατσούκλι «Κοτσαμπάσας»). Πήρε, λοιπόν, το άσκέλλο με το πανώγραμμα: «Α. Λιδωρίκης» και το έδωσε στον Άθα-νάσιο Λιδωρίκη, αντί να το πάλ στον Άναστάσιο.

Ο Θανάσης, μόλις πήρε τον διο-ρισμό του, πήγε άμέσως την άλλη μέρα στον Άρμανσπερκ για να τον ευχαριστήση. Ο αντιβασιλέας ταραχθηκε. Άλλά τί να έκανε; Άρ-χιζε να του άπαντά με άοριστιες και υπεκφυγές. Έτυχε να είνε τότε μπροστά και ο ευνοούμενος του Άρ-μανσπερκ, ο Παύλος Πρωτόδικος, Άθηναίος άγωνιστής, που είδε την άηπχανία του. Ο Πρωτόδικος τον βεβαίωσε ότι ο έπίσημος άγωνιστής της Έπαναστάσεως ήταν αυτός που έφυγε πριν λίγο και όχι ο άλλος, ο πραγματικά διορισμένος. Τότε για να οικονομήση τα πράγματα ο Άρ-μανσπερκ διώρισε και τον Άθ. Λι-δωρίκη Σύμβουλο Έπικρατείας με 600 δραχμές τον μήνα.

Νά τώρα κι' ένα τελευταίο χαρι-τωμένο ανέκδοτο από μιά παύσι κι' ένα διορισμό:

Άφου παύθηκε ο Πρόεδρος της Άντιβασιλείας τόσο δραματικά (γι-ατί την παύσι του την έλαβε μόλις ο Όθων γύρισε με την Άλβανία από το έξωτερο και πήγε ο Άρμαν-σπερκ να τους καλωσώδη), άνα-λαβε ο Ρουτάρτ τα καθήκοντά του.

Ο νέος αυτός πρόεδρος, αν και ή-ταν σοφός καθνητής του Πανεπι-στημίου της πατρίδας του (Βαυα-ρίας), ήταν και πολύ άπλος κι' άνί-δρος από έπίσημες υποδοχές κι' άλλ-λα τέτοια.

Κατέβηκε, λοιπόν, κάποτε, πρώτη φορά, η ανταποδότη μιά επίσκεψι στο Γάλλο ναυαρχο στον Πειραιά. Μόλις άρχισε η βάρκα του γαλλικού πολεμικού, με τον Ρουτάρτ μέσα, άπομακρύνεται από την άποδοβά, άρριζαν από το πολεμικό να πεφτούν οι χαριεριστήριοι κανονιοβολισμοί.

Ο Ρουτάρτ, δαίναται, πως αυτή την περιποίηση και την υποδοχή την βεώρησε παραπλανιστή. Σηκώθηκε, τότε, λοιπόν, όρθιος μέσα στη βάρ-κα κι' άρχισε να παρακαλά και να χειρονομή να σταματήσει το κανο-νισμό:

— Μα σας παρακαλώ —έλεγε— δεν είνε καμμία ανάγκη να κάνετε τόσο φασαρίες!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Νά τώρα κι' ένα τελευταίο χαρι-τωμένο ανέκδοτο από μιά παύσι κι' ένα διορισμό:

Άφου παύθηκε ο Πρόεδρος της Άντιβασιλείας τόσο δραματικά (γι-ατί την παύσι του την έλαβε μόλις ο Όθων γύρισε με την Άλβανία από το έξωτερο και πήγε ο Άρμαν-σπερκ να τους καλωσώδη), άνα-λαβε ο Ρουτάρτ τα καθήκοντά του.

Ο νέος αυτός πρόεδρος, αν και ή-ταν σοφός καθνητής του Πανεπι-στημίου της πατρίδας του (Βαυα-ρίας), ήταν και πολύ άπλος κι' άνί-δρος από έπίσημες υποδοχές κι' άλλ-λα τέτοια.

Κατέβηκε, λοιπόν, κάποτε, πρώτη φορά, η ανταποδότη μιά επίσκεψι στο Γάλλο ναυαρχο στον Πειραιά. Μόλις άρχισε η βάρκα του γαλλικού πολεμικού, με τον Ρουτάρτ μέσα, άπομακρύνεται από την άποδοβά, άρριζαν από το πολεμικό να πεφτούν οι χαριεριστήριοι κανονιοβολισμοί.

Ο Ρουτάρτ, δαίναται, πως αυτή την περιποίηση και την υποδοχή την βεώρησε παραπλανιστή. Σηκώθηκε, τότε, λοιπόν, όρθιος μέσα στη βάρ-κα κι' άρχισε να παρακαλά και να χειρονομή να σταματήσει το κανο-νισμό:

— Μα σας παρακαλώ —έλεγε— δεν είνε καμμία ανάγκη να κάνετε τόσο φασαρίες!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Οι «φίλοι» μας

Είν' εκτός αμφιβολίας πως οι «Άγγλοι και οι «Γάλλοι» οι σπουδαίοι μας οι «φίλοι» μας «πουλήσανε» και (πάλι).

Μας άρνήθηκαν μιά ψήφο — τί λαμπρά τα κα- (ταφέρουν — και άπέδειξαν έκ νέου πως... άψηφίστα μας παίρ- (νουν)!

Μ' όλα ταύτα «καλοί φίλοι» της Ελλάδος είνε πάντα που σφοδρώς την αγαπούνε συνεχώς απ' το Σα- (ράντα, άσχετον αν την πουλάνε κάπου-κάπου λόγω πλάνης. «Όταν έχης τέτοιους φίλους τους έχθρους τί να (τους κάνης;

Τό νερό

Άπό χείλη έπίσημων έχουμε βεβαιωθή πως προσπάθεια θά γίνη ώστε να βελτιωθή σχετικώς έντος όλίγου, όπως λέγεται, καιρού — ή ποιότης του νερού, του όποιου η άλμυρα είναι πλέον τρομερή κι' είναι — φεύ! — και ή... τιμή του περισσώτερο (άλμυρη!

Έργα συνεπώς μόνάχα κι' όχι λόγια κουτουρού. Νά βελτιωθή άφευκτως η ποιότης του νερού! Πιο καλά όμως θά ήταν να έρροντίζαν εν πρώτοις να βελτιωθή λιγάκι και... της Ούλεν η ποιότης!

Η γύμνια

Ποτέ δεν θά πιστεύαμε, αγαπητοί, ποτέ μας πως όλ' οι βιομήχανοι, άλλα κι' οι βουλευτοί μας —περι «γυμνού» θά έλεγαν — τί καταπληκτικόν! — πως είν «αισθητικώτατον» και «καλλιτεχνικόν».

Κατόπιν τούτου, το «γυμνόν», κοσμάκη κουτεντέ καθιερούται γενικώς, έφ' όσον το γουστάρουν. Κι' οφείλουν κι' οι υπάλληλοι οι τόσο «ντεμοντέ» να μη ζητάνε στο έξή... ύφασμα να πάρουν!

Άφου η μόδα του γυμνού παντού επικρατεί, πρέπει να είναι και αυτοί μοντέρνοι και γδυτοί!

Υπομονή

Άμφιβολία δεν χωρεί πως ο κοσμάκης μπάφιασε και στην άπόνγνωσί του εξίσταται και άπορεί γιατί δεν διασολάστηκε το «ζήτημα του σίτου».

Τί ζήτημα τεράστιον! Κι' εν τούτοις έκκρεμεί... Κι' ως ότου θά μπορούσαμε την άκρη του να βρούμε, όλοι εν γένει το ψωμί ψωμάκι θά το πούμε!

Επί του θέματος αυτού —φτού, βρε παιδιά, και ξαναφτού! — πρέπει άφευκτως η Βουλή να ξανασυζητήση. Κι' οι άρτεργάτες άπεργούν και... φούρνους μην κα- (πνίστη!

Μας μένει τίποτ' άλλο; Άλλωστε το κατάλαβα και πιά δεν άμφιβάλλω πως, χάρις σε μιά πάνσοφη των «άομοδιών» σκέψι, άφήνεται το «ζήτημα του σίτου» να σιτέψη, γιατί κακή συνέπεια, ως φρέσκο, μάλλον θάχη και στο λαό μας σίγουρα θά... κατση το στομάχι!

Τό δώρον

Άναντηρήτως πρόβλεψε πολύ μεγάλο ντόρου από καιρό έγινεκε το ζήτημα του δώρου — και δεν μπορεί — αλλοίμονο! — να το διαπι- (στώσης, αν θά δοθή άκέραιον ή θά δοθή με δόσεις.

Μα πάντως, έστω και μισό, το δώρο θά το πάρης κι' εν τούτοις, συνεχίζονται οι γκρίνιες κι' οι φο- (βέρες, «Αμ' τί να πούν ο Παπαντρέ κι' ο Ντίνος ο Τσαλ- (δάσης, που τέτοια... γλύκα δεν θά δούν και τις χρονιά- (ρες μέρες; Γ. Γ.

Ένας «Ισπανικός στολίσκος»

— Μὰ ἐσὺ δὲν δουλεύεις μὲ τοὺς Γερμανοὺς, τοῦ εἶπε ἓνα βράδυ Φασουλιώτης. πὺν κάτι εἶγε ἀρχίσει νὰ ὑποψιάζεται. Τὸ καρᾶνι

«Εν ποταμῷ· ἰο' ἡ ΚΡΥΣΤΙΝΗ, ὁ-
νε φερωμένῃ μεν τράχημα, ἔστι
τυπασί, ὁτι ἐκτοσίου τὸν προορι-
ταξίδι ἀνεπίστατον. Κάτω ὡς
τὸ ἀλευρί, ἀπὸ πασάλοι, εἰνε
σοῦ εἶπα. Μπαρουτί καὶ βουδες
αὐτὰ τὸ πολεμικὸ ὕλικό, προορίζε-
κινερα. Ἄλλα, ὅπως εἶπες καὶ σύ,
α ἀεροπλάνο ἡ καμιά τοποίλλη
ῥήσουμε γιὰ τὸν πατα τῆς θαλάσ-
δέν τὰ παρατάς· τὸν ῥώσης ὁ
ἀνάγκη γὰ ταξίδευσ· ξερῶ, βέ-

«Αλλά οι συμμαχίες έδειξαν και πάλι κάποιο διαταγμα, προτού επιτελεσθούν την τελική τους εξόρμηση. Για να είναι εν τάξει, ήπτασαν και από άλλες οργανώσεις — όπως τον «ΑΠΟΛΛΩΝΑ», «ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ» και τους «ΒΥΡΩΝΕΣ» — να κάνουν τη σχετική τους έρευνα γύρω από το ίδιο θέμα και να στείλουν το ταχύτερο τις έκθεσεις τους, ώστε να «δισταυραφθούν» με τις πληροφορίες της Ε.Υ.Π. Οι «ΒΥΡΩΝΕΣ» ένηργησαν τότε με έκπληκτική ταχύτητα και κατώρρωσαν αληθινά θαύματα μέσα σε τρείς μέρες. Ένα από τα μέλη της οργανώσεως αυτής, ο Γιάννης Βλαχάκης, είχε πληθύσει στον Πειραιά, στην οδό Καραϊσκού 69, πο

Ο κυβερνήτης του «ΚΑΙΣΙΝΗ»
 αείμνητος Βασίλης Λάσκος — σημαντικό
 αμέσως συναγερμό. Όλοι οι άνδρες, αρχι-
 λίγο, βρέθηκαν στις θέσεις τους. Αρχι-
 σαν οι απαραίτητοι χειρισμοί για την
 επίθεσι και σε λίγο, δύο торпиллы έ-
 κατέλειψαν τους торпиллобλητικούς σ-
 ληνες του σκάφους, για να χτυπήσουν τ-
 πεύρα του Ισπανικού σκάφους. Δυστο-
 χώς, η μία απ' αυτές, έκανε μερικ-
 «άματα» στην επιφάνεια και ο Ισπ-
 νος κυβερνήτης, που είδε ξαφνικά το
 σκάφος της, άρχισε να γυρίζει το πηδ-
 λιο όλο δεξιά, προσπαθώντας να την
 ποφύγει. Ή απότομη αυτή στροφή, έφε-
 σε δυσκολη θέση το ελληνικό υποβρυχ-
 γιατί δεν έβλεπε πιά τίποτ', άλλο εκτ-
 από την πρόντη του. Μα ο Λάσκος δ

Ἐτσι, ὁ Βλαχάκης, ἀφοῦ ἀποχαιρετήσῃ τὸν τοῖαντο ποταρχ-

— Έν τάξει, τὸ εἶπε ἐκείνος μὲν ἀκούσε τὴν καταπληκτικὴν εἰσήλπιον. Ἐκάνε καλὴ δουλειὰ καὶ σὲ συγχάρει Ἀπόψε, ὅμως, εἰνε ὁδόν σου, νὰ εἰδοποιῶς τὸν «προϊστάμενόν» μου. Δὲν θὰ προλάβω νὰ ἀνεβῶ στὴν Ἀθήνα, γιὰτὶ εἶνε ἀργά. Ἀλλ' αὐρίο, ἀπ' τὰ χαράματα σχεδόν, θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν συναντήσω...

Ὅταν τὴν ἐπέμεινε τὸ πρῶτ, ὁ Σιδιρόπουλος μετέδωκε τὶς πληροφορίες στοὺν ἐπισμηγάνω κ. Γεραντάπουλο, ὁ τοῖμπως ἀξίωσας, ὅτι τὰ δέκα ἱσπανικὰ σκάφη ταξίδευαν δέθεν γιὰ λογαριασμὸν τοῦ Ἀ. Τσαυρῶ, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ γερμανικὸ ἐλεγχόν, εἶχε διατιθέσθαι τὴν ἀπάτη. Δὲν εἶχε ὅμως κανένα στοιχεῖο εἰς βάρος του.

Ὁ «ΚΑΤΣΩΝΗΣ» συνέλαβε
 ὁποίους ἦταν καὶ ὁ Ἰσπανός, πλοίαρχος τοῦ σκαφούς, αἰχμαλώ-
 τισμένους. Ὑστερα κατεδύθη κι ἔφυγε. (Ἡ συνέχεια ὀπίσθεν)

Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέντευξη με τον δημοσιογράφο Σελίδος)

τους, οι τέσσερις ήταν Έλληνες. Όλοι τους υπεβλήθησαν σε ανάκριση από το Λα-
σκο, αφού προηγουμένως το πλήρωμα τους
περιπορήθηκε όσο περισσότερο μπορούσε,
τους έντυσε με καινούργια ρούχα, τους έδε-
σε τα τραύματά τους και τους άνοιξε κον-
σέρβες με κομπόστες. Ο Ισπανός κυβερ-
νήτης, έδωσε όλες τις πληροφορίες που του
ζητήθηκαν, αλλά τρομάξε, όταν έμαθε, ότι
θα τον παρέδιδαν στους Άγγλους, στη Μ.
Ανατολή. Προπαντός, δεν ήθελε... ν' απο-
καλυφθεί, ότι το πλοίο του δούλευε για τους
Γερμανούς!

Αλλά, όπως γράψαμε και στην αρχή, οι
Σύμμαχοι δεν είχαν ανάγκη να εξακριβώ-
σουν ένα πασίγνωστο πιά σε όλους μυστι-
κό, από τους αιχμαλώτους. Οι ελληνικές
οργανώσεις της Αθήνας, έκαναν θαυμάσια
ως τότε τη δουλειά τους, και πρόσφεραν
σημαντικές υπηρεσίες στο μυστικό αγώνα
της θάλασσας, της ξηράς και του αέρα.
Από την ημέρα μάλιστα που ο Έλληνο-
πορτογάλος λοστρόμος, Αρμάνδος Ανδρεά-
δης, μπήκε επίσημα κάτω από τις διατα-
γές του Λευτείου Σιδηροδρόμου, συνεργαζόμε-
νος με την Ε.Υ.Π., τα πάντα γύρισαν προς
το καλό. Έτσι, μέσα σ' ελάχιστο χρονικό
διάστημα και χωρίς στις ανεκτίμητες πλη-
ροφορίες του, καταβυθίστηκαν και τα ύπο-
λοιπα όχθη ισπανικά σκάφη. Ήταν μία νί-
κη, μέσα στις πολλές των Έλλήνων πα-
τριωτών, που εξασφάλιζε την απρόσκοπτη
συνέχισή του πολέμου για τους συμμάχους,
στο μέτωπο της Μεσογείου.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επιστολών

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ Άρντεν, Ένταθα: Κά-
ποιο λάθος κάνετε. Πώς τα καταφέρατε να τα
μπλέξετε έτσι: Κ αν σ τ αν τ ί ν ο ν Πα-
π α δ ο π ο υ λ ο ν. Πειραιά: Ο κ. Σπύρος
Γκότσης είναι υπαστυνόμος. Θα τον βοηθή στο
Τμήμα Άλλοδαπών. Χ ο η σ τ ο ν Μ α ν-
τ α ν Λεπτοκαρύ. Σύμφωνοι. Περιμένο να
μου γράψετε και θα σας απαντήσω. Έλ ε υ-
θ ε ρ ι ο ν. Η λ ι α δ η ν. Γεωργίου-Κου-
λουδάκη. Νότα Κιτριλάκη. Αθανάσιον Λυμπε-
ρόπουλον, Παναγιώτη Καστάνη, Έμμ. Α. Α-
ποστολόπουλον, στρατιώτην Π. Κ. Σ., Βασ.
Γρηγοριάδη και Ιωάννην Τρίκατση: Δυστυ-
χώς δεν μπορούν ν' αμνημονεύσει ονόματα τους.
Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Σ α μ ο υ ή λ.
Ένταθα: Είμαι στη διάθεσή σας. Άλ ε-
ξ α ν δ ρ ο ν Τ ρ ο υ ή λ η ν. Κουστινί:
Ο Έντυ Μέγερς και ο Κόλς Γουντχάουζ, ήταν
της Βρετανικής Αποστολής, και από τους
πρωτοστάτες της ανάπτυξης της νέουρας
του Γοργοπαίου. Κ α π α κ ο ν. Ένταθα:
Λάθος. Οι Μανιάντες είναι τίμιοι και αληθινοί
παληκάρια. Πώς έσείς ξεφύγατε από τον κα-
νόνα; Α ν τ ω ν ι ο ν Μ υ τ ο υ λ η ν. Κα-
στοσία: Για τους Καστοσιανούς που πιάστη-
καν από τους Ιταλούς για την υποθήκη Μα-
ραθία, υπάρχουν έτοιμοι κεφάλαιο, Σας παρα-
καλώ, αν έχετε τίποτε στοιχεία στην κατο-
χή σας, να μου τα στείλετε. Η λ ι α ν
Η λ ι ο π ο υ λ ο ν. Τρίπολη: Έχετε δίκιο.
Θα γίνω επανόρθωσης. Ευχαριστώ. Σ τ ε φ.
Λ ε φ κ η ν. Πάνον Καντιάνη. Χορστον Μπ-
τάραν. Δημήτριον Σαυράν. Κωστάκη Αύγε-
ρινόν. Γεωργιον Πασχάλην και Ιωάννην Μελε-
τόπουλον: Θα διαδίδω την πασάλησ σας
στη διεύθυνση του «Θησαυρού» αν και ξέρω εκ
των προτέρων ότι δεν πρόκειται να γίνη
απόλυτος τίποτα. Ευχαριστώ. Μ ι χ α ή λ
Π α π α δ ο π ο υ λ ο ν. Νικόλαον Σταυρι-
όν. Φοίδον Καραπαναγιώτην. Θεόδωρον Παπα-
σπηρίου και Ευάγγελον Κορώνη: Ευχαρι-
στώ. Θα συνεχισθούν. Κ ω σ τ α ν Πα-
π α σ π υ ρ ο ν. Βόλον: Δεν έχετε δίκιο. Τα
γεγονότα είναι όπως τα διαδίδετε και όχι ο-
πως τα γράφετε έσείς. Λυπούμαι. Ι ο ρ-
δ α ν η ν Φ ε ρ ε τ ο ν. Νευέαν: Να μείνε-
τε ήσυχος, θάρρη κι' η σειρά σας. Ευχαριστώ
για το ενδιαφέρον. Κ λ ε ο ν ή κ η ν. Πα-
π α δ ο π ο υ λ ο ν. Ένταθα: Δεν είναι σω-
στό να φαντάζεστε τέτοια πράγματα. Τί Έλ-
ληνίδα, λοιπόν, είσαστε; Ι ω α ν η ν Δ.
Γ ε ο μ ε ν η ν. Ένταθα: Ίσως να μπορέ-
σω να σας διευκολύνω, αν μου στείλετε τα
στοιχεία του της εποχής εκείνης. Ά ν α ρ-
γ υ ρ ο ν Μ α μ ρ ο λ ε κ α ν. Β.Γ.Σ.Τ.
190. Π. Σ.: Το γράμμα σας άπλο και ωραίο.
Υεμάτο συγκίνηση κι' ώμορφιά. Οι «Κατάσκο-
ποι» θα συνεχιστούν. Ευχαριστώ.

Γ. Β. Ι.

ΤΟ «ΣΧΕΔΙΟ Λαμπραντόρ»

Έκατομμύρια τόνοι σίδηρο στον
παγωμένο Βορρά

Ο ήχος που επικρατεί τώρα στις έρη-
μιές του Λαμπραντόρ, είναι το βουητό των
μεγάλων μεταφορικών αεροπλάνων. Όλο
το καλοκαίρι—σύντομο στο Λαμπραντόρ—
τεράστια αεροσκάφη κουβαλούσαν στα ά-
κατοίχτα και άγρια εκείνα μέρη υλικά 3.
000 τόννων, για την κατασκευή μιας σιδη-
ροδρομικής γραμμής, που θα οδηγή στα
πλουσιώτερα κοιτάσματα σιδήρου όλου
του κόσμου.

Τα έργα γίνονται πολύ διασπαστικά. Για-
τί τα κοιτάσματα σιδηρούχων μεταλλευμά-
των των Ήνωμ. Πολιτειών πλησιάζουν να
εξαντληθούν. Έπομένως το μέλλον της Βο-
ρείας Βιομηχανίας στις Ήνωμ. Πολιτείες
και στον Καναδά σποίζεται στην εκμετάλ-
ληυσή του καινούργιου αυτού ορυκτού πλού-
του του Λαμπραντόρ.

Για τη βίαιη αυτή μιαιέρια εύγλωττα το
έχει μικρό περιστατικό: Ένας επίσημος
των έργων ήταν μία μέρα μούσκεμα απ' τη
την κορφή ως τα νύχια. Και εξήγησε στο
μηχανικό, που τον ρώτησε το λόγο:

—Έπεσε ένα «ιπποκλόντο» (έσκκα-
φές) στην παγωμένη λίμνη. Για να γλυτώ-
σουμε λοιπόν χρόνο, βούτηξα κι' εγώ και
πέρασα σκονιά γύρω του, ώστε να μπορέ-
σουν να το τραβήξουν έξω. Αν στέλναμε
γερανό γι' αυτή τη δουλειά, θ' αρουσάσαμε
πολύ...

Το «Σχέδιο Λαμπραντόρ» — όπως έ-
χει ονομασθεί — καταρτίσθηκε στα τέλη
του πολέμου, όταν η Καναδική Κυβέρνηση
έστειλε ομάδες πεπεισμένων γεωλόγων
στα μέρη αυτά για να ελέγξουν τις άορι-
στες πληροφορίες περί υπέρσεως αφαντά-
στων πλουσίων σιδηρούχων κοιτασμάτων.
Έπειτα λοιπόν από σκληρή εργασία έτών
όλοκληρων, κι' αφού αντιμετώπισαν χίλιους
κινδύνους, στερήσεις και κακουχίες, οι γεω-
λόγοι βρήκαν πραγματικά κοιτάσματα με
400 εκατομμύρια τόννους πλουσιώτατο
σιδηρομετάλλευμα!

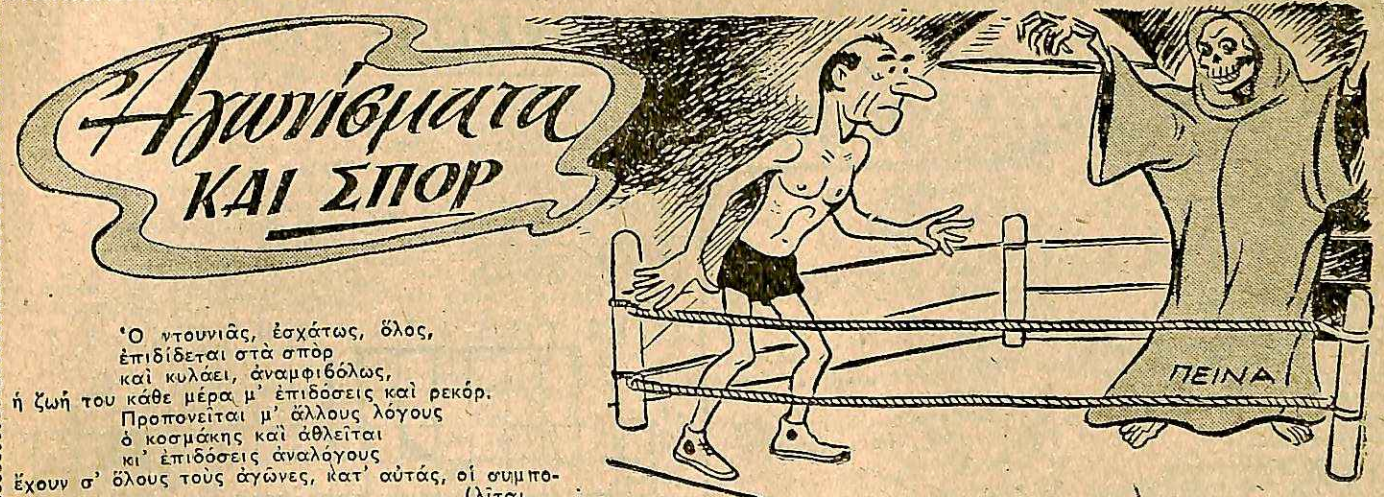
Για την εκμετάλλευσή τους όμως, χρεια-
ζόταν να σταθώ μια σιδηροδρομική γραμμή
μέσα από μία χώρα τελείως άκατοίκη-
τη, που διασχίζεται από τεράστιες χαρά-
δρες, σ' ένα περιβάλλον, όπου δεν υπάρ-
χουν άνθρωποι, ούτε ζώα — σ' μια «νε-
κρή γη», λαβύρινθο από απότομους γυμνούς
βράχους και παγωμένες λίμνες...

Όστόσο, οι μηχανικοί που ανέλαβαν αυ-
τό τον άθλο, δεν έδείλιασαν. Έγκατέστη-
σαν τη βάση τους στο μικρό παραρτήμα
χωριό Σέβεν Άιλαντς, στη βορεία όχθη του
ποταμού του Άγιου Λαυρεντίου. Και για
να τελειώση γρηγορώτερα το έργο, απο-
φάσισαν να άνοχισαν το στρώσιμο της σι-
δηροδρομικής γραμμής από τέσσερα ση-
μεία συγχρόνως: την αρχή, το τέλος και
δύο ενδιάμεσα. Θα μετέφεραν δε ώς εκεί
αεροπορικώς το απαιτούμενο υλικό.

Χρειάστηκε γι' αυτό να κατασκευασθούν
μεγάλα αεροδρόμια, μέσα σε λίγες μέρες.
Και, πριν ακόμη συμπληρωθεί η κατασκευή
τους —μέσα στο κρύο, στον άνεμο και
στην παγωμένη ομίχλη του Λαμπραντόρ—
άνοχισαν να ξεφορτώνωνται απ' τα αερο-
πλάνα πολλές χιλιάδες κιβώτια με δυναι-
τίδα, τρόφιμα, μηχανήματα, σιδηροτροχι-
ές... Πρέπει να σημειωθεί ότι δεν άδηκε
ούτε ένα αεροπλάνο.

Γρήγορα! Γρήγορα! Αυτό είναι το
σύνθημα που επικρατεί σ' όλα τα σημεία
της κατασκευής της σιδηροδρομικής γραμ-
μής. Έργάτες και μηχανικοί δουλεύουν με-
ρα και νύχτα...

Το κόστος του «Σχεδίου Λαμπραντόρ»
έχει υπολογισθεί σε 200 εκατομμύρια δολ-
λάρια. Η εκμετάλλευσή των κοιτασμάτων
θ' αρχίσει μετά 3 χρόνια. Το χειμώνα, θα
σταματά η αναγκαστικά, γιατί δεν θα την
επιτρέπουν οι καιρικές συνθήκες. Στο δια-
στήμα όμως κάθε καλοκαιριού, 60 ειδικές
μηχανές θα βγάζουν απ' τα σπλάχνα της
γης 70.000 τόννους μεταλλεύματος στο
24ωρο, το πρώτο έτος. Κι' η παραγωγή
θα ανέβη κατόπιν στα 20 εκατομμύρια
τόννους το χρόνο.

Ο ντουινιάς, έσχατως, όλος,
επιδίδεται στα σπορ
και κυλάει, αναμφιδόως,
ή ζωή του κάθε μέρα μ' επιδόσεις και ρεκόρ.
Προπονείται μ' άλλους λόγους
ο κοσμάκης και αθλείται
κι' επιδόσεις αναλόγους
έχουν σ' όλους τους αγώνες, κατ' αυτές, οι συμπο-
(λίται).

*

Στ' αγωνίσματα του στίβου και στα σπορ άδιακρί-
(τους)
επιδίδεται ο κόσμος, ο πολύς, αναντιρρήτως
κι' η φυλή μας, αναγνώστα, όπως ξέρεις κι' έννοεις,
έχει πέσει με τα μούτρα στον... αγώνα της ζωής!

*

Άγωνίζεται η τάξις, κατ' αρχήν, των υπαλλήλων
κι' είναι πρώτη στην κονίστρα των αγώνων των ποι-
(κίλων).

Διαπρέπει ιδιαίτέρως, —στης ζωής μας την κραι-
(πάλη!)
κι' είναι «άσσορ», κατ' ανάγκη, στην «ελευθέρη την...
(κίλη).

Άδιάκοπα... παλεύει με τον κάθε πεχλιόβανη.
κι' είναι κάθε υπαλληλάκος παλαιστής δεινός κι' όλ-
(κής).

έπειδή, συνήθως, φτάνει
μέχρι... πτώσεως, ακόμα, του... στομάχου τελικής!

*

Οι φτωχοί συνταξιούχοι αγωνίζονται κι' εκείνοι
και δρομείς «μεγάλων δρόμων» τελευταίως έχουν
(γίνει).

Ήγουν τρέχουν κι' όλο τρέχουν, σ' άρμους όλο
(πανε).

και δεκάδες... έμποδιών συνεχώς υπερπηδάνε.
Μα έμποδια καινούργια συναντούν από τους νόμους
κι' είναι «ρέκορντμαν» σπουδαίοι στους... «μετ' έμ-
(ποδιών δρόμους)»!

*

Άγωνίζετ' εβδομάδες κι' ο κοσμάκης του καμάτου
και του ήμεροκαμάτου

και τους δρόμους προς τον φούρνο, παίρνει επτά-
(κις της ημέρας).

για να εξοικονομήση λίγον «άρτον... έλευθέρας»
Άρτος όμως δεν υπάρχει και στους φούρνους και
(στους φούρνους).

όταν πρόκειται, κυρίως, για κοινούς θνητούς... ά-
(φράγκους)!

και τους δρόμους διατρέχει, πάλι φτου και ξαναρχής
κι' αθλητής, τοιουτοτρόπως, είναι «δρόμων άντοχής!»

*

Πλην αυτού, στην αγορά μας τρέχει κόσμος και
(ντουινιάς)

και κοινών της συνοικίας και της φτωχογειτονιάς
και σκοτώνεται στους δρόμους και ιδρώνει και φου-
(σκώνει)

για να βρή για τα παιδιά του δυο κουτάκια γάλα
(σκόνη)...

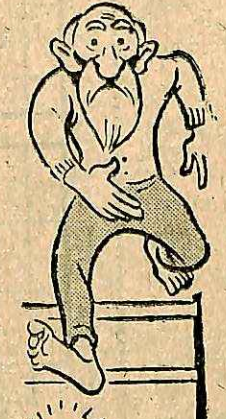
Όρες, μέρες, εβδομάδες όλο τρέχει κι' έρευνα,
μα δεν βρίσκει μ' όλα ταυτά γαλατάκι πουθενά
κι' όχι μόνο συμπεραίνει με πικρία και όδυνη
πώς του γάλακτος η «κόνις» έχει μάλλον... σ κ ο-
(νη γίνε)

αλλά και διαπιστώνει με άφάνταστή του θλίψη,
ότι κι' όλες οι τιμές μας κάνουν... «άλματα εις ύψη!»

*

Κι' ανεβαίνει προς τα ύψη ο τιμάρθμος ραγδαίως
και τον ίλιγγο σου φέρνει και πολλές φορές το δέος,
έπειδή τα πλείστα είδη κι' οι ανάγκης πρώτης ύλης,
που οι σύμμαχοι μας στέλνουν κι' αρκετές δυνάμεις
(φίλες).

απ' το πρώτο χέρι φεύγουν και σε πέμπτο χέρι πανε,
κι' απ' το πέμπτο, για το έκτο και το δέκατο τρα-
(βάνε)

κι' ούτω πώς, έν συντομία,
των έμπορών το συνάφι, παίζει... σκυταλοδρομία!

Όμως, με το σύστημά τους και μ' αυτό τους το
(παιχνίδι),

αίσθητες επιβαρύνσεις έχουν όλα μας τα είδη
και τα βάρη τους έκείνα τα πληρώνει ώρισμένως,
ο κοσμάκης ο καυμένος.

Και στα βάσανα τα τόσα, που τραβά προς το πα-
(ρον)

άθλητης μοιραίως, είναι και της... άρσεως βαρών!

Με τα σπορ έν γένει όλα έχει σχέση το κοινόν.
Με τα σπορ έν γένει όλα έχει σχέση το κοινόν των Άθηνών.

Κινδυνεύει να ξεχάση και τα πίο μικρά λαμπιόνια!
Κάποια βλάβη, μ' άλλα λόγια, το βυθίζει στο σκο-
(τάδι).

ή στο φός του επιβάλλον συνεχώς οικονομία
και γυρίζοντας στο σπίτι με... λαμπάδες κάθε βράδυ
και γυρίζοντας στο σπίτι με... λα μ α μ δ η-
το ρεκόρ κατέχει όντως και στην... (δρομιά)!

Μα κι' η Πάουερ νομίζω, είν' αθλήτρια κι' αυτή
κι' έχει, δίχως αντίρρησης, σ' ένα σπορ ειδικευτή.

Δηλαδή, κατά κανόνα, για να φτάσω στην ουσία,
ή να κλη... κολυμβήσεις άποστάσεων μεγάλων
ή να κλη... «διαπλέ» σαν... Ιάσωνας Ζη-
(γάνος)!

Προτιμά τουτέστιν, πάντα, απ' τ' αθλήματά μας
(καβάλα)!

Κι' όπως λέει και το τραγούδι, θέλει η Πάουερ
(ή γρουσουζιά):

«Να κρατά το... χαλινόρι
όλο σκέρτο και καμάρι
κι' ο λαός να κλη... σουζα»!

Όταν πιάνη, αϊφνιδίως, καμιά θέλλα μεγάλη
και τους δρόμους της Άθνας σε ποτάμια μεταβάλλη
και κοινόν της πρωτεύουσας, μεταξύ όλων των άλλων,
αναγκάζεται να γίνη... κωπλάτης βετεράνος
ή να κλη... κολυμβήσεις άποστάσεων μεγάλων
ή να κλη... «διαπλέ» σαν... Ιάσωνας Ζη-
(γάνος)!

Το ποδόσφαιρον, έν τέλει, πούναί σήμερα έν δράσει,
έχει πίο πολύ απ' όλα το κοινόν επηρεάσει.

Άφου και ο Δημάρχος μας ο Κατζιάς συγκεκρι-
(μένως).

απ' τη μπάλλα είναι, πλέον, τόσο επηρεασμένος,
ώστε παίρνει μίαν ομάδα
τρεις φορές την εβδομάδα,
ή κι' έφτα καμιά φορά
και τραβά να συναντήση την... μικτή Κραβάσσαρά!

Συνεπώς, όταν ο Δήμος με τις μπάλλες άσχολείται,
κατ' ανάγκη έχουν πέσει στο φουτ-παλλ κι' οι
(συμπολίται)

και κλωτσούν όλα τα βράδια,
στα στενά μας τα ρημάδια,
πέτρες, τούβλα, τενεκές κι' άγκωνάρια μέσα στ'
(στ' άλλα)

και τσάκίζουν χέρια, πόδια κι' όποιον παρη φεύ!
(ή... υπάλληλο)!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκίζα της Εποχής

— Μάλιστα, έχουμε.
— Εύχαριστώ.
— Παρακαλώ!
— 'Η συνέχεια:
— Δεν παρήγγειλα εγώ!
διαμαρτύρεται ο κ. Μελπιδάκης.

— 'Αστειεύστε;...
— Διόλου!...
— 'Εξαλλος ό «μικρός» τού μαγαζιού:
— Δεν ντρέπεσαι, κοτζάμου κύριος και νάσαι άπατεώνας;...

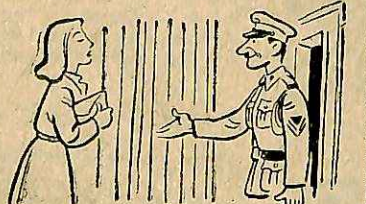
Στην είσοδο της Βουλής. Μία κομψή, ξανθή, τριχαριτωμένη δεσποινίς, μπαίνει μ' επαγγελματική αυτοπεποίθηση.

— 'Η δεσποινίς;
— Δημοσιογράφος.
— Ταυτότητα, παρακαλώ.
— Μά... δεν είμαι ακόμη μέλος της 'Ενώσεως Συντακτών!

— Τότε;
— 'Εργάζομαι στην «Αθηναϊκή».
— Κι' αν... δεν είν' αλήθεια;

— Λέω αλήθεια.
— Τι να γίνη, δεσποινίς; Μας άρέσει και ή «Αθηναϊκή» και... ή εκπρόσωπός της! Περάστε!...

— 'Ετσι ή μικρή ξανθή γοητεία, ένίκησε την αυστηρότητα των τύπων κι' έγκοιθιδρύθη

στο θεωρείο δημοσιογράφου, όπου έκανε μεγάλη ζημία: Κανείς δεν... έγραφε! Όλοι την κυτταζαν! 'Επιτυχία... της «Αθηναϊκής»! 'Εξουδετέρωσε τους αντιπάλους!

Αυθεντική περιγραφή διαλόγου από αυτόηχοο μάρτυρα:
— Γεια σου, Νίτσα.
— Καλημέρα, Πόπη.
— Τι νέα;
— Άστα, 'Ο Κώστας την παράτησε την Καίτη.

— Αλήθεια; Πώς τόμαθε;
— Μου τό είπε ή Λέλα...
— Κατή Λέλα πού τόμαθε;
— Της τό είπε ή Κική, τού τόμαθε από την Σοφία!...

— Και της Σοφίας ποιός της τό είπε;
— 'Η ίδια ή Καίτη, αλλά την παρακάλεσε να μην πη τίποτα σε κανένα. Γι' αυτό σε παρακαλώ να μην τό κοινολογήσης. 'Η, αν τό πής, να μην πής ότι στο έπλα εγώ κι' ότι μου τό είπε ή Λέλα.

— Άστειεύεσαι, Πόπη μου; Άλλωστε δεν υπάρχει λόγος να κάνουμε βουκίνο τό... «μυστικό» της καυμένης της Καίτης!

— Γυναίκες, γυναίκες...
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

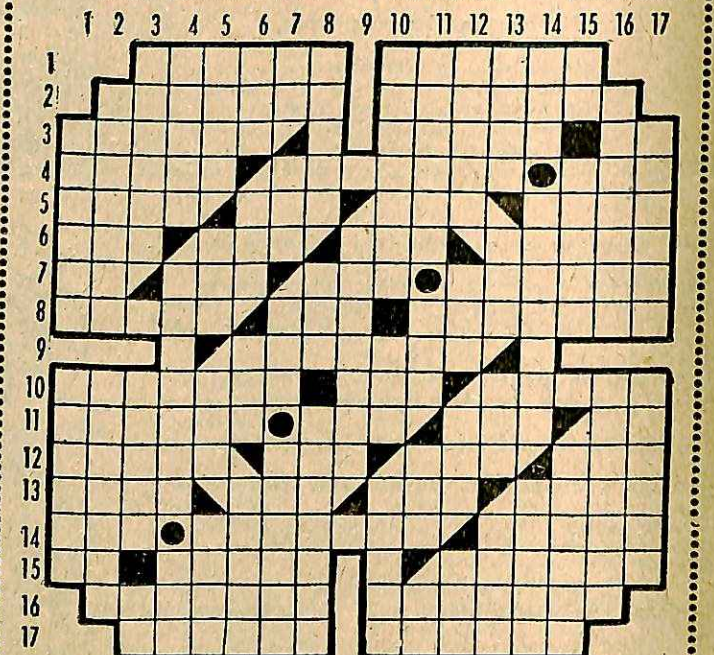
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 359

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- Χρησιμοποιείται στην κατασκευή εργαλείων. — 'Υποδιαίρεσις μέτρου μήκους.
- Αιγυπτιακό μνημείον. — 'Ιστορικό ποτάμι μας. — Χρήσιμος στά έστιατόρια και σε πολλές Βιομηχανίες. — Τσουμάζει τούς προληπτικούς.
- Τέτοιες ήσαν κατά τον Χίτλερ.
- Αυτός, ελπίζων μερικοί ότι θα τούς πλουτίσει. — 'Ασυγκρίντος.
- Χωρίς χρονοτριβή. — Δυό σε κάθε πρόσωπο.
- Χρονικό επίρρημα. — Τό όπλο και τό βλήμα του. — 'Αντιθετικός σύνδεσμος.
- Σύνολο μερικών προσώπων ή πραγμάτων. — 'Επινυμώστη.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- Αυτός, ελπίζων μερικοί ότι θα τούς πλουτίσει. — 'Ασυγκρίντος.
- Χωρίς χρονοτριβή. — Δυό σε κάθε πρόσωπο.
- Χρονικό επίρρημα. — Τό όπλο και τό βλήμα του. — 'Αντιθετικός σύνδεσμος.
- Σύνολο μερικών προσώπων ή πραγμάτων. — 'Επινυμώστη.

πλεο. οι Γερμανίδες (καθ.). — Πόλις της 'Αλβανίας πού κατελήφθη απ' τα στρατεύματά μας τό 40-41. — 'Αρχικά οργανισμός.

5) Κενόν. — 'Οπως (ξεν.). — Νικήτρια σε διαγωνισμό. — Μύτη βελόνος (αίτ. άλλος τύπος).

6) Χρονικό επίρρημα. — Χρηματικό ποσόν των άρχαίων. — 'Ο καθένας. — Γερμανός φιλόσοφος.

7) 'Ανεστραμμένο άστρο. — Στη χώρα αυτή κατευθύνθηκε ή «Άργος» με τούς 'Αργοναύτες. — Νησί τού Αιγαίου. — Κάθε κράτος έχει την δική του.

8) Προέγιο κατασκευάσμα από χαρτί με τό όποίο παίζουν τά παιδιά. — Πρόσταγμα. — Συμψηφισμός εντόμων.

9) 'Αποψήφιος σύζυγος. — 'Οι ευρωπαϊκές χώρες άρχίζουν να τις χάνουν (ένικ.). — Τίτλος στην Εύρώπη. — Συντριβάνι.

10) 'Επίθετο της 'Αθηνάς. — 'Αρχαίος θεός. — 'Αθικτα. — Νότα.

11) Βίαία κίνησης (πληθ.). — Λέξεις πού συναντούμε σε μερικά στρατιωτικά παραγγέλματα. — Προσωπική άντωνυμία. — 'Αεροπορική δύναμις.

12) Δεν έχει πείσαν. — Προηγείται συμπεράσματος. — Άστρο. — Τό εύνουντοσαν «καλό» οι πολεμιστάι τού 21.

13) 'Αναφορική άντωνυμία (δοτ. πληθ.). — 'Ολλανδός άνθρωπος της και συγγραφέας. — Πόλις της Στερεάς.

14) Κτητική άντωνυμία. — Πεποιθήσις (αίτ.). — Σασκοστισμό.

15) 'Ενδυμα των άρχαίων. — 'Ονομα πολλών βασιλέων της Εύρώπης.

16) Βασιλεία. — Χρονικό επίρρημα.

17) Βασιλεία. — Χρονικό επίρρημα.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

του Άγιου Σπυρίδωνος

ιά θαύματα του και ό θαύματός του

Ό Άγιος Σπυρίδων γεννήθηκε στην Κύπρο κι' έζησε κατά τον 4ο μ. Χ. αιώνα. Ήταν ήσυχος και λιγώλογος, αλλά συγχρόνως κοινωνικός και καταδεκτικός. 'Απ' τό γάμο του άπόχτησε μία κόρη, πού τηνώνόμασε Ειρήνη. Μετά τόν θάνατο της γυναίκας του, έγινε επίσκοπος Τριμυθούτσος και έλαβε μέρος στην Α' Οικουμενική Σύνοδο, όπου με τό όμορφο του λόγια άποστόμωσε τούς 'Αρειανούς.

Ό Άγιος Σπυρίδων έκανε πολλά θαύματα και γι' αυτό ώνομάστηκε «θαυματουργός». Να μερικά από τά θαύματά του:

Κάποτε στην Κύπρο είχε κάνει μήνες να βρέξη. Ήταν τόσο ή έρησσία, πού έπεσε μεγάλη πείνα στο λαό κι' οι άνθρωποι πέθαιναν κάθε μέρα με τό σωρό. Ό Άγιος Σπυρίδων τότε λυπήθηκε τόν κόσμο και παρακάλεσε τό Θεό να ρίξη μία μεγάλη βροχή. Πραγματικά σε λίγο ό ουρανός γεμίσε σύννεφα και μία δυνατή βροχή άρχισε να πέφτει, τόσο ραγδαία πού ή γή χόρτασε νερό, και τά δεινά των Κυπρίων τελείωσαν.

Όταν γύρισε κατόπιν από την Οικουμενική Σύνοδο, πέθανε και ή κόρη του. Τότε παρουσιάστηκε μπρός στον Άγιο μία γυναίκα ταραγμένη πού τού είπε ότι, όταν ζούσε ή κόρη του, της είχε εμπιστευθή ένα χρυσό κόσμημά της. Ό Άγιος άμέσως πήγε στον τάφο της κόρης του και μπροστά σε άλλους τη ρώτησε: «Ειρήνη, πού έχεις βάλει τό κόσμημα;» Και ή νεκρή, σαν να έγιντοσε από έλαφρό ύπνο τού άποκρίθηκε: «Πατέρα μου, στο τάδε μέρος τού σπιτιού μας».

Κι' αλήθεια ό Άγιος πήγε εκεί πού τού υπέδειξε ή κόρη του βρήκε τό κόσμημα και τό έδωσε πίσω στη γυναίκα.

Κάποτε πάλι ό Άγιος, πηγαίνοντας στην Κυρήνη με τόν μαθητή του Τριφύλλιο, πέρασε από μία ώραία τοποθεσία, πού την έλεγαν Παρτύμη. Μόλις όμως είδε τό μέρος αυτό ό Τριφύλλιος επιθύμησε ν' άποχτήση κι' αυτός εκεί πέρα ένα περιβόλι γιά να τό αφιερώση στην 'Επισκοπή. Ό Άγιος όμως, πού μάντεψε τις σκέψεις του, τού είπε: «Γιατί επιθυμείς τά ματαία και δεν άρκείσαι στα ούράνια, Τριφύλλιε;»

Στό προσεχές πανηγυρικό τεύχος άρχίζει μία νέα ιστορική σειρά πού θα καταπλήξη και θα συναρπάση τούς άναγνώστας μας με τό ζωηρό ενδιαφέρον της:

Μεσσαλίνες

Κάτω απ' τό γενικό αυτό τίτλο θα παρελάσουν οι μορφές των πύθ εκπληκτικών τυχοδιωκτριών, πού με τούς φλογερούς έρωτές τους, τά όργια τους και τ' ανατριχιαστικά εγκλήματα τους αναστάτωσαν την εποχή τους και δημιούργησαν γύρω τους τούς πιο παράξενους θρύλους. Γυναίκες τού διαβόλου, στην κυριολεξία, προκισμένες με άσύγκριτη όμορφιά, άκόρεστες γιά άπολαύσεις, ανεξάντλητες σε παυουργίες και δολοπλοκίες, τολμήρες μέχρι παραφροσύνης, έπαίξαν με τόν έρωτα, την πολιτική και τόν πλούτο και δεν νικήθηκαν, παρά μόνο από τόν θάνατο.

Στό προσεχές πανηγυρικό τεύχος άρχίζει μία νέα ιστορική σειρά πού θα καταπλήξη και θα συναρπάση τούς άναγνώστας μας με τό ζωηρό ενδιαφέρον της:

Μεσσαλίνες

Κάτω απ' τό γενικό αυτό τίτλο θα παρελάσουν οι μορφές των πύθ εκπληκτικών τυχοδιωκτριών, πού με τούς φλογερούς έρωτές τους, τά όργια τους και τ' ανατριχιαστικά εγκλήματα τους αναστάτωσαν την εποχή τους και δημιούργησαν γύρω τους τούς πιο παράξενους θρύλους. Γυναίκες τού διαβόλου, στην κυριολεξία, προκισμένες με άσύγκριτη όμορφιά, άκόρεστες γιά άπολαύσεις, ανεξάντλητες σε παυουργίες και δολοπλοκίες, τολμήρες μέχρι παραφροσύνης, έπαίξαν με τόν έρωτα, την πολιτική και τόν πλούτο και δεν νικήθηκαν, παρά μόνο από τόν θάνατο.

Στό προσεχές πανηγυρικό τεύχος άρχίζει μία νέα ιστορική σειρά πού θα καταπλήξη και θα συναρπάση τούς άναγνώστας μας με τό ζωηρό ενδιαφέρον της:

Στό προσεχές πανηγυρικό τεύχος άρχίζει μία νέα ιστορική σειρά πού θα καταπλήξη και θα συναρπάση τούς άναγνώστας μας με τό ζωηρό ενδιαφέρον της:

Στό προσεχές πανηγυρικό τεύχος άρχίζει μία νέα ιστορική σειρά πού θα καταπλήξη και θα συναρπάση τούς άναγνώστας μας με τό ζωηρό ενδιαφέρον της:

Στό προσεχές πανηγυρικό τεύχος άρχίζει μία νέα ιστορική σειρά πού θα καταπλήξη και θα συναρπάση τούς άναγνώστας μας με τό ζωηρό ενδιαφέρον της:

φύλλιε;
Ό Άγιος Σπυρίδων είχε ένα κοπαδι γιά τις άνάγκες της 'Επισκοπής. Μία νύχτα ώστόσο θέλησαν να τού κλέψουν τ' άρνιά. Τη στιγμή όμως πού γινόταν ή κλοπή, δέθηκαν τά χέρια και τά πόδια των ληστών και δεν μπορούσαν πιά να φύγουν. Τό πρωί όταν τούς είδε έτσι ό Άγιος, τούς λυπήθηκε και παρακάλεσε τό Θεό να τούς λυτρώση απ' τά δεσμά τους. Κι' έπειτα τούς συμβούλεψε να δουλεύουν με τιμιότητα.

Ό Πατριάρχης 'Αλεξανδρείας είχε καλέσει τούς άρχιερείς γιά να δεηθούν στο Θεό να γκερμίσουν τά είδωλα, από τά όποία ήταν γεμάτη ή 'Αλεξανδρεία. Και πραγματικά, όλα τά είδωλα γκερμίστηκαν, εκτός από ένα. Την άλλη νύχτα ό Πατριάρχης είδε στον ύπνο του άγγελον Κυρίου να τού λέη: «Μη λυπάσαι γιά τό είδωλο πού δεν έπεσε, γιάτί έτσι ήταν τό θέλημα τού Κυρίου γιά να έρθη από την Κύπρο ό Άγιος Σπυρίδων πού τόν καλέσας».

Ό Άγιος λοιπόν έσπευσε στην 'Αλεξανδρεία. Μόλις δε έφτασε στο λιμάνι πού λεγόταν Νέα πόλις και πάτησε τό πόδι του στη γή, τό είδωλο γκερμίστηκε κι' έγινε στάχτη. Με τό θαύμα αυτό πολλοί ειδωλολάτρες πίστεψαν στην αληθινή θρησκεία κι' έτρεξαν να βαφτισθούν. Κι' ή φήμη τού Άγιου έγινε γνωστή σ' όλη την Οικουμένη.

Άς μιλήσουμε τώρα και γιά τόν θάνατο τού Άγιου.

Ήταν καιρός τού θεισμού. Ό Άγιος, συνηθισμένος να δουλεύη, πήρε τό δρεπάνι και πήγε να θερίση. Μά, ενώ ήταν ώραιος καιρός, ξαφνικά άρχισαν να πέφτουν μεγάλες στάλες βροχής μονάχα στο άγιο κεφάλι του. Αυτό τό περιεργον φαινόμενο ακολουθήσε και δεύτερο, γιάτί όταν ό Άγιος έβάζε τό δεξί του χέρι στο κεφάλι κι' έδειχνε στους άλλους τις στάλες της βροχής, άμέσως φύτρωναν τριχές άσπρες, μαύρες και ξανθές. Ό Άγιος τότε κατάλαβε και είπε σ' εκείνους πού ήταν γύρω του: «'Ηρθε ή ώρα πού ή ψυχή μου θ' άποχωρισθή από τό σώμα μου. Ξέρω ότι ό Κύριος θα τιμήση τη μνήμη μου και ή επέτειός της θα γιορτάζεται στο έξής από πολλά έθνη της Γης» Κι' αφού σνέστησε στους ανθρώπους ν' αγαπούν τό Θεό και τόν πλησίον τους, ό Άγιος παρέδωσε την ψυχή του.

Κατά τά μέσα τού 7ου αιώνας τό λείψανό του μετακομίστηκε στη Κωνσταντινούπολη, όπου τό τιμούσαν περισσότερο κι' απ' αυτούς άκορη τούς βασιλείς.

Μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολεως, πού έγινε στις 29 Μαΐου τού 1453, κάποιος παπάς, ό Γεώργιος Καλοχαϊρέτης πήρε τό λείψανο τού Άγιου καθώς και τό λείψανο της Αγίας Θεοδώρας της Αυγούστας και ύστερα από πολλούς κινδύνους έφτασε στην 'Αρτα.

Κατόπιν τό 1460 έγινε ή μετακομιδή του στην Κέρκυρα, όπου ό Καλοχαϊρέτης τό λείψανο της Αγίας Θεοδώρας τό δώρησε στούς Κερκυραίους. Όσο γιά τό λείψανο τού Άγιου Σπυρίδωνος τό έβαλε μέσα σε μία όμορφη έκκλησία.

Όταν ή πόλις της Κερκύρας άνακαινίστηκε, οι Κερκυραίοι, ντόπιοι και ξένοι, έχτισαν μία άλλη εκκλησία, όπου έχουν φυλάξει τό ιερό λείψανο τού Άγιου Σπυρίδωνος. Με δικαίωμα δε κληρονομικό, τό στήνιμος αυτός θησαυρός — φυλάγεται άριγμια των πιστών — φυλάγεται άδιάφθορο και είναι άξιο άπορίας πώς ύστερ από τόσα χρόνια, διατηρεί άκομψή και την ελαστικότητα τού δερματός του!

Όταν ή πόλις της Κερκύρας άνακαινίστηκε, οι Κερκυραίοι, ντόπιοι και ξένοι, έχτισαν μία άλλη εκκλησία, όπου έχουν φυλάξει τό ιερό λείψανο τού Άγιου Σπυρίδωνος. Με δικαίωμα δε κληρονομικό, τό στήνιμος αυτός θησαυρός — φυλάγεται άριγμια των πιστών — φυλάγεται άδιάφθορο και είναι άξιο άπορίας πώς ύστερ από τόσα χρόνια, διατηρεί άκομψή και την ελαστικότητα τού δερματός του!

Όταν ή πόλις της Κερκύρας άνακαινίστηκε, οι Κερκυραίοι, ντόπιοι και ξένοι, έχτισαν μία άλλη εκκλησία, όπου έχουν φυλάξει τό ιερό λείψανο τού Άγιου Σπυρίδωνος. Με δικαίωμα δε κληρονομικό, τό στήνιμος αυτός θησαυρός — φυλάγεται άριγμια των πιστών — φυλάγεται άδιάφθορο και είναι άξιο άπορίας πώς ύστερ από τόσα χρόνια, διατηρεί άκομψή και την ελαστικότητα τού δερματός του!

Όταν ή πόλις της Κερκύρας άνακαινίστηκε, οι Κερκυραίοι, ντόπιοι και ξένοι, έχτισαν μία άλλη εκκλησία, όπου έχουν φυλάξει τό ιερό λείψανο τού Άγιου Σπυρίδωνος. Με δικαίωμα δε κληρονομικό, τό στήνιμος αυτός θησαυρός — φυλάγεται άριγμια των πιστών — φυλάγεται άδιάφθορο και είναι άξιο άπορίας πώς ύστερ από τόσα χρόνια, διατηρεί άκομψή και την ελαστικότητα τού δερματός του!

Όταν ή πόλις της Κερκύρας άνακαινίστηκε, οι Κερκυραίοι, ντόπιοι και ξένοι, έχτισαν μία άλλη εκκλησία, όπου έχουν φυλάξει τό ιερό λείψανο τού Άγιου Σπυρίδωνος. Με δικαίωμα δε κληρονομικό, τό στήνιμος αυτός θησαυρός — φυλάγεται άριγμια των πιστών — φυλάγεται άδιάφθορο και είναι άξιο άπορίας πώς ύστερ από τόσα χρόνια, διατηρεί άκομψή και την ελαστικότητα τού δερματός του!

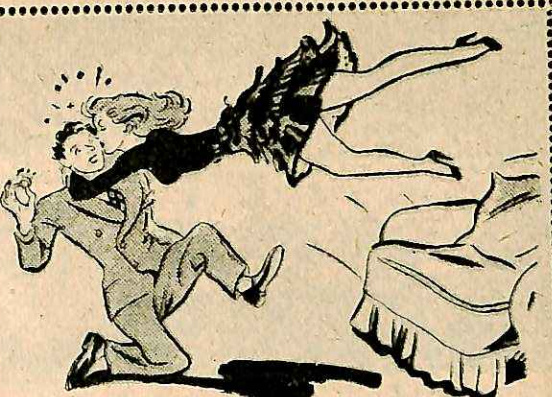
Όταν ή πόλις της Κερκύρας άνακαινίστηκε, οι Κερκυραίοι, ντόπιοι και ξένοι, έχτισαν μία άλλη εκκλησία, όπου έχουν φυλάξει τό ιερό λείψανο τού Άγιου Σπυρίδωνος. Με δικαίωμα δε κληρονομικό, τό στήνιμος αυτός θησαυρός — φυλάγεται άριγμια των πιστών — φυλάγεται άδιάφθορο και είναι άξιο άπορίας πώς ύστερ από τόσα χρόνια, διατηρεί άκομψή και την ελαστικότητα τού δερματός του!

Όταν ή πόλις της Κερκύρας άνακαινίστηκε, οι Κερκυραίοι, ντόπιοι και ξένοι, έχτισαν μία άλλη εκκλησία, όπου έχουν φυλάξει τό ιερό λείψανο τού Άγιου Σπυρίδωνος. Με δικαίωμα δε κληρονομικό, τό στήνιμος αυτός θησαυρός — φυλάγεται άριγμια των πιστών — φυλάγεται άδιάφθορο και είναι άξιο άπορίας πώς ύστερ από τόσα χρόνια, διατηρεί άκομψή και την ελαστικότητα τού δερματός του!

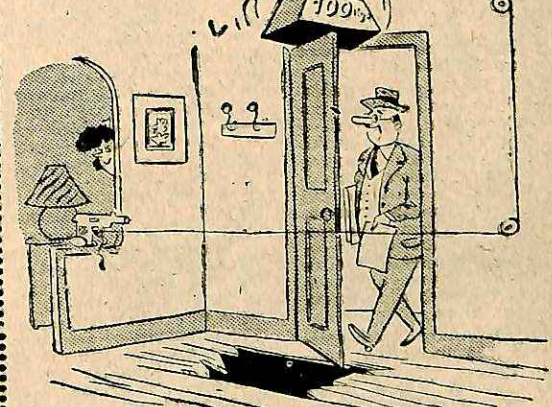
Όταν ή πόλις της Κερκύρας άνακαινίστηκε, οι Κερκυραίοι, ντόπιοι και ξένοι, έχτισαν μία άλλη εκκλησία, όπου έχουν φυλάξει τό ιερό λείψανο τού Άγιου Σπυρίδωνος. Με δικαίωμα δε κληρονομικό, τό στήνιμος αυτός θησαυρός — φυλάγεται άριγμια των πιστών — φυλάγεται άδιάφθορο και είναι άξιο άπορίας πώς ύστερ από τόσα χρόνια, διατηρεί άκομψή και την ελαστικότητα τού δερματός του!

Όταν ή πόλις της Κερκύρας άνακαινίστηκε, οι Κερκυραίοι, ντόπιοι και ξένοι, έχτισαν μία άλλη εκκλησία, όπου έχουν φυλάξει τό ιερό λείψανο τού Άγιου Σπυρίδωνος. Με δικαίωμα δε κληρονομικό, τό στήνιμος αυτός θησαυρός — φυλάγεται άριγμια των πιστών — φυλάγεται άδιάφθορο και είναι άξιο άπορίας πώς ύστερ από τόσα χρόνια, διατηρεί άκομψή και την ελαστικότητα τού δερματός του!

Όταν ή πόλις της Κερκύρας άνακαινίστηκε, οι Κερκυραίοι, ντόπιοι και ξένοι, έχτισαν μία άλλη εκκλησία, όπου έχουν φυλάξει τό ιερό λείψανο τού Άγιου Σπυρίδωνος. Με δικαίωμα δε κληρονομικό, τό στήνιμος αυτός θησαυρός — φυλάγεται άριγμια των πιστών — φυλάγεται άδιάφθορο και είναι άξιο άπορίας πώς ύστερ από τόσα χρόνια, διατηρεί άκομψή και την ελαστικότητα τού δερματός του!

ΠΡΟΤΑΣΙ ΓΑΜΟΥ
—Μήπως αυτό σημαίνει ότι δέχεστε, δεσποινίς, την πρότασή μου;

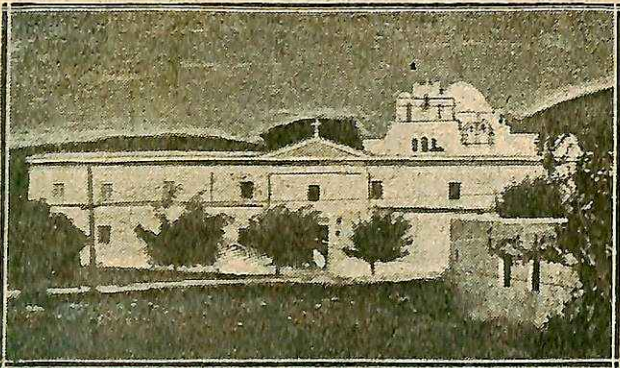
—'Εν τάξει, χρυσή μου, υπέγραψα την άσφάλεια της ζωής μου!
—France Dimanche

ΣΤΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟ
—Αυτή εδώ, κυριε προϊστάμενε, επιμένει να την πιάσουμε!...

—'Η παντοδυναμία τού έρωτος

Η μεγάλη εκκλησία της «Εκατονταπυλιανής» στην Πάρο.

Η ΠΑΡΟΣ

Για να γνωρίσουμε την Ελλάδα

Δεν έχει μόνο η Τήνος τη «Μεγάλη Οχιά», έχει και η Πάρος την θαυμάσια «Εκατονταπυλιανή».

Θρύλος δόκιμος συνδέεται με τη μεγάλη αυτή βυζαντινή εκκλησία, που στολίζει το γραφικό νησί του Αιγαίου. Η παράδοσι αναφέρει πως η Αγία Ελένη, πηγαίνοντας στα Ιεροσόλυμα για να βρει τον Τιμίο Σταυρό, βρέθηκε στην Πάρο από τρικυμία. Αποβιβάστηκε λοιπόν, σε μια έρημη παραλία, εκεί ακριβώς που βρίσκεται σήμερα η πρωτεύουσα της Πάρου, η Παροικία.

Στον ακατοίκητο εκείνο τόπο, που τον σκέπαζαν μόνο πυκνοί θάμνοι και ψηλά δέντρα, η Αγία Ελένη βρήκε μια μικρή εκκλησία. Ήταν αφιερωμένη στην Κοίμηση της Θεοτόκου.

Κουρασμένη από το ταξίδι και απροσδόκητα από την τρικυμία η μητέρα του αυτοκράτορα του Βυζαντίου καταπλήθηκε στο προσάλλιο εκείνης της εκκλησίας να κοιμηθεί. Και τότε, είδε στον ύπνο της την Παγανία που της έδειξε στους Αγίους Τόπους τη θέση που θα βρισκόταν η Αγία Ελένη, γυμνή και προμαγμένη. Γονάτισε μπροστά στην εικόνα της Παγανίας και υποσχέθηκε πως αν βρισκόταν τον Σταυρό του Σωτήρος, θα έχιζε εκεί στη θέση της μικρής εκκλησίας ένα μεγαλοπρεπές ναό, στο όνομα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

Αλλά την υπόσχεσή της και την επιθυμία της δεν πρόφτασε να την εκπληρώσει, γιατί πέθανε τρία χρόνια μετά την ανεύρεσή του Τιμίου Σταυρού στα 328. Με τη διαθήκη της όμως, άφησε παράγγελλιά στο γιο της — τον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, Μεγάλο Κωνσταντίνο — να φροντίσει να χτιστεί η εκκλησία της Πάρου. Και η επιθυμία της Αγίας Ελένης εκπληρώθηκε αργότερα στα χρόνια του Ιουστινιανού.

Στη θέση λοιπόν, που βρισκόταν το έρημο εκκλησάκι της Πάρου, ο Ιουστινιανός έχτισε έναν από τους λαμπρότερους ναούς της Χριστιανοσύνης. Χρησιμοποίησε τους ίδιους αρχιτέκτονες που έφτιαξαν την Αγία Σοφία. Ο Ιγνατίος, που ανέλαβε την κατασκευή της Εκατονταπυλιανής ήταν μαθητής και συνεργάτης των δύο αρχιτεκτόνων της Αγίας Σοφίας, του Ανθεμίου και του Ισιδώρου. Για το ναό της Εκατονταπυλιανής, χρησιμοποίησαν τα θαυμάσια μάρμαρα της Πάρου, άσπρα και ποχρώμα, και τους καλύτερους τεχνίτες και αρχιμαστόρους της Πόλης. Η παράδοσι αναφέρει ακό-

μα πως, άμα τέλειωσε η Εκατονταπυλιανή, ήλθε στην Πάρο από την Πόλη ο πρώτος αρχιτέκτονας για να διπλώσει το σχέδιό της από το μεγάλο και θαυμάσιο από το μέγεθος και την ωμορφιά του ναού. Αντί όμως να υπερηφανεύει για τον αντάξιο μαθητή του, φρόνησε το μεγάλο έργο του. Φοβήθηκε μήπως φάση στη βασιλεύουσα η δόξα του Ιγνατίου και σβύσει τη δική του. Και τότε αποφάσισε να τον ξεπρώσει... Με την πρόφασι να του δείξει κάτι αρχιτεκτονικές ελλείψεις που είχε παρατηρήσει, τον παρέσυρε σ' ένα ψηλό μέρος της εκκλησίας κι απ' εκεί τον έσπρωξε στο κενό. Αλλά ο Ιγνατίος, πέφτοντας, πρόφτασε ν' αρπάξει το δάσκαλο από τα ρούχα και σαρμάσκειν κι οι δυο μαζί σ' ένα τραγικό σύμπλεγμα μπροστά στην πύλη της εκκλησίας. Οι Παριανοί λένε πως την τραγική αυτή σκηνή ακριβώς αναπαριστούν τα δύο ανάγλυφα, που είνε σκαλισμένα στην είσοδο του ναού.

Με τους θρύλους αυτούς, και μ' άλλους ακόμα σχετικούς με την Αγία Θεοκτίστη που έμεινε και αγίασε στην Πάρο, συνδέεται η Εκατονταπυλιανή, που δεν είνε μόνο ένα βυζαντινό αρχιτεκτονικό άριστο έργο, αλλά και ένας άγιος τόπος προσκυνήματος της ορθόδοξης. Η εξωτερική όψη του κτιρίου κρατεί την αυστηρή δομική γραμμή και απλότητα. Κανένα περιτό στολίδι δεν τη βαρύνει, τίποτα που να προσκαλή και να ενοχλή το μάτι. Η απλότητά όμως, του εκτετατικού της εκκλησίας βρίσκεται σε χτυπητή αντίθεσι με το εσωτερικό της. Μέσα βασιλεύει η επιβλητική βυζαντινή χλιδή, με τους θαυμαστούς ευλογητούς αρβανές και τα τέμπλα, με τις παλιές βυζαντινές εικόνες, με τις μαρμαροσκαλιστές κολώνες, τους αστραφτερούς πολυελαίους και τα βαρύτιμα καντήλια.

Η παλαιά προαυμιά της εκκλησίας ήταν Κ α τ α π ο λ ι α ν ή — ίσως γιατί η εκκλησία βρισκόταν στην Κ α τ ω π ό λ ι. Το όνομα της Εκ α τ ο ν τ α π υ λ ι α ν ής της δόθηκε αργότερα, από το μέγεθος του ναού και τις πολλές πόρτες που είχε στον περίβολό της και στα άλλα κτίρια που αποτελούν το συγκρότημά της. Η λαϊκή φαντασία, στο θαυμασμό της, την είχε φτιάξει με εκατό πύλες...

Αλλά δεν είνε μόνο η μεγάλη χριστιανική εκκλησία, που έχει κάνει την Πάρο όνομαστη. Ξακουσμένα είνε και τα μάρμαρά της, ολόασπρα ή χρωματιστά σε θαυμάσιους

τόνους και ραβδώσεις, που τα χρησιμοποιούσαν οι όνομαστοί καλλιτέχνες στην αρχαιότητα. Ο Σκόπας, που ήταν ο ίδιος από την Πάρο — ο Πραξιτέλης και άλλοι μεγάλοι τεχνίτες της σμίλης δούλεψαν πάντα σε παριανό μάρμαρο. Και με τέτοιο μάρμαρο έδωκαν ζωή στην Αφροδίτη της Μήλου και στον Έρμη του Πραξιτέλους.

Τα θαυμάσια αυτά μάρμαρα που τα χρησιμοποιούσαν στη βυζαντινή εποχή, αλλά και στα τωρινά χρόνια, οι αρχαίοι τα έλεγαν λυχνίτες. Γιατί τα βγαζαν με το λυχναρί κάνοντας μεγάλες στοές μέσα στο βουνό. Τα κατεργάζονταν σε πλάκες προνιστές τόσο λεπτές κάποτε, ώστε έδιναν, όπως λέγεται, την εντύπωσι ενός μεταξωτού γυαλιστερού κοκκινού ή πράσινου ύφασματος.

Όπως και τ' άλλα νησιά του Αιγαίου έτσι και η Πάρος πέρασε από πολλούς καταιγίδες. Στα προελληνικά χρόνια οι Αρκάδες την κατέλαβαν με τον αρχηγό τους τον Πάρο, που της έδωκε και το όνομά του. Κατόπιν πέρασε στα χέρια των Αθηναίων, των Μακεδόνων, των Ρωμαίων και των Βυζαντινών. Ήλθε έπειτα η σειρά των Φράγκων που κράτησαν το νησί τριακόσια χρόνια (1207-1537).

Κατόπιν οι Τούρκοι έγιναν οι κύριοι του νησιού. Περισσότερο όμως από τον κατακτητή, εξουσίαζαν το νησί οι κουρσάροι. Τα ασφαλέστατα φυσικά λιμάνια που διέθετε η Πάρος την έκαναν περσιτικό κατασκήνιο. Πολλές Παριανές είχαν παντρευτεί με κουρσάρους, που είχαν εγκαταστήσει στο νησί τις οικογένειές τους και τις λείες τους από τις επιδρομές τους.

Η τουρκική ομάδα, βρίσκοντας πρόφασι την περιθάλψη των πειρατών από τους Παριανούς, λεηλάτησε πολλές φορές το νησί. Εκατοντάδες Παριανοί πέρασαν από το μαχαίρι του Τούρκου ή κρεμάστηκαν στα κατάρτια των καραβιών του Καπουδάν — πέρα και πολλοί άλλοι πουλήθηκαν ως ανδράποδα στα μεγάλα σκλαβοπάζα της εποχής.

Από τις καταστροφές και τις λεηλασίες δεν ξεφυγε ούτε η Εκατονταπυλιανή. Πολύτιμες βυζαντινές εικόνες, ανεκτίμητης αξίας, σκεύη και μεγάλης τέχνης τέμπλα, χάθηκαν στα μαύρα χρόνια του 17ου και 18ου αιώνα.

Ως τόσο, στην πολυτάραχη ιστορία του νησιού, κάτω από την πίεσι του Φράγκου ή τον τρόπο του Τούρκου, ή ημερησίου και όμορφου φύσις μίλαγε στις ψυχές των κατοίκων του. Και οι σημερινοί Παριανοί διατηρούν ακόμα την ποιητική και καλλιτεχνική φλέβα, που ανέδειξε τους και τους μεγάλους ζωγράφους, ποιητές και γλύπτες στην δακτυλιότητα.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Το ιδεώδες κ' δόρισμα των συντιών

Εμφανίστηκε στην αμερικανική αγορά ένα υγρό για το πλύσιμο του στομάτος, που περιέχει ένα αντιβιοτικό. Οι επιστήμονες που το συνιστούν, βεβαιώνουν ότι αφαιρεί τα υπολείμματα τροφών και το «πουρί», τόσο από την επιφάνεια των δοντιών όσο και από τις κοιλίες τους, ότι καταστρέφει διάφορα βακτηρίδια που προκαλούν την τερηδόνα, κι ότι ελαττώνει τον κίνδυνο των μολύνσεων των ούλων.

ΧΙΟΥΜΟΡ

1ο δώρο της

Μεταξύ φιλενάδων:
—Τι χάρισε στον άντρα σου για τη γιορτή του;
—Τριακόσια εξηνταπέντε πούρα...
—Διάβολε! Θα σου κόστισαν όχι λίγο...

—Ούτε πεντάρα! Το υπάκουα κάθε μέρα απ' την τσέπη του ένα πούρο, χωρίς να το καταλάβει ποτέ. Έτσι, σ' ένα χρόνο, ετοίμασα το δώρο μου...

Στο βιβλιοπωλείο:
—Ποιόν δόγηδ' μαγειρικής θέλετε, το μικρό ή το μεγάλο;
—Δώστε μου το μικρό. Τρώμε πολύ λίγο στο σπίτι μας...

—Πώς! Δεν κοιμήθηκα ούτε και με τα χέρια που ας έδωσα;
—Όχι, γιατί. Δεν μ' άφισαν οι σκέψεις...
—Τι σκεπτόσαστε;
—Πώς πρέπει να σ'ας πληρώσω το λογαριασμό!...

—Ο ένας λωποδύτης στον άλλον, ένω τρέχει πίσω του:
—Μα τι βρήκες στις τσέπες αυτού του κνουλίου και τρώαξες τόσο πολύ;
—Σώπα και τρέχα!... Βρήκα ένα ζευγάρι χειροπέδες!

—Τι είναι αυτή η πέτρα που βαστάς κάτω απ' τη μασχάλη σου;
—Είναι δείγμα.
—Δείγμα; Δεν καταλαβαίνω...
—Ναι είναι δείγμα... του σπιτιού που έχω για πούλημα!

—Εκείνος (θυμωμένος): Έσύ να μη μιλάς! Δεν είσαι αξία να διακρίνεις ένα γαϊδάρη από ένα αλόγο!
—Εκείνη (ήρεμα): Μα σου είπα ποτέ πως είσαι αλόγο;...

—Ο γιατρός ήθελε, αναγγέλλει η υπηρέτρια στον άρρωστο κύριο της.
—Πες του, απαντάει αυτός, ότι υποφέρω κι' ότι δεν μπορώ να δεχθώ κανένα!

—Ο κύρ-Γιώργης παθαίνει αποπληξία. Η γειτονιά αναστατώνεται από τις φωνές των δικών του.
Μπαίνει μια γειτόνισσα.
—Πέθανε ο κύρ-Γιώργης; ρωτάει την κόρη του.
—Όχι ακόμη, απαντάει αυτή. Περιμένουμε το γιατρό...

—Αφησε τα πολλά λόγια κατηγορούμενε! φωνάζει ο πρόεδρος του δικαστηρίου. Ν' απαντάς στις ερωτήσεις μου μόνο με «ναι» και «όχι»...
—Ερχομαι, λοιπόν, στο θέμα μας: Διόρρηξες την πόρτα του αδαμαντοπωλείου για να το ληστεύσεις;
Και ο κατηγορούμενος:
—Ναι και όχι, κύριε ποέδρε.

—Σταμάτησε πιά το κρασί! Δεν βλέπεις πού δεν μπορείς να πάσης τα πόδια σου;
—Εγείξ δική! Το κατάλαβα κι' εγώ!

—Δόξα σοι ο Θεός! Πήρες, λοιπόν, την απόφασι να το κώσης;
—Και τί σ'έχει, έχει το κρασί; Εκείνο που με πειραζει είναι το πεπτάγημα, έπειτα από το κρασί. Από δω κι' εμπρός, λοιπόν, δεν θά το κουνώ βήμα άμα πίνω!

—Πρέπει να σ' αφήσω, Λιλίκα μου, γιατί νομίζω ότι θέλει να τηλεφωνήσει ο άντρας μου...
(Το Μ. Γάλλια)

τό πέταξε ο ίδιος στις φλόγες, φωνάζοντας:

— Στη φωτιά ο κόμης ντε Καντάλ!... Κι' ο Θεός να δώσει γρήγορα να κάψουμε και στ' αλήθεια αυτούς τους κακούργους!...

ΚΣΤ'.

Φαίνεται, ότι η ιδέα αυτή που έριξε ο αξιωματικός τους, βρήκε πρόσφορο έδαφος στο άεστο μυαλό των μεθυσμένων στρατιωτών.

— Δεν θάταν άσχημα να κάψουμε τον Ουγγολίνο! πρότεινε ένας απ' όλους.

— Ναί, ναι! Στη φωτιά ο διαβολο-καμπούρης! συμφώνησαν κι' οι άλλοι.

— Άς φάδουμε να τον βρούμε!

Πέντε-έξι στρατιώτες μπήκαν στην ταβέρνα, για να φάδουν κάθε γωνιά της.

— Έκανα πολύ φρόνιμα που δεν παρουνισάμνη! μουμούρισε ο νάνος. Γιατί αυτά τα κτηνή θάκαναν αυτό που λένε... και θα γελούσαν με την καρδιά τους, βλέποντας με να λαμπαδιάζω!... Δρόμο γρήγορα!... Δεν μπορώ να περιμένα εδώ το μαρκήσιο ντε Μπαζά, που θα φτάση όπου νάνε. Θα τον συναντήσω στο δρόμο.

Χώθηκε πάλι στο δάσος και τράβηξε προς το δρόμο που έκανε το Μπαζά με το Ταλεμόν. Δεν είχαν ωστόσο τελειώσει ακόμη οι εκπλήξεις του. Ένα γέρι ακούμπησε ξαφνικά στον ώμο του και τον έκαμε ν' ανασκίρτηση.

— Με τασάκωσαν!... μουμούρισε με φρίκη. Βέβαια πως τον είχαν παρακολουθήσει οι στρατιώτες και τον είχαν πιάσει.

Ήταν έτοιμος να πέση γονατιστός και να ζητήσει έλεος. Αντί, όμως, για τους στρατιώτες του Χαίρε Μαρία, είδε αντί-κου του έναν άντρα ψηλό κι' αδύνατο, με μαύρο μανδύα και με μία βελουδένια μαύρη μάσκα στο πρόσωπο.

«Δεν έχω κανένα φόβο!...» σκέφθηκε, καθισχυσμένος. Είπε ο ίδιος που μιλήσαμε πριν από λίγο... Φτάνει να μη σκοπεύω να μου πάρη πίσω τα λεφτά!...

— Έσύ είσαι ο Ουγγολίνος; ρώτησε ο προσωπιδόφορος.

Ο νάνος έκαμε μία κίνηση εκπλήξεως.

— Έχει το ίδιο κοστούμι, όχι όμως και την ίδια φωνή! ψιθύρισε. Ίσως νάνε σύντροφος του πρώτου... Μπάς και θα μου δώσει κι' αυτός λεφτά!...

Ύστερα πρόσθεσε δυνατά:

— Μάλιστα, Έξοχώτατε, εγώ είμαι.

— Θέλεις να κερδίσης είκοσι σκούδα χρυσά;

Χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια ο νάνος, για να μην άρχιση να χοροπηδάει απ' τη χαρά του...

«Έξακολουθεί η χρυσή βροχή! είπε με το νου του. Ώς το βράδυ, θάχω πλουτίσει!...

— Και βέβαια θέλω, απάντησε, φτάνει να μπορώ!...

— Θα μπορέσης, αν θέλεις... Ξέρεις το μαρκήσιο Σιμόν ντε Μπαζά;

«Σάν τον άλλο!... σκέφθηκε ο Ουγγολίνος. Μα αυτό μοιάζει με όνειρο!...

— Σίγουρα τον ξέρω, Έξοχώτατε! εί-πε στον άγνωστο.

— Μου λες αλήθεια; Τον έχεις δει;

— Θέλετε να σας τον περιγράψω; Εί-νε γέρως, ψηλός, αδύνατος, ήλιοψημένος, με ουτίδες στο πρόσωπο... με μακρυά άσπρη μαλλιά και γκριζά γενειάδα. Φο-ράει ρούχα της εποχής του Φραγκίσκου Α', μία μαύρη βελουδένια τούκα μ' ένα άσπρο φτερό και μία άσημένια αλυσίδα.

— Μάλιστα! «Ακουσε, λοιπόν. Σε λί-γο, ο μαρκήσιος θα περάση έξω απ' την ταβέρνα σου. Φρόντισε να τον έμποδίσης μία ώρα να συνεχίση το ταξίδι του. Θα κερδίσης έτσι τα είκοσι σκούδα, που σου δίνω προκαταβολικά, και θα σώσης τη ζωή ενός ανθρώπου!...

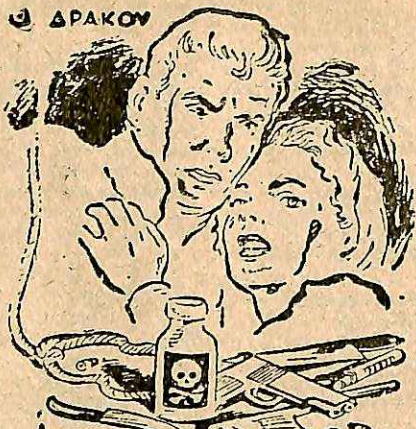
Ο Ουγγολίνος άρπαξε τα χρυσά νομί-σματα και τάκωσε στην τσέπη του.

— Σας δρκίζομαι να κάνω αυτό που μου ζητάτε, υποσχέθηκε.

— Πώς θα τα καταφέρης να κρατήσης μία ώρα το μαρκήσιο!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΔΡΑΚΟΝ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ο φόνος ενός...φαντάσματος

Υπάρχουν πολλών ειδών ιστορίες έρω-τος. Αυτή όμως που θ' αναφέρουμε, είναι μοναδική. Συνέβη στην Καλαμάτα το 1933. Και να πως έχει με κάθε λεπτο-μέρεια:

Ένας άνθρωπος έρωτεύθηκε τρελλά μία πεντάμορφη νέα. Μη μπορώντας όμως δια-φορετικά να την κατακτήση μεταχειρίσθη-κε το ακόλουθο κι' εκπληκτικό τεχνασμα: Μεταμφιεσθήκε σε φάντασμα, μπήκε στο σπίτι της την ώρα που κοιμόντουσαν τ' αδελφία της, την βίασε όπως ήταν παγω-μένη από το φόβο της κι' έφυγε. Μα η κοπέλλα στα χαρακτηριστικά του... φαν-τάσματος άνεγνώρισε έναν ήλικιωμένον χωριάτη που την πολιορκούσε. Το εί-πε στ' αδελφία της κι' ένα από αυτά α-φού εξήγητλησε κάθε μέσον για να κάνει το...«φάντασμα» να παντρευτή την αδελφή του, τέλος, τον σκότωσε την ώρα που πήγαινε στην εκκλησία να προσευχηθή.

Εκείνο το χρόνο, το σπίτι των Μουν-τάνων μπήκε σε μεγάλα βάσανα. Τ' α-μορφο κορίτσι τους ή Σταυρούλα που ή-ταν το καμάρι τους, επί πολλές ημέρες φαινόταν σαν να τα είχε χαμένα. Κι' όταν νύχτωνε ήταν αδύνατο να μη, στην κάμαρά της και να ξεπληνώρη στο κρεβάτι της! Στάραζε σαν το ψάρι κι' έκλαιγε χωρίς κανείς να ξέρη τί είχε πάθει. Οι γιατροί που εξήτασαν τη Σταυρούλα δη-λώσαν ότι είχε υποστή ένα δυνατό νευρι-κό κλονισμό κι' ότι πιθανόν να τρελλαί-νόταν! Μα εύτυχώς όλα πήγαν καλά. Ή νέα σε λίγο έπαψε να έχει παραληρήμα-τα, συνήλθε από τον φόβο της και τότε εξώμολογήθηκε στη μητέρα της τα εξής:

— Πάνε αρκετές ημέρες που μιά νύχτα, την ώρα που κοιμόμουν, ένοιωσα πως κάποιος μ' άγγιζε. Ξύπνησα άμέσως και φαντάζεστε τον τρόπο μου, όταν είδα κοντά στο κρεβάτι μου ένα λευκό όγκο. Οι ακτίνες του φεγγαριού που έμπαιναν από το παράθυρο, με βοήθησαν να διακρί-νω καλύτερα. Ήταν ένας άνθρωπος σκε-πασμένος απ' το κεφάλι μ' ένα σεντόνι! Έκανε αθόρυβα παράξενες κινήσεις. Άλ-λοτε με πλησίαζε κι' άλλοτε έφευγε από κοντά μου! Νόμισα στην αρχή ότι ήταν ένα φάντασμα και τόσοσ ήταν ο φόβος μου, που ή φωνή μου κόπηκε κι' άρχισα να τρέμω. Ο άγνωστος τότε με πλησία-σε περισσότερο κι' άρχισε να με άγγιζε με τα δάχτυλά του και να με χαϊδεύει. Πρό-σεξα πως τα χέρια του δεν ήταν ούτε πα-γωμένα, ούτε κοκκινιάρικά, όπως θα ή-ταν τα χέρια ενός φαντάσματος. Κάθε άλλο μάλιστα! Έκαιγαν από τον πυ-ρετό...

Κι' ύστερα ή Σταυρούλα διηγήθηκε στη

μητέρα της όλες τις λεπτομέρειες της ξεδιάντροπης κακομεταχειρίσεώς της α-πό το... φάντασμα.

—Μα καθώς πάλευα μαζί του, είπε τέ-λος η κοπέλλα, το σεντόνι με το οποίο ήταν κουκουλωμένο το «φάντασμα», ξε-φυγε από το κεφάλι του, και τότε μέσα στο ήμίφως, μπόρεσα να διακρίνω τα χα-ρακτηριστικά ενός γνωστού μας, του Κ. Καρβελλά, ενός γέρου που συχνά με πα-ρακολουθούσε και με πείραζε στο δρόμο!

—Είσαι βέβαιη, τη ρώτησε η μητέρα της, ότι ήταν ο Καρβελλάς;

—Ξέρω κι' εγώ; απάντησε η νέα. Τα φαντάσματα παίρνουν καμιά φορά τη μορφή γνωστών ανθρώπων!

Ύστερα, φυσικά, από αυτή την απο-κάλυψη, αναστατώθηκε το σπίτι των Μουν-τάνων. Ή Σταυρούλα εξητάσθη από για-τρό και βρέθηκε πράγματι πως είχε κα-κοποιηθή κατά τον πιο άγριο τρόπο. Κα-νείς επίσης δεν πίστεψε πως ήταν δυνα-τόν ο νυκτερινός επίσκεπτης της να ή-ταν φάντασμα!

Έτσι όλοι σχημάτισαν την γνώμη ότι πιθανόν αυτή τη δουλειά να την είχε σκα-ρώσει ο Καρβελλάς, σε μία στιγμή που το πάθος του για την Σταυρούλα τον είχε βολώσει το μυαλό.

Ο Καρβελλάς όμως ήταν παντρεμένος και καλός νοικοκύρης. Για να τον ψαρέ-ψουν, έπεσαν από κοντά τ' αδελφία της Σταυρούλας.

—Κύρ Κώστα, του είπαν, σαν τίμιος άντρας, πρέπει να επανορθώσης το κα-κό... Δεν φτάνει που κόντεψες να τρελ-λάνης από το φόβο το κορίτσι, αλλά το κατάρρεψες κιόλας!

Κατάπληκτοι τότε τον άκουσαν, όπως κατεβή στην ανάκριση, να τους όμολο-γή την πράξη του και να προσβέτη:

—Βρέ παιδιά, τώρα στα γεράματα τρελλάθηκα!... Μα αφού συμφωνείτε να παντρευτώ τη Σταυρούλα, που την αγα-πώ, θα χωρίσω τη γυναίκα μου και θα την πάρω. Πρέπει όμως να κάνετε υπο-μονή λίγον καιρό!...

Ο καιρός όμως περνούσε κι' ο Καρ-βελλάς όχι μόνο δεν χωρίζε από τη γυ-ναίκα του, αλλά κι' έκανε πως ξεχνούσε αυτή την ιστορία. Αναγκάσθηκαν τότε να του το θυμίσουν και ο Καρβελλάς τους δήλωσε:

—Τί να σας κάνω; Ή γυναίκα μου δεν μου δίνει διαζύγιο κι' έτσι χωρίς κα-νένα λόγο δεν μπορώ να τη χωρίσω! Προ-τιμώτερο είναι να σας δώσω μία χρημα-τική αποζημίωση. Μ' αυτά τα λεφτά μπο-ρεί να τακτοποιήθη η κοπέλλα και να κά-νη την προίκα της. Τί θα λέγατε για 20 χιλιάδες δραχμές!...

—Όχι, θα μας δώσης τριάντα χιλιά-δες, του είπαν οι αδελφοί της Σταυρού-λας.

Κι' ο Καρβελλάς συμφώνησε, μα δεν κράτησε πάλι το λόγο του. Πέρασαν δυό, τρείς, πέντε μήνες κι' εξακολούθησε να κά-νη τον κουτό.

Έτσι έφτασε το πρωί της 16ης Δε-κεμβρίου 1933. Ο Καρβελλάς στις 9 ή-ώρα, πήγαινε στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου για ν' ακούση τη λειτουργία. Στην όδο Φερρών όμως συνάντησε τον Π. Μουντάνο, τον αδελφό της Σταυρούλας:

—Τί θα κάνης με την αδελφή μου; τον ρώτησε εκείνος.

—Άρσέ με ήσυχο! του απάντησε ο Καρβελλάς.

Κι' έκανε να συνεχίση το δρόμο του. Μα δεν πρόλαβε. Ο Μουντάνος έβγαλε το πιστόλι του και τ' άδειασε απάνω του.

—Νά, άτιμε! του φώναξε. Έτσι σου πρέπει!...

Οι σφαίρες βρήκαν τον Καρβελλά στο κεφάλι και τον άφησαν στον τόπο.

Κι' έτσι τιμωρήθηκε το «φάντασμα» που είχε μπη νύχτα στο σπίτι των Μουν-τάνων για να σβύση την έρωτική δίψα του σε μία άθωα κι' όμορφη νέα, την άτυχη Σταυρούλα, που είχε κόντεψει να τρελλαθή από το φόβο της!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Μολονότι δεν έγινε στην περιοχή των Αθηνών, έπρο-κάλεσε, όμως, στην εποχή της, ζωηρό ενδιαφέ-ρον, ή μονομαχία μεταξύ του παλαιού στρατηγού δεινού μονομάχου Περικλή Γραβάνη και του στρατηγού Σπ. Φωκά, που έγινε, κατά τα μεγάλα γυμνάσια του έλ-ληνικού στρατού, την άνοιξη του 1912. Γιατί ή αίτια της ήταν τελείως άσημαντη και λίγο... κωμική!

Σύμφωνα με το προγραμ-μα των γυμνασίων το Σύν-ταγμα της Λαμίας, τότε, βά-διζε απ' την έδρα του προς το Δαδί και επί κεφαλής έ-νος από τα τάγματά του, ή-ταν ο τότε αρχαιότερος των λοχαγών Περικλής Γραβάνης. Το τάγμα, έτσι, εδάδι-ζε, με τους ήχους σαλπίνσματος κανονικής πορείας, άλ-λά κατά διαστήματα, ο αρχισαλπινκτής, έφάλτσαρε ά-παισία. Ο Γραβάνης, που έκτελούσε χρέη ταγματάρχου, νευρικός και ζωηρός καθώς ήταν, έχασε την υπομονή του και ά-φου πλησίασε, με το άλογό του, τον αρχισαλπινκτή, του φώναξε:

—Βρέ κανάγια! Γι' αυτό σ' έ-βαλαν αρχισαλπινκτή; Μας ξε-κούφανες με τα φάλτσα σου!

Ταυτόχρονα με τη συνηθισμέ-νη νευρικότητά του, ο Γραβάνης χτύπησε ελαφρά με το μαστίγιό του, το πηλίκιο του αρχισαλπιν-κτή, που αντί να διορθώση το σάλπισμα το χειροτέρεψε από τη σύγχυσή του. Στο τέλος ο αρχι-σαλπινκτής τα θαλάσσωσε και προκάλεσε τα παρατεταμένα γέ-λια και την αποδοκιμασία των στρατιωτών που άρχισαν να του φωνάζουν:

—Άέρα! Άέρα!

Μετά το έπεισόδιο, όμως, αυτό, και το τέλος της πορείας, ο ύπαξιωματικός αρχισαλπινκτής «βγήκε παραπονούμενος» και αναφέρθηκε ιεραρχι-κά, γιατί τον χτύπησε και τον επρόσβαλε, μπορ-στά σ' όλο το τάγμα ο Γραβάνης. Άλλά το γεγονός, στο μεταξύ, το πληροφορή-θηκε ο στρατηγός Ματθαίοπουλος, έπιτελάρχης, της Μεραρχίας και κάλεσε το διοικητή του τάγ-ματος, τον Γραβάνη. Με την ευγένεια που τον διέκρινε πάντα, του συνέστησε ν' αποφεύγη τέτοια έπεισόδια που προκαλούν τα γέλια των όπλιτών.

Άλλ' ο Γραβάνης, δεν δεχόταν εύκολα, με όποιοδη-ποτε τρόπο, παρατηρήσεις. Νευριασμένος απ' τις συ-στάσεις αυτές, έξσπασε και είπε στον έπιτελάρχη:

—Σείς δεν έχετε δικαίωμα να με παρατηρήτε προ-σωπικώς. Υπάρχει ιεραρχία!

★

Έννοείται ότι ο έπιτελάρχης Ματθαίοπουλος θεώρη-σε αντιπειθαρχική την απάντησι αυτή, μολονότι ή σύ-στασις προς το Γραβάνη γινόταν φιλικά. Και αναφέρθη-κε στον Μέραρχο, που διέταξε άμέσως διοικητική άνα-κρισι.

Στο τάγμα του Γραβάνη ύπηρετούσε, τότε, ως νεώ-τερος λοχαγός, ο στρατηγός Σπ. Φωκάς, που τον κά-λεσε ο Μέραρχος στην άνακρισι και που εκείνος κατέ-θεσε ενόρκως όσα είχε αντιληφθή προσωπικά, σχετικά με το έπεισόδιο, όπως και όσοι άλλοι είχαν κληθή.

Σ' έρώτησι του άνακριτή άξιωματικού της Μεραρ-χίας, εάν άντελήφθη το χτύπημα του αρχισαλπινκτή με το μαστίγιο, ο Φωκάς απάντησε ότι το άντελήφθηκε.

Την κατάθεσι αυτή του Φωκά πληροφορήθηκε ο Γρα-βάνης και την άλλη μέρα το πρωί διέταξε συγκέντρωσι των άξιωματικών του τάγματος. Σ' αυτή ήταν παρόν φυσικά και ο Φωκάς.

Ο Γραβάνης τότε είπε, πως ήθελε ν' ανακοινώση το, δυσάρεστο νέο, ότι άξιωματικοί που άνήκαν, δυστυχώς, στο τάγμα του, κατέθεσαν σε άνακρισι έναγτίον του δι-οικητή τους, πράξι που έθιγε, κατά τη γνώμη του, όχι μόνο το κύρος αλλά και την άξιοπρέπεια του άξιωμα-τικού και γενικά την τιμή κάθε άνθρώπου.

Ο Φωκάς άντελήφθηκε άμέσως τον προσβλητικό υ-παινιγμό και διακόποντάς τον του είπε, ότι, έπειδή αυτών βρισκόταν και εκείνος, τον παρακαλούσε να εξηγήθη καλύτερα ποιους έννυνσε για να του δοθη ή κατάλληλη ά-πάντησι!

Ο Γραβάνης, τότε άπάν-τησε με όργη:

—Τους περιλαμβάνω ό-λους.

Ο Φωκάς απάντησε πάλι με φράσι προσβλητική κι' οι δυο άξιωματικοί τράβηξαν ά-μέσως τα σπαθιά τους έτοι-μοι να έπιτεθούν ο ένας έναν-τίον του άλλου.

Ή μονομαχία θα γινόταν έτσι, άκήρυκτη, αν δεν έυ-παιναν στη μέση οι άλλοι άξιωματικοί του τάγματος, που έχωρισαν και καθυσάχασαν τους δυο συνάδελφους τους.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο λό-χος του Φωκά άποχωρίστηκε απ' το τάγμα για τα γυμνάσια και στο μεταξύ έμεσολάδησε νοση-κό διάστημα μεγαλύτερο από 24 ώρες, το άνώτατο όριο, που έπρόβλεπαν οι κανονισμοί των μονομαχιών για την άνταλλαγή μαρτύρων, άπ' τη στιγμή του έ-πεισοδίου.

Άμέσως, όμως μετά, ο Φω-κάς έλαβε ένα γράμμα του Γρα-βάνη, που του έγραφε ότι «αν και παρήλθε το κεκαנוνισμένον νοσηκόν διάστημα δια την άν-ταλλαγή των μαρτύρων, έλπίζω άκόμη ότι δεν θα θελήσης ν' ά-ποφύγης τη μονομαχία!...

Οι διασημότεροι Έλληνες ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Άφορμή μιάς μονομαχίας ο.. σαλπινκτής

Η μονομαχία έγινε κανο-νικά, χωρίς κανένα έπει-σόδιο...

ητσι στο πεδίο τιμής, πρωτόκολλο μονομαχίας με τους παρακάτω όρους:

- 1) Ήμερα και ώρα συναντήσεως 25 Μαΐου 1912, ώρα 9 το πρωί.
- 2) Τόπος συναντήσεως, γήπεδο κοντά στο χωριό Κα-λύβια, πάνω στο δρόμο Λαμίας—Καρπενησιού.
- 3) Όπλα, είδικά πιστόλια μονομαχίας.
- 4) Διάρκεια πάλης, άνταλλαγή 2 βολών, δικαίωμα σκοπεύσεως 3 δευτερολέπτων, χωρίς μετακίνησι.
- 5) Απόστασις 25 βημάτων.

Το πρωί στις 25 Μαΐου 1912, δυο άμαξία έφεραν την άποφασισμένη τοποθεσία τους δυο άντι-άπ' τη Λαμία, στην ώρισμένη τοποθεσία τους δυο γιατρούς, με πάλους, τους μαστούρες τους και τους δυο γιατρούς, έλ-λην άποφασιστή προμήθεια προχείρων υγειονομικών έπι-στών. Ή μονομαχία έγινε κανονικά, χωρίς κανένα έπει-σόδιο, άλλ' εύτυχώς και χωρίς αίματηρό αποτέλεσμα.

Άνταλλάχθηκαν και οι δυο βολές. Ή μία σφαίρα του Φωκά πέρασε πολύ κοντά στο πρόσωπο του Γραβάνη, χωρίς να τον θιγή. Ύπαγόραφθηκε έπειτα πρωτόκολλο έκτελέσεως της μονομαχίας και οι άντίπαλοι άξιωματι-κοί έφυγαν απ' το πεδίο τιμής, χωρίς να συμπληρωθούν.

Έτσι τέλειωσε μία περίεργη μονομαχία εξ αίτίας...

ών φάλτσων ενός σαλπινκτή...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΟΛΟΓΟΣ

Τι είναι ο έρπης

Μια ενοχλητική αλλά σκίνουνη αρρώστεια

Δεν υπάρχει σχεδόν άνθρωπος που να μην έπαθε, τουλάχιστον μία φορά στη ζωή του, την τόσο κοινή κι' ενοχλητική αυτή ασθένεια, που λέγεται «έρπης». Δεν είναι σοβαρή αυτή η ασθένεια, γίνεται όμως τόσο δυσάρεστη, ώστε προκαλεί πάντα ανακούφιση η υποχώρησή των συμπτωμάτων της συνήθως έπειτα από 10 μέρες. Προκαλείται από ένα ιόν, μπορεί δε να εκδηλωθεί σε οποιοδήποτε μέρος του σώματος. Συνήθετα όμως, το εξάνθημα της εμφανίζεται στα χείλη, στη μύτη, στο ύπολοιπο πρόσωπο υπό το λαιμό, στα δάχτυλα (ιδίως των αντίχειρα), στους γλουτούς και στα γεννητικά όργανα. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, χρειάζονται επανειλημμένες ιατρικές εξετάσεις για να εξακριβωθεί με βεβαιότητα ότι δεν πρόκειται για καμιά άλλη σοβαρότερη και μεταδοτική πάθηση.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό του έρπητος, είναι ότι το εξάνθημα του υποτροπιάζει πολλές φορές. Πιθανότατα, λοιπόν, πολλοί άνθρωποι έχουν διαρκώς τον ιόν μέσα στο σώμα τους, έτοιμο να προσβάλει όποιο σημείο παρουσιάσει ελαττωμένη αντίσταση.

Η δράση του διευκολύνεται από ώριμους συνθήκες, και πρώτα απ' όλα από την υπερβολική έκθεσι στον ήλιο (γι' αυτό, ο έρπης είναι συχνότερος το καλοκαίρι). Άλλοτε πάλι, η προσβολή οφείλεται σε μία απότομη ύψωση της θερμοκρασίας του σώματος, φυσική ή τεχνητή. Εμφανίζεται, λοιπόν, έπειτα από πνευμονία, μηνιγγίτιδα ή τεχνητό πυρετό, που χρησιμοποιείται για τη θεραπεία διαφόρων ασθενειών. Το κοινό συνάχι, οι γαστροεντερικές διαταραχές και τα γαλασμένα δόντια, μπορεί να προκαλέσουν έρπητα. Κοινή αιτία είναι επίσης διάφορες ψυχικές και συναισθηματικές διαταραχές. Τέλος, ο έρπης οφείλεται κάποτε στη χρήση ώριμων φαρμάκων ή τοσφών (όπως τα καρύδια, ή σκολλάτα, το ψάρι, το χοιρινό κρέας, κλπ.).

Τα συμπτώματα της ασθένειας αναγνωρίζονται εύκολα: Αρχίζει με φαγούρα και με εμφάνισι κόκκινων σημειωμάτων, λίγο φουσκαλωμένων. (Δεν αποκλείεται όμως και να λείψι τελείως αυτό το πρώτο σύμπτωμα). Ύστερα παρουσιάζονται μικρές φυσαλλίδες, που σπάζουν γρήγορα και σχηματίζουν από πάνω μία μικρή σκούρα κρούστα.

Ότε οι φυσαλλίδες, ούτε οι κρούστες πρέπει ν' αγγίζονται, γιατί μπορεί να μολυνθούν με άλλα μικρόβια. Αν δεν συμψή ττοια επιπλοκή,

όλα τα συμπτώματα περνούν τελείως σε 10—14 μέρες.

Η θεραπεία του έρπητος είναι απλή και ανέξοδη. Αποφεύγετε κυρίως τον ήλιο και χρησιμοποιήτε λοσιόν καλαμίνας ή καυφορούχο οινόπνευμα. Αν υπάρχει πολύ πρήξιμο, βάζετε κούρες κομπρέσες με βορικό.

Αυτά τα μέσα είναι αρκετά για τη θεραπεία των 90 % των περιπτώσεων έρπητος. Αν όμως η ασθένεια επεκταθεί μέσα στο στόμα και στη μύτη, χρειάζεται άλλα φάρμακα, που θα σας τα υποδείξει ο γιατρός σας.

Συνήθως, ο έρπης είναι ελαφρά μεταδοτικός. Έχουν σημειωθεί ωστόσο και επιδημίες του.

Ο ιός, ενώ προκαλεί συνήθως μόνο μία ήπια πάθησι, μπορεί κάποτε να γίνει τόσο μολυσματικός, ώστε να δημιουργήσει μηνιγγίτιδα. Πράγματι, αν το υγρό των φυσαλλιδών του έρπητος εισαχθεί στο μάτι ενός κουνελιού, προκαλεί πάντοτε θανατηφόρο εγκφαλίτιδα.

Σε έπιμονες και υποτροπιάζουσες περιπτώσεις έρπητος, ενδέχεται να χρειασθούν άλλες θεραπευτικές μέθοδοι. Ένας ασθενής π. χ. πάθαινε έρπητα έπειτα από κάθε συνάχι ή αδιαθεσία του. Έγινε, λοιπόν, καλά οριστικός με κοινό εμβόλιο κατά της εύλογιας (δαμαλίδια).

Σ' άλλες περιπτώσεις, έχουν χρησιμοποιήσει ισχυρές δόσεις βιταμίνης C και τοπικές εφαρμογές νιτρικού αργύρου.

Πάντοτε, όμως, επιβάλλεται απαραίτητως η προφύλαξι απ' τον ήλιο και η τόνωση της γενικής υγείας.

Πάντως, ο έρπης δεν αποτελεί τίποτε το ανησυχητικό. Και, αν ακόμη δεν υποχωρήσει με τη θεραπεία, θα περάσει μόνος του σε λίγες μέρες.

Χρειάζεται όμως όπωσδήποτε ιατρική εξέτασις, για να διασπιστωθεί, ότι δεν πρόκειται περί καμιάς άλλης ασθένειας.

Η πάθησις που περιγράψαμε, έχει την επιστημονική ονομασία «άπλος έρπης», για διάκρισι από τον «έρπητα ζωστήρα», μία αρρώστεια διαφορετική και οδυνηρή, που προκαλεί συνήθως «έρποντας» και σχηματίζει πολυάριθμες μεμωμένες φυσαλλίδες σ' όλο το ήκος της διαδρομής ενός νεύρου.

Γρήθηκε το μικρόβιο των ρευματισμών:

Για πρώτη φορά θεωρήθηκε υπεύθυνο ένα μικρόβιο για τις διάφορες ρευματικές παθήσεις. Ιδίως δε για τους όξεις ρευματι-

σμούς και τη ρευματοειδή αρθρίτιδα. Οι έπισημονες του Πανεπιστημίου Ουάσιγκτον που το απομόνωσαν, το ονόμασαν «οργανισμό Λ». Είναι ένα μικρόβιο πάρα πολύ μικρό, που πολλαπλασιάζεται ταχύτατα μέσα στα κύτταρα του σώματος.

Οι σχετικές έρευνες βρίσκονται ακόμη στο πειραματικό στάδιο, μπορεί όμως να οδηγήσουν σ' εντελώς νέες θεωρίες των ρευματικών παθήσεων. Τα αντιδωτικά φάρμακα παρέχουν ήδη σημαντικές υποσχέσεις. Ο λόγος που ήταν απογοητευτικά ως τώρα τα πειράματα υ' αυτά, είναι ο εξής: Με μεγάλες δόσεις τους, σκοτώνονται τόσο γρήγορα και τόσο πολλά μικρόβια των ρευματισμών, ώστε πλημμυρίζουν — νεκρά πια — τους ιστούς του σώματος και προκαλούν πυρετό, πόνο και πρήξιμο, που φαίνονται σαν συμπτώματα ρευματικά. Μικρές όμως και κατά διαλείμματα δόσεις γλωσσοκυστίνης και τερασκίνης σκοτώνουν από λίγα μικρόβια κάθε φορά, κι' έτσι ολοκληρώνεται η έδωτσή τους, χωρίς τις παραπάνω ενοχλήσεις.

Αναπληρώματα του αίματος

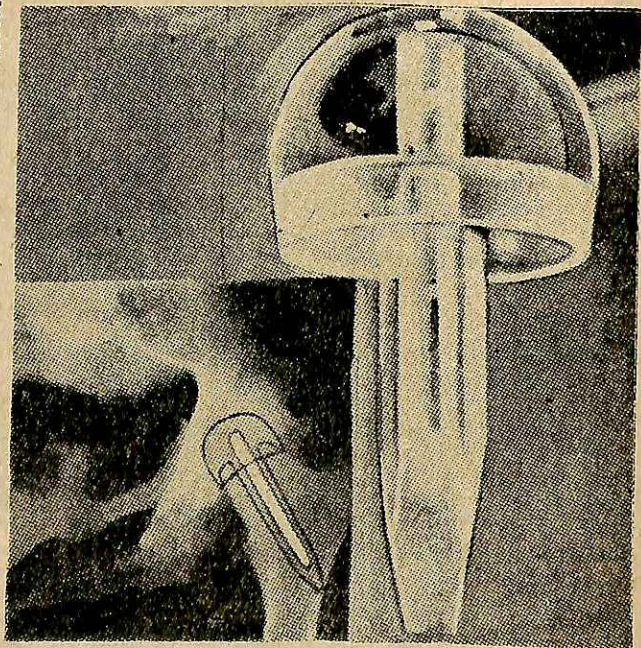
Το «ντεξτράν» είναι ένα άγγλικό παρασκεύασμα, που δοκιμάζεται τώρα στα νοσοκομεία της Μεγ. Βρετανίας, ως αναπλήρωμα του όρου αίματος για μεταγγίσεις. Περιέχει ώριμους σάκχαρο, όμοια με τα περιεχόμενα στο αίμα, που έχουν υποστή την επίδρασι υπερηχητικών κυμάτων για να γίνουν ομογενέστερα και για να μικρύνουν οι διαστάσεις των μορίων τους.

Οι Αμερικανοί προτιμούν ένα γερμανικό παρασκεύασμα, το «πέριστον», που χρησιμοποιήθηκε άρεκα κατά τον πόλεμο. Γι' αυτό γράψαμε άλλοτε εν έκτασι.

Άλλα προϊόντα, που μπορούν πιθανότατα ν' αντικαταστήσουν τον όρο αίματος, είναι τα εξής: ζελατίνη από δέρμα και οστά, πηκτίνη, ζεϊν, αραβική γούμα, μεθυλοκυτταρίνη, ένα βλενωδες συστατικό ώριμένου φυτικού ελαίου, κλπ. Δοκιμάζεται επίσης τώρα και η «λαμινρίνη», που εδάζεται από φύκια. Το προϊόν αυτό μπορεί να παραχθεί σε τεράστιες ποσότητες, απ' τα φύκια των ακτών της Ευρώπης.

Η τηλεόρασις στα εργοστάσια

Η τηλεόρασις δεν χρησιμεύει μόνο για διασκέδασι στις Ην. Πολιτείες. Σε διάφορα μεγάλα εργοστάσια ένα σενετικά έπινο σύστημα τηλεόρασις επιτρέπει στον άρχοντά της το διευθυντή να παρακολουθεί απ' το γραφείο του, έτι γίνεται σ' όλα τα τμήματα. Με την ίδια μέθοδο θα μπορούσαν και οι δεσποφύλακες να ε-

«ΚΑΡΦΩΜΑ ΟΣΤΩΝ»

Είχαμε άλλοτε γράψει έκτενώς για το «καρφωμα» των οστών με μετάλλινά καρφιά. Τελευταίως λοιπόν, οι χειρουργοί άρχισαν να χρησιμοποιούν για τον ίδιο σκοπό και καρφιά από «πλεξιγκλάς», από διαφανή δηλαδή πλαστική ύλη, με τα οποία πέτυχαν αληθινά θαύματα. Άοιστερά: Σύνδεσις του οστού του μπρού υ' ένα τέτοιο καρφί, όπως φαίνεται με τις ακτίνες Χ. Δεξιά: Ένα καρφί από «πλεξιγκλάς».

πιθελούν συνεχώς όλους τους εμλακισμένους, καθώς και οι διευθυνται των σχολείων να έπιπουν τις διάφορες τάξεις.

Οι νευρικοί είναι καλύτεροι ύπਾਲηλοι

Όταν ένας ύπωσησις ύπਾਲηλος ιδρώνει και τρέμουν τα χείρα του, ο ποιστάμενος τον χαρακτηρίζει συνήθως ως υπερβολικά νευρικό και προτιμάει να προσλάβει άλλον, ψυχραιότερο. Όσο τόσο, κατά τους ψυχολόγους του Πανεπιστημίου Τζόν Χόπκινς, αυτό είναι μεγάλο λάθος. Γιατί, όπως απέδειξαν τα πειράματα, που έγιναν πάνω σε εκατοντάδες νεοσυλλετούς για την άμερικανική αεροπορία, οι νευρικοί τύποι πλεονεκτούν άπεναντι των ήσών και «συγκεινμένων» σε ποιστώσεις που απαιτούν γρήγορη κι' έντατική δράσι.

Αναπληρώματα του αίματος

Το «ντεξτράν» είναι ένα άγγλικό παρασκεύασμα, που δοκιμάζεται τώρα στα νοσοκομεία της Μεγ. Βρετανίας, ως αναπλήρωμα του όρου αίματος για μεταγγίσεις. Περιέχει ώριμους σάκχαρο, όμοια με τα περιεχόμενα στο αίμα, που έχουν υποστή την επίδρασι υπερηχητικών κυμάτων για να γίνουν ομογενέστερα και για να μικρύνουν οι διαστάσεις των μορίων τους.

Οι Αμερικανοί προτιμούν ένα γερμανικό παρασκεύασμα, το «πέριστον», που χρησιμοποιήθηκε άρεκα κατά τον πόλεμο. Γι' αυτό γράψαμε άλλοτε εν έκτασι.

Άλλα προϊόντα, που μπορούν πιθανότατα ν' αντικαταστήσουν τον όρο αίματος, είναι τα εξής: ζελατίνη από δέρμα και οστά, πηκτίνη, ζεϊν, αραβική γούμα, μεθυλοκυτταρίνη, ένα βλενωδες συστατικό ώριμένου φυτικού ελαίου, κλπ. Δοκιμάζεται επίσης τώρα και η «λαμινρίνη», που εδάζεται από φύκια. Το προϊόν αυτό μπορεί να παραχθεί σε τεράστιες ποσότητες, απ' τα φύκια των ακτών της Ευρώπης.

Η τηλεόρασις στα εργοστάσια

Η τηλεόρασις δεν χρησιμεύει μόνο για διασκέδασι στις Ην. Πολιτείες. Σε διάφορα μεγάλα εργοστάσια ένα σενετικά έπινο σύστημα τηλεόρασις επιτρέπει στον άρχοντά της το διευθυντή να παρακολουθεί απ' το γραφείο του, έτι γίνεται σ' όλα τα τμήματα. Με την ίδια μέθοδο θα μπορούσαν και οι δεσποφύλακες να ε-

Οι διαταραχές της εγκυού

Πώς πρέπει να καταπολεμούνται

Χάρη στα αντιβιωτικά και εις πρόσρους που έκαμε κατά τα τελευταία χρόνια η γυναικολογία κι' η γαιεντική, οι κρίσεις της έκλαμψιας, που χαρακτηρίζονταν από βίαιες συσπάσεις των μελών, αρτηριακή υπέρτασι, λευκωματουρία, ουραιμία, κλπ. εξαλείφθηκαν σχεδόν.

Κατά την περίοδο της κυοφορίας, όμως, η εγκυος παρουσιάζει πολλές άλλες διαταραχές, τόσο σωματικές όσο και ψυχικές.

Στην πρώτη γραμμή, μετάν των σωματικών διαταραχών έρχονται η ναυτία και οι έμετοι.

Για πολλές γυναίκες το αίτημα αυτό της ναυτίας άποτελει το πρώτο σύμπτωμα της εγκυμοσύνης. Οι έμετοι εμφανίζονται λίγο αργότερα. Άλλα, σε πολλές περιπτώσεις, παύει για άπλη τάσι προς έμετο, που δεν πραγματοποιείται.

Αυτοί οι έμετοι έχουν νευρική προέλευσι. Η εγκυος μπορεί να έκαναφ κατάπι χωρίς την παραμικρή δυσκολία. Οι έμετοι που έχουν γαστρική προέλευσι, αντίθετα, προκαλούν τόσο μεγάλη διασάλευσι των οργάνων, που ο ασθενής δεν μπορεί για πολλές ώρες να βάλει τίποτε στο στόμα του.

Κατά την ίδια περίοδο εμφανίζονται κι οι πόνοι στο έπιγάστριο, που συνοδεύονται από άσθημα πνιγμού ή από μία ιδιόρυσσα λιποθυμική κατάσταση.

Άλλα συμπτώματα της ίδιας περιόδου είναι τα εξής: διαχυτή κεφαλαλγία σ' όλη την περιοχή του κρανίου ή ημικρανία, πνοι στα πόδια, «κράμπ» κλπ.

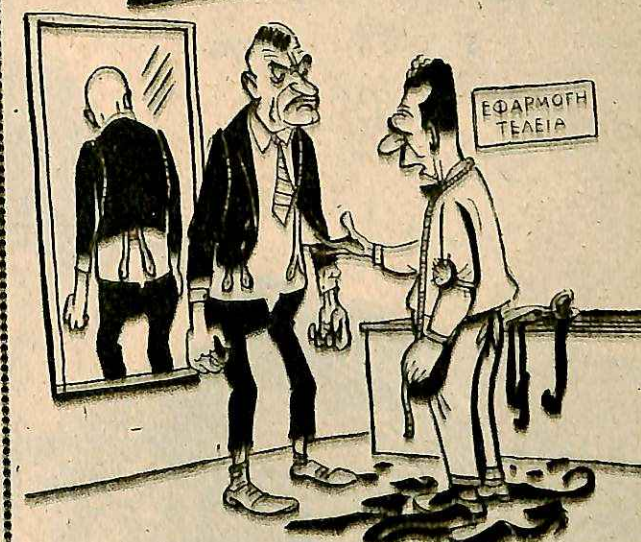
Πολλές εγκυες γυναίκες παθαίνουν, έξ άλλου, σπασμούς των δακτύλων, της μύτης, των αυτιών, του προσώπου κλπ. Οι αυτίες, το άσθημα έπιγαστρικά, τα έφιατικά όνειρα ταράσσουν επίσης τη ζωή της εγκυού κατά την πρώτη περίοδο της κυοφορίας.

Όλα αυτά τα συμπτώματα εξαφανίζονται αυτόματα έπειτα από τον τρίτο μήνα και, κάποτε, πολύ πρωύτερα. Άλλα η εγκυοσύνη προκαλεί επίσης και τα νευρικά συστήματα της γυναίκας.

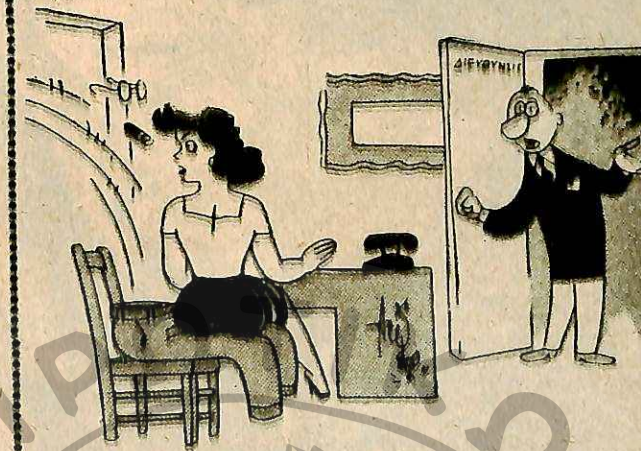
Οι σεξουαλικές συγκινήσεις παύουν πια να την άπασχολούν. Πολλές γυναίκες, μάλιστα, αισθάνονται άπαστροφή γι' αυτές. Η εγκυος παρουσιάζει, αντίθετα, νευρική υπερευαισθησία. Η διαθεσι η κλαίει συνεχώς, έκνευρίζεται με ει χωρίς λόγο, έκνευ, ει το παραμικρό και, συχνά, ει και άνικανη να λογικεύει.

Σε μερικές εγκυες γυναίκες ρύθι η νευρική διαταραχή παίρνει έπισημνή μορφή. Μία γυναίκα π. χ. κάθε φορά που ήταν εγκυος, έτρεψε μόλις έλαπεν ένα μαχαίρι, ένα άπλο ή οποιοδήποτε φοινικό άσπασο. Αισθάνονταν μία άκατανίκητη έπιθυμία να παρ αυτά τα όπλα και να έγκλημάτην, μόνο και μόνο για να αισθανεί τη σάδιστική ευχαρίστησι του έγ-

Τελιωτοθεραπεία

Ο ασθενής: Έπιασα μία ιδέα, στενάχωρα το κοστούμι σας, αλλά μουχτεί απ' τον ήλιο, ότι έχετε ένα αγοράκι θ χρονών...

Κύριε διευθυντά, ή... κυρία σας!

Που ήθελες, θα άχαίραυτε, να τ' άπλώσω, άφω μού πησες όλα τα παντάναϊα...

Η Βαβίλις του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

34^{ον} Η Βαβώνη Γιάκουπσεν και η Φράγκα, που είχε εγκατασταθεί τώρα στο μεγάλο της νου- νας της, έδεχθησαν την επίσκεψή του κ. Ζερβαί, ο οποίος τους ανέφερε τις πληροφορίες που είχε συγκεντρώσει στην Όρλεαν για το έκθετο που είχε βρεθεί στην είσοδο του Άσουλ, καθόταν σ' ένα μεγάλο του Πασάν, όταν το παρέδωσε στην παραμάνα του, τη Ρόζα. Έπειτα όμως, η μητέρα του Ροβέρτου εξαφανίστηκε και η Ρόζα εγκατέλειψε το παιδί στο Άσουλ.

Η Βαβώνη Γιάκουπσεν που άκουγε τον Διοικητή της Άσφα- λείας με μεγάλη προσοχή του ά- ντησε αμέσως:

—Μιλάτε, κ. Ζερβαί, σαν έντιμος άν- θρωπος και η δήλωσή που μου κάνετε δεν μπορεί παρά να μεγαλώσει την έπι- στολή μου σ' έσας!...

Συγκινημένος ο κ. Ζερβαί υποκλίθηκε σιωπής.

Η Βαβώνη πρόσθεσε κατόπιν:

—Έξακολουθήστε να εργάζεστε άκο- λουθώντας το ίχνος αυτό. Φροντίστε δηλα- δὴ να μάθετε αν η κουρσά να Ροσβέλ δεν μας έγγελεσε όλους πριν από δέκα χρόνια σχετικά με την αλήθεια της ταυ- τότητας...

—Αυτό κάνω, κυρία Βαβώνη. "Αρχίσα κιόλας τις ενέργειές μου... αλλά πρέπει να κινήσετε κι' εσείς!...

—Εγώ, δήλωσε η Βαβώνη Γιάκουπσεν αναζητήσα όλα τα πρόσωπα που ανακα- τέστηκαν στο παρελθόν στη ζωή του μαρ- κησίου ντε Σάντα-Κρούζ... Ξαναβρήκα λοι- πόν κάποιον παλιό φίλο του, που ζή ακό- μη, τον κ. Βαλλίε, άλλοτε πρόξενο της Γαλλίας. Μά δεν ήταν σε θέσι να μου δώση καμιά ένδιαφέρουσα πληροφορία... Με συμβούλεψε όμως να πάω σε τρεις- τέσσερες άλλους παλιούς φίλους του, που ίσως να ήταν καλύτερα πληροφορημένοι... Οί δυο απ' αυτούς, που έσπευσα αμέ- σως να τους συναντήσω δεν ήξεραν τίπο- τε για τους έρωτες του μαρκησίου. "Ο τρίτος όμως, ο κ. ντε Βορέν, που είχε ζήσει στους κύκλους της αριστοκρατίας της Κού- βας, με πληροφορήσε ότι ο μαρκήσιος ντε Σάντα Κρούζ είχε μια φίλη στο νησί του Άγιου Θωμά που τον είχε κυριολεκτικά ξε- τρελλάνει! "Ενα πολύ όμορφο νησί ήταν συνεχώς στις διαταγές του και τον μετέ-φερε κοντά στην τουφεκή φλη του με τη μεγαλύτερη μουσικότητα. Καί ο κ. ντε Βορέν, συμπληρώνοντας τις πληροφορίες του πρόσθεσε: «Στη Λεωφόρο Μαζεντά κά-θεται μια ηλικιωμένη κυρία, η κυρία Φλο- ράνζ, που κατάγεται από το νησί του Ά- γιου Θωμά και που, αν πραγματικά ο μαρκήσιος ντε Σάντα Κρούζ πήγαινε στο νησί αυτό, θα σας πληροφορήσει σχετικά καλύτερα από κάθε άλλον».

—Λοιπόν, ρώτησε ο κ. Ζερβαί, είδατε την κ. Φλοράνζ;

—Πήγα τρεις φορές στο σπίτι της, ά- ποκρίθηκε η Βαβώνη. Τις δυο πρώτες, η θυρωρός με πληροφορήσε ότι η κυρία της έλειπε σε ταξίδι, αλλά δεν υπέφερε να μου πη πού. Την τρίτη φορά όμως στάθη-κα πιο τυχερή, γιατί η θυρωρός μου είπε ότι η κ. Φλοράνζ γυρίζει αύριο στο Πα- ρίσι... Θα πάω λοιπόν αύριο, χωρίς άλλο και θα προσπαθήσω όσο μπορώ να της άπορησώ όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες. Να είστε βέβαιος γι' αυτό!

—Πολύ καλά, απάντησε ο κ. Ζερβαί και σηκώθηκε για να φύγει. "Εγώ συγχρό- νως θ' άρχισω τις έρευνές μου για ν' ά- νοκαλύψω το μικρό μέγαρο της οδού Πύο- γου, στο Πασάν, όπου έμενε η μητέρα του Ροβέρτου. Χαίρετε, κυρία Βαβώνη, καί-ρετε, δεσποινίς Φράγκα...

Η Βαβώνη Γιάκουπσεν όμως τον ρώ- τησε ακόμη:

—Πιστεύετε ότι ο έισαγγελέας κ. Γκρ- λιέ Σαβέρν θα μου δώσει την άδεια να έ- πισκεφθώ τον Ροβέρτο;

—Είμαι παντοδύναμος, κυρία Βαβώνη, και στην περίπτωση αυτή μπορεί να κάνω ό,τι θέλει...

Η Βαβώνη έρριξε ένα βλέμμα στη Φράγκα.

Πριν περάσουν είκοσιτέσσερες ώρες ή-ταν βέβαιη πως θα είχαν την άδεια που τόσο ποθούσαν.

Την άδεια όμως αυτή δεν την πήραν τόσο εύκολα, όσο έλπιζε η Βαβώνη. "Ο εισαγγελέας έλειπε απ' το Παρίσι και η οικογένειά του δεν ήξερε πότε θα ξανα- γυρίζε...

Η Βαβώνη Γιάκουπσεν ωστόσο δεν έ- χασε το θάρρος της. Κατά τις δυο τ' ά- πόγευμα της ίδιας ημέρας, αφού κατα- ράστηκε σσάντα φορές το ρολοί της που προχωρούσε τόσο αργά, πήγε στο σπίτι της κυρίας Φλοράνζ, στην λεωφόρο Μα- ζεντά.

ΙΟΥΛΙΑΚΡΙΝΤΙΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Αρνησις

Φροσί μου, αέ περικαλώ
μη μου γανώνεις το μυαλό
μή αυτές τις αξιώσεις.
Μου παραστάνεις τη σπουδαί-
κή' ως και φουστάνι βελουδέ-
ζητάς, που να μη σώσης.

Γιατί να σ' έ-καλοντμή-;
Για να σου κάνουν κομπλιμέ-
δυο-τρείς μαντραχαλαί;
"Αλλωστε σκέψου, σουρλουλού,
πως το καυμένο το βελού-
άπάνω σου θα κλαίη!

Για να τα ποίμε πιο σωστά
τά βελουδένια τά φουστά-
ταιριάζουν σ' άλλες μάρες,
γι' αυτό, χωρίς άργοπορί-
παράτα την κοκεταρί-

θα πέσουν
(φάρες!)

Αλλά φουστάνια όρι-
(σμέ-
είναι πολύ πιο ταιρια-
(αυέ-
με τη δική σου φά-
(τα.

Κι' έτσι θ' άνοιξω
(το πουγγί
κι' άμέσως θα σου πα-
(ραγγί-
μιά... βελουτέ λιλά-
(τα!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Εκεί την υποδέχτηκε η θυρωρός με με- γάλες περιποιήσεις, που έδειχναν καθα- ρά πόσα ήγεμονικά φιλοδοξήματα είχε πάρει απ' αυτήν.

Η κυρία ντε Φλοράνζ ξαναγύρισε σή- μερα το πρωί, της είπε αμέσως.

—Αλήθεια; έκανε με χαρά η Βαβώνη.

—Μάλιστα! Την είδομαι ρα ότι ήρθα- τε πολλές φορές και τη ζητήσατε... Κολα- κεύτηκε πολύ απ' αυτό και θα σας δεχτήι ευχαρίστως... "Αλλά θ' αναγκασθώ να περιμένετε λίγο. Η κυρία ντε Φλοράνζ είναι γρήα και θα κοιμάται ακόμα... Μπο- ρείτε όμως ν' ανεβήτε. Η Καρλόττα, η μαύρη καμασιέρα της, θα σας τ' άπ' δλ' αυτά καλύτερα από μένα...

Η Βαβώνη ανέβηκε γρήγορα τις ατέ- λειωτες σκάλες του ψηλού εκείνου μεγάρου και χτύπησε τέλος την πόρτα του διαμερί- σματος της κ. Φλοράνζ.

Μια μαύρη υπέρβητα πολύ παχειά, άλ- λά και πολύ συμπαθητική, της άνοιξε. "Ο- πως είχε προβλέψει η θυρωρός, η κ. ντε Φλοράνζ κοιμόταν ακόμη και με δυσκολία η Βαβώνη κατάφερε να συγκρατήσει τη μαύρη της υπέρβητα, που ήθελε να πάη να την ξυπνήσει αμέσως. "Αλλωστε, παρ' όλη την άμπωτηνσή της, η Βαβώνη δεν ήταν καθόλου δυσχεροστημένη που θα έ- μενε λίγο ώρα με τη μαύρη, γιατί έτσι θα μπορούσε να πάρη απ' αυτή μερικές πληροφορίες για την κ. Φλοράνζ.

Κι' αυτό, δεν ήταν διόλου δύσκολο. Η Καρλόττα, όπως όλες οι μαύρες, ήταν ά- νοιχτόκαρδη και πολύ φιλόρη κι' άρχισε από την πρώτη στιγμή να μιλάει για διά- φορα πράγματα.

—Ετσι, η Παυλίνα έμαθε, ότι η κυρία ντε Φλοράνζ είχε φύγει απ' το νησί του Άγιου Θωμά, πριν πέντε-έξη χρόνια, για να εγκατασταθή στο Παρίσι, κοντά στο γυίο της, που έμενε από καιρό εκεί.

Μά δεν μπορούσε να συνήθισα ακόμη στην αλλαγή του κλίματος κι' υπέφερε πολύ από το κρύο. Θα είχε μάλιστα επί- στρέψει από καιρό στις Άντιλλες, αν δεν είχε τις δυο μικρές έγγονές της, τα παι- δια του γιου της, που τις λάτρευε και που δεν ήθελε να τις άφηση.

Η Καρλόττα εξακολουθούσε να μιλάει, όταν έξαφνα ένα χτύπημα κουδουνιού την διέκοψε. Σηκώθηκε άμέσως και είπε:

— Η κυρία έλπντνε! Δεν θα περιμέ- νετε πια πολύ...

Κι' άφησε μόνη τη Βαβώνη Γιάκουπσεν. Έπειτα από δέκα λεπτά, άκούστηκε θόρυβος στην πόρτα και μια μικροκαμ- μένη και κομψή γρηά, παρουσιάστηκε, στηριγμένη στο μπράτσο της Καρλόττας. Μια έσάρπα από λεπτές νταντέλλες σκέ- παζε τα ώρσά άσπνμένα μαλλιά της. Το μάτια της ήσαν θαυμάσια, σχεδόν νεανί- κά, και γεμάτα άπειρη καλωσύνη.

Η Βαβώνη ένωισε άμέσως έμπιστάσν- νη για τη συμπαθητική εκείνη γρηά.

— Κυρία, της είπε, ήρθα να σας ζη-ρήσω μια πληροφορία που μ' ένδιαφέρει πολύ. Είμαι η Βαβώνη Γιάκουπσεν... Πριν από κάμποσα χρόνια, έχασα το μοναχο- γυίο μου, που πεθαίνοντας, με έφορκισε να φροντίσω για το παιδί του, που το άφησε άπροστάτευτο σ' αυτό τον κόσμο. "Ισως, χωρίς στίς πληροφορίες, που πε- ριμένα να πάρω από σας, κατορθώσω ν' ανακαλύψω τα ίχνη του παιδιού αυτού, που ψάχνω του κακού να το βρώ από εδώ και είκοσι χρόνια...

Η φωνή της Βαβώνης, καθώς μιλούσε για το πεθαμένο παιδί της, έτρεμε από τη συγκίνηση, κι' η συγκίνηση της αυτή δεν άργησε να μεταδοθή και στην γρηά κυρία, που ψιθύρισε με συμπόνια:

— "Α! Σας λυπούμαι πολύ... Να εί- στε βέβαιη πως θα κάνω ό,τι μπορώ για σας...

Η Καρλόττα, που άκουμπουσε με οι-

κειότητα στην πολυθρόνα της κυρίας της, έκλειψε με θερμά δάκρυα.

— Έχω σπουδαίους λόγους να πι- στεύω, εξακολουθήσε η Βαβώνη, ότι τον έγγονό μου μου τον πήρε κάποια γυ- ναίκα, που την έλεγαν Μαχώ, ή η κόρη της, που ήσαν κι' οι δυο απ' τον Άγιο Θωμά. Μήπως την γνωρίσατε τη γυναίκα αυτή;

— Άλλά το όνομα της Μαχώ, δεν φάνηκε να ευπνάν καμιά άνάμνησι στο μυαλό της κ. ντε Φλοράνζ.

— Μαχώ! Μαχώ! Ξανάπε πολλές φο- ρές. "Οχι! Ποτέ μου δεν γνώρισα καμιά γυναίκα μ' αυτό τ' όνομα...

—Έξαφνα, τα μάτια της μαύρης έλαμψαν σαν άναμμένα κάρβουνα.

— "Οχι! όχι! φώναξε. Η κυρία τη γνώρισε πολύ καλά τη Μαχώ... Είν' η γυ- ναίκα εκείνη που έμενε στην όμορφη έ- παυλη των Βεγγαλιί και που έκανε τόσο θόρυβο στών "Αγιο Θωμά!

— Κάνεις λάθος, Καρλόττα, τη διέ- κοψε η κ. ντε Φλοράνζ. Η γυναίκα αυτή που ήταν η πιο ξεδιάντροπη του κόσμου, δεν λεγόταν Μαχώ. Δεν θυμάμαι τ' όνο- μά της, ασφαλώς όμως δεν την έλεγαν έτσι.

— Είχατε άκουσει να την λένε «Μαρ- κησία», άπάντησε η υπέρβητα στην κυ- ρία της. Πραγματικά, έτσι ήταν γνωστή στών Άγιο Θωμά. Άλλά μια εξαδέλφη μου, η Άθνα Κασσάρα, ήταν στην υπη- ρεσία της κι' έτσι έμαθα πως το πρα- γματικό όνομά της ήταν Μαχώ.

— Ξέρετε γιατί την έλεγαν «Μαρκη- σία», ρώτησε η Βαβώνη, που άνατρίχασε άκούγοντας αυτή τη λέξη.

— Μάλιστα!... άποκρίθηκε άμέσως η Καρλόττα. Την έλεγαν «Μαρκησία» γιατί τη συντηρούσε κάποιος μαρκήσιος απ' την Άθνα, που καταστρεφόταν, καθώς έ- λεγαν, γι' αυτήν.

— Καί πως λεγόταν αυτός ο μαρκή- σιος;

— Δεν ξέρω... Κανένας δεν το έμαθε ποτέ! Άλλά ήταν ένας πολύ όμορφος άν- τρας. Τον είδα όταν ήμουν νέα και μου φαίνεται, ότι τον βλέπω ακόμη! Έμενε ολόκληρους μήνες κοντά στη Μαχώ και ό-ταν έφευγε, εκείνη παραδινόταν σε κάθε έδουσε έρωτικές τρέλλες και δεχόταν στην έπαυλή της ένα σωρό άντρες. Η Μαχώ αυτή είχε άποκτήσει και μια κόρη απ' τον μαρκήσιο, τη μικρή Ζουανέττα...

Μόλις άκουσε τα τελευταία αυτά λό- για, η Βαβώνη έγινε πιο χλωμή από νε- κρή, ενώ η κυρία ντε Φλοράνζ έλεγε με τόνο περιφρονητικό στην Καρλόττα:

— "Α! Μια κόρη απ' τον μαρκήσιο; Μά μήπως οι γυναίκες αυτές έφρουν ποτέ ποίος είναι ο πατέρας του παιδιού τους;...

— "Α! "Όσο για τη Ζουανέττα, ά- πάντησε ζωρήα η Καρλόττα, έφτανε κα- νείς να την δλ, για να βεβαιωθή πως ή-ταν κόρη του μαρκησίου. "Όσο είδαν τον μαρκήσιο, έστω και μια φορά, δεν μπο- ρούσαν να γελαστούν... Ποτέ τέτοια ό- μοιότητα δεν φάνηκε στών κόσμο... Ούτε δυο κομμάτια από το ίδιο μίλο δεν μοιά- ζουν τόσο μεταξύ τους!... Η Ζουανέττα, έρεπε, ήταν στην ίδια ηλικία με μένα και έπαίσα συχνά μαζί της στών κήπο της τον μαρκήσιο και σας ήθελα πώς η άμοιότητα άνάμεσα στών πατέρα και στο νόθο παιδί του, ήταν άπίστευτη!...

— Καί τί έγινε αυτή η Ζουανέττα; ρώ- τησε η Βαβώνη, ένθουσιασμένη τώρα, από την τροπή που έπαιρνε η συζήτηση και προσπαθώντας να μην άντιληφθούν ούτε η κ. ντε Φλοράνζ, ούτε η μαύρη, τη με- γάλη ταραχή της.

Χωρίς πολλά παρακάλια, η Καρλόττα εξακολουθήσε:

— Η Ζουανέττα ήταν δεκαέξη χρόνων, όταν μια τρομερή επιδημία κίτρινου πυρε- του έπεσε στis Άντιλλες...

Η Βαβώνη Γιάκουπσεν νόμισε τη στι- γμή εκείνη ότι θα έχανε τις αισθήσεις της. Θυμήθηκε ότι στην τρομερή εκείνη έ- πιδημία είχε πεθάνει ο σύζυγός της, ο Βα- ρώνης Πιέρ Γιάκουπσεν, άφου προηγου- μένος την έσωση.

— Έκλεισε τα μάτια της, ενώ, μέσα στο

μισόφωτο της αίθουσας η Καρλόττα, χω- ρis ν' άντιλαμβάνεται τη μεγάλη ταραχή της Βαβώνης, εξακολουθήσε:

— Είπαν, λοιπόν, τότε ότι ο μαρκήσιος πεθανε από κίτρινο πυρετό. Το βέβαιο εί- νε ότι ποτέ πια δεν ξαναφάνηκε στην έπαυ- λι των Βεγγαλιί. Η Μαχώ, που εξακολου- θούσε να ζή τρελλά και να κάνει μεγάλα έ- ξεδα, πολύ γρήγορα θα έφευγε στη με- γάλτερη στώχεια, γιατί δεν ήταν πια νέα, αν η Ζουανέττα δεν στεκόταν κατά την έ- ποχή εκείνη ίκανή να συντηρήσει το σπίτι, κάνοντας τη ζωή που έκανε κι' η μητέρα της... Η Ζουανέττα ήταν χίλιες φορές πιο γοητευτική απ' ότι ήταν άλλοτε η Μαχώ.

Ηταν προικισμένη με μια υπέροχη ώσο- φιά που της την είχε κληρονομήσει ο πα- τέρας της ο μαρκήσιος. Άρχισε μια ζωή όλο διασκεδάσεις, μια ζωή άσπνη που μπροστά της η ζωή της Μαχώ, ήταν μη- δέν. Έρχόντουσαν διάφοροι νέοι έπιτηδες για να την δουν από παντού, απ' την Ά- θνα, απ' την Μαρτινίκα, απ' τη Γουαδε- λούπα, και από μακρότερα ακόμη. Δεν ή-ταν καθόλου δύσκολη στών έρωτά της και όλα πήγαιναν καλά γι' αυτήν, όταν να διασκεδάσε και να έπαιρνε πολλά χρήμα- τα. Η Ζουανέττα ταξίδευε πολύ και εξαφα- νιόταν ποτέ με τον ένα και ποτέ με τον άλλον, επί μήνες ολόκληρους.

Μια μέρα, γυρίζοντας από ένα ταξίδι της, έφερε μαζί της έναν πολύ νεαρό κύριο, πολύ άριστοκράτη και πολύ πλούσιο.

— Πως λεγόταν ο κύριος αυτός; ρώτη- σε η Βαβώνη χλωμαίνοντας.

— "Α! Τα όνόματα των φίλων της, που δεν ήσαν απ' τον Άγιο Θωμά, άπάντη- σε η Καρλόττα, δεν τα μάθαινε κανείς πο- τέ. Ηταν γνωστοί μόνο απ' την ένθικότη-τά τους και ο κόσμος τους έλεγε: «Ο Γάλλος», «ο Ισπανός», ή «ο Αμερικάνος», ή με τον τίτλο τους. Έτσι τον νεαρό αυτόν κύριο, τον έλεγαν «ο μικρός Βαρώνος», για-τί πραγματικά ήταν παιδί Βαρώνου.

Η Παυλίνα, μόλις άκουσε τα τελευταία αυτά λόγια, κρατήθηκε με όλη της τη δύ- ναμι από τα χέρια της πολυθρόνας της για να μην πέση κάτω λιποθύμη. "Ο μικρός Βαρώνος!... Μά δεν μπορούσε να είναι κα- νείς άλλος από το γυίο της, τον Όλιβιέ!... "Όποτε αυτή η γυναίκα, η Ζουανέττα, είχε γίνει η αίτια του θανάτου του άγαπημένου της παιδιού!...

— Θεέ μου!... κυρία μου!... Τί έχετε; Μήπως είστε άδιάθετη; Θέλετε να πιήτε τί- ποτε;... Καρλόττα, κόρη μου, πρόσφερε λοιπόν κάτι στην κυρία...

Και η συμπαθητική γρηά κυρία καταταραγμένη έτοιμάστηκε να σηκωθή για να περιποιηθή τη Βαβώνη, ενώ η Καρ-λόττα είχε φέρι κιόλας ένα ποτήρι με νε-

ρό. Η Βαβώνη όμως τις συγκράτησε και τις δυο με μια χειρонуία.

— Ευχαριστώ, είπε. Μην άνησυχήτε, μη φροντίζετε για μένα. Δεν έχω άνάγκη από τίποτε και η άδιάθεσία σχεδόν μου πέρασε. Ζαλίστηκα λίγο απ' τη ζέστη... Δεν έχω τίποτε πια...

— Σας ζάλισε αυτή η τρελλή η Καρ-λόττα, είπε η κ. ντε Φλοράνζ, με τις άνο-ησίες της, αντί να σας άφήση να μάς έξη- γήσετε αυτό που θέλετε να μάθετε...

Η Παυλίνα άπλωσε το χέρι της και είπε:

— Σας παρακαλώ, κυρία, μην μάλωνε-τε την Καρλόττα. Είνε γυναίκα πολύ έξυ- πνη και όσα λέει μ' ένδιαφέρουν εξαίρετικά. "Απεναντίας, άφήστε την να εξακολουθή- σι... "Όταν έρθη η ώρα, θα της κάνω όσες έρωτήσεις νομίζω άπαραίτητες. Λοιπόν, έ-ξακολουθήσε η Παυλίνα γυρίζοντας πρὸς τη μάση, τί άπόγινε η Ζουανέττα και ο μικρός Βαρώνος!...

— Έμειναν δυο - τρεις μήνες στὸν Άγιο Θωμά και μια μέρα εξαφανίστηκαν... Η Ζουανέττα άστόσο, έπειτα από δυο-τρία χρόνια, ξαναγύρισε πάλι. Άρχισε πάλι τις διασκεδάσεις της και τα ταξίδια της κι' έ- πειτα από πολλών καιρό, όταν πεθανε πια η Μαχώ, ξαναφύγε όριστικά αυτή τη φο- ρά, γιατί ποτέ πια δεν ξαναγύρισε στὸν Άγιο Θωμά.

— Πριν από πόσα χρόνια έγιναν όλ' αυ-τά; ρώτησε η Βαβώνη.

Η Καρλόττα σκέφθηκε λίγο κι' έπειτα άπάντησε καθηγορητικά:

— Πριν από έντεκα χρόνια... — Πως το έέρετε με τόσο βεβαιότητα; τη ρώτησε η κ. ντε Φλοράνζ. Σε διαβε- ραίω, Καρλόττα, ότι τα τρία τέταρτα απ' όσα είπες είχε δημιουργήσει τις φαντα- σίας σου...

Η Καρλόττα δεν δυσχεροστήθηκε καθό- λου από τα λόγια αυτά της κυρίας της.

— "Α, κυρία, είπε χαμογελώντας, πολ- λές φορές όταν θέλω να σας διασκεδάσω, σας διηγούμαι φανταστικές ιστορίες, αλλά αυτή τη φορά σας το όρκίζουαι, ότι είπα είνε αλήθεια. Έγιναν στην πραγματικό-τητα...

— Τότε πως μπορείς να έέρης με τόσο ακρίβεια ότι όλα αυτά έγιναν πριν από έν-τεκα χρόνια;

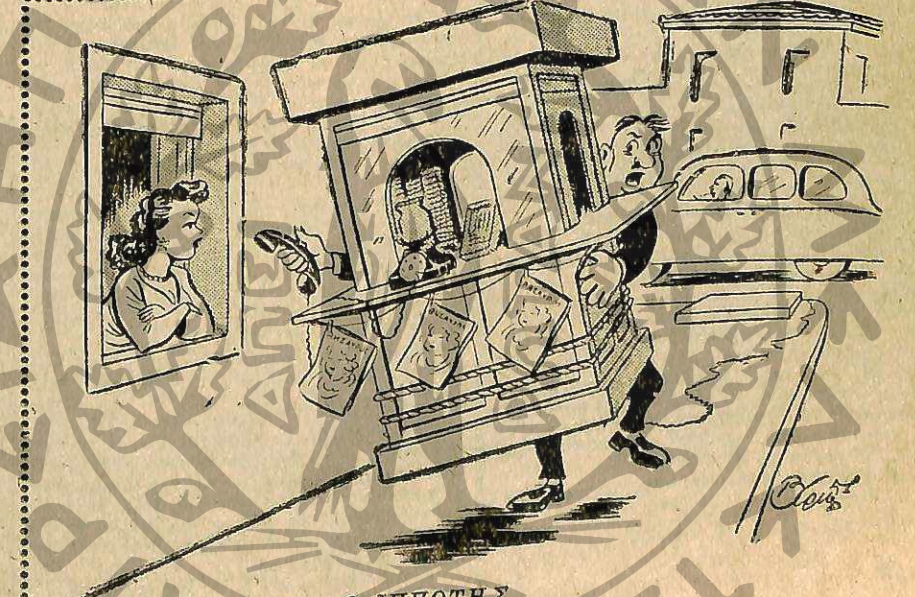
— Συνάντησα μια όμοια τυχαία τη Ζου-ανέττα και, έπειδή όλοι έλεγαν τότε ότι θα έφυνε για τη Γαλλία, της είπα:

— "Αν πάτε στη Γαλλία, θα ήθελα να σας δώσω μια παραγγελία...

— Τί παραγγελία; με ρώτησε.

— Να φέρετε κουφέτα και γλυκίσματα για τα βαφτίσια της μικρής μας Κακι- λίας...

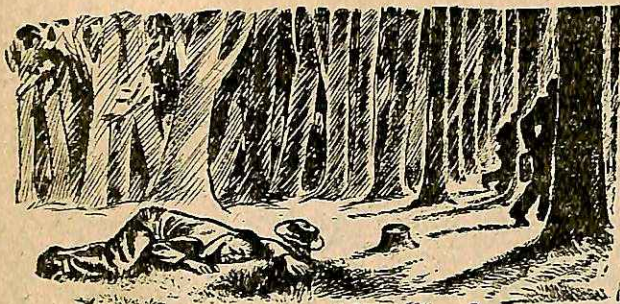
— Έχετε δίκην, Καρλόττα, είπε τότε η

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ

— Δεσποινίς Ζουζού, σας ζητούν στο τηλέφωνο!

(Του Β. Χριστοδούλου)

Οι κακοποιοί που καιροφυλακτούν στο δάσος. Ξεπαστρούν ε-
κείνους που θέλουν να περάσουν στην Ανατολική ζώνη...

Το δάσος του τρόμου

Ληστείες και φόννοι από τις συμμορίες των «οδηγών»

Το Χέλμστεντ είναι ο τε-
λευταίος σταθμός των
τραίνων που πηγαίνουν στο
Βερολίνο από τη Δυτική
Γερμανία. Ο άμεσος επό-
μενος, το Μάριενμπορν,
βρίσκεται στην Ανατολική
ζώνη. Για να συνεχίσει κα-
νείς το σιδηροδρομικό τα-
ξίδι του, μετά το Χέλμ-
στεντ, πρέπει ναχή ειδική
άδεια των ρωσικών αρ-
χών.

Επειδή όμως οι Ρώσοι
δεν δίνουν σχεδόν ποτέ τέ-
τοιες άδειες, οι περισσό-
τεροι ταξιδιώτες κατεβαί-
νουν στο Χέλμστεντ, με
την ελπίδα να περάσουν
λαθραία τη μεθοριακή
γραμμή σε κάποιο άρρο-
ρητο σημείο της. Άλλος
απ' αυτούς, θέλει να επι-
σκεφθή την άρρωστη μητέ-
ρα του στο Βερολίνο, άλ-
λος έχει μια σπουδαία
δουλειά στο Μάριενμπορν...
Η νοητή γραμμή που έ-
κοψε στη μέση τη Γερμα-
νία, δεν μπορεί βεβαίως να
διαλύσει τους δεσμούς των
μελών μιας οικογενείας,
που ζουν άλλα στη Δυτι-
κή κι' άλλα στην Ανατολι-
κή ζώνη.

Έτσι, μαζεύονται συνε-
χώς στο Χέλμστεντ ταξιδι-
ώτες απ' όλα τα μέρη της
Δυτικής Γερμανίας. Παρ-
όλες δε τις προειδοποιή-
σεις των τοπικών αρχών,
επιμένει καθένας τους να
ελπίσει ότι θα επιτύχει εκεί
που τόσο άλλοι απέτυχαν.
Όταν όμως φύγει το
τράινο, αφήνοντάς τους
στο σταθμό, τριγυρισμέ-
νους απ' τις άποσκευές
τους, αντιλαμβάνονται ξα-
φνικά, ότι δεν έχουν κανέ-
να συγκεκριμένο σχέδιο έ-
νεργείας. Κανείς από τους
σωφών των λίγων αυτοκι-
νητών, που σταθμεύουν ό-
λογυρα, δεν δέχεται να
τους μεταφέρει πέρα από
τα ρωσικά φυλάκια.

Σ' αυτή, λοιπόν, την ά-
πελπισμένη θέση τους, πέ-
φτουν εύκολα θύματα των
«οδηγών» που τους περιμέ-
νουν, για να τους εκμεταλ-
λευθούν με τον πιο άπαιστο
τρόπο. Ένας άγνωστος,
νέος συνήθας, τους πλησι-
άζει και τους προτείνει να
τους οδηγήσει με ασφάλεια
στο ρωσοκρατούμενο έδα-
φος, από γνωστά του μο-
νοπάτια. Αναλαμβάνει μά-
λιστα να κρατάει και τις
άποσκευές τους.

Πώς να μη δεχθούν οι
δυστυχισμένοι, και μάλι-
στα μ' ένθουσιασμα;
Ο «οδηγός» τους ζητά-
ει για πληρωμή του όλα
τα δυτικά μαρκα που έχουν
μαζί τους. Τα θέλει δε
προκαταβολικά, γιατί —
τους εξηγεί — στη ρωσι-
κή ζώνη θα του είνε τελεί-
ως άχρηστα κι' επικίνδυνα.
Κι' εκείνοι πληρώνουν, μη
μπορώντας να κάνουν άλ-
λως...

Αυτή όμως είναι η αρχή
μόνο! Ο «οδηγός» έχει
συνήθως δυο συντρόφους,
που κρύβονται στο ωραίο
και πυκνό δάσος του Λάπ-
βαλντ, το οποίο απλώνεται
μεταξύ Χέλμστεντ και Μά-
ριενμπορν. Αυτοί οι δυο,
λοιπόν, εμφανίζονται ξα-
φνικά, μεταμφιεσμένοι σε
αστυνομικούς ή σε Ρώσους
στρατιώτες. Έπακολουθεί
δουλειά στο Μάριενμπορν...
Η νοητή γραμμή που έ-
κοψε στη μέση τη Γερμα-
νία, δεν μπορεί βεβαίως να
διαλύσει τους δεσμούς των
μελών μιας οικογενείας,
που ζουν άλλα στη Δυτι-
κή κι' άλλα στην Ανατολι-
κή ζώνη.

Όστόσο, τα σημερινά
παθήματα αυτών των τα-
ξιδιωτών, δεν είναι τίποτε,
μπροστά σ' ό,τι τους πε-
ρίμενε άλλοτε, μέχρι πρό
2 ετών, στο ίδιο δάσος.
Δεν υπήρχαν τότε ακόμη οι
οργανωμένες συμμορίες
των «οδηγών», που αρκού-
νται στο να ληστεύουν τα
θύματα τους, θεωρώντας
περιττό να τα σκοτώσουν.
Ακόμη και όπλισμένοι
στρατιώτες, το σκέπτονταν
τότε πολύ, πριν διασχί-
σουν το «δάσος του τρό-
μου», έστω και με το φως
της ημέρας.

Ήσαν άμετρητοι αυτοί
που βρέθηκαν νεκροί εκεί
μέσα — στραγγαλισμένοι,
με το κεφάλι σπασμένο, ή
σκοτωμένοι με μία σφαίρα.
Και πολλών άλλων ακόμη
χάθηκαν τελείως τα ίχνη.
Η περιοχή αυτή είχε γί-
νει ένα από τα μεγαλύτε-
ρα κέντρα εγκλημάτων της
Κεντρικής Ευρώπης. Και
όλα σχεδόν τα θύματα, εί-
χαν βρη το θάνατο, προσ-
παθώντας να περάσουν χω-
ρίς άδεια στην Ανατολική
ζώνη. Οι κακοποιοί που
καιροφυλακτούσαν στο δά-
σος, τα ξεπάστρεψαν για
να τα ληστεύουν.

Πέρυσι ακόμη, έκαμε
πάταγο σ' ολοκληρή τη

Γερμανία η δίκη κάποιου
Ρούντολφ Πλάιτ, ενός «ο-
δηγού» γυναικών και κορί-
τσιών που ήθελαν να πε-
ράσουν τη μεθοριακή γραμ-
μή. Το ανθρωπόμορφο αυ-
τό τέρας, ωμολόγησε με
κυνισμό, ότι είχε δολοφο-
νήσει 12 άτομα. Φαίνεται
όμως, ότι τα θύματά του
ήσαν πολύ περισσότερα,
στην πραγματικότητα.

Λιγότερο αίμοχαρής απ'
αυτόν, ήταν ένας πρώην
μποξέρ, σωστός γίγας, με
άγρια και άποικιστική
αυσιογυνμία. Είχε εγκα-
ταλείψει το μποξ, για
το επικερδέστερο «επάγ-
γελμα» του ληστού. Περι-
μενε τα θύματά του μέσα
στο δάσος του Λάπβαλ,
και ξεπρόβαλλε ξαφνικά πί-
σω απόνα δένδρο, μ' ένα
όπλο στο χέρι κι' ένα μα-
κρύ μαχαίρι ανάμεσα στα
δόντια του. Τρομοκρατημέ-
νος απ' την εμφάνισή εκεί-
νη, μέσα στη μοναξιά του
δάσους, ο ταξιδιώτης έδι-
νε πρόθυμα όλα του τα
χρήματα... κι' έμενε μάλι-
στα ευχαριστημένος, γιατί
είχε γλυτώσει τη ζωή του!
Η οργάνωση όμως των
«οδηγών» έβαλε τέρμα σ'
αυτή την... ατομική πρωτο-
βουλία. Μαζεύτηκαν δηλαδή
άρκετοι επαγγελματίες
μποξέρ, έπιασαν το ληστή
και τον παρέδωσαν στην
αστυνομία... για να λείψι
ο επικίνδυνος ανταγωνι-
σμός τους!

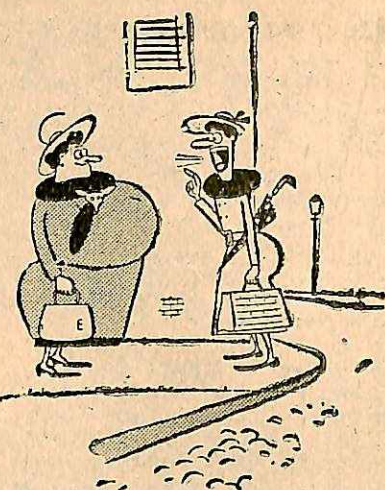
Τα περισσότερα θύματα
των ψευτοοδηγών προτι-
μούν να μη καταγγείλουν
στις αρχές το πάθημά
τους — πράγμα που εύνο-
ει, βεβαίως, τη δράση των
συμμοριών. Αυτό συμβαίνει
προπάντων μ' εκείνους που
επιχειρούν να περάσουν
απ' την Ανατολική ζώνη
στη Δυτική, γιατί ξέρουν
ότι, αν γίνουν γνωστή η από-
πειρά τους, θα τιμωρηθούν
αυστηρότατα.

Έτσι οι συμμορίες που
δρουν στις δυο πλευρές της
μεθοριακής γραμμής, συ-
νεργάζονται αρμονικά και
επικερδέστατα, κι' έχουν
μοιράσει μεταξύ τους το
δάσος σε περιοχές.

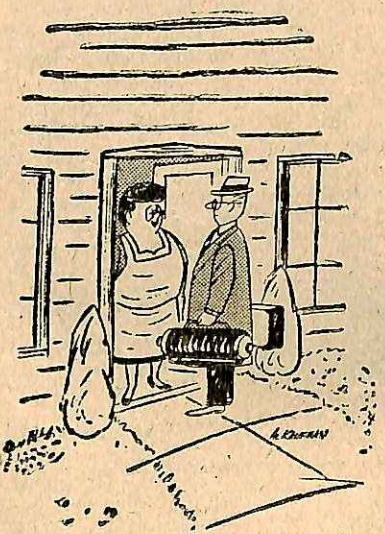
Κάνουν δε χρυσές δου-
λειές! Κάθε «οδηγός» κερ-
δίζει αρκετές χιλιάδες μαρ-
κα το μήνα — και μάλιστα
χωρίς να νάνε υποχρεωμένοι
να πληρώνη φόρους!

100 τόννοι σολιγκάρια

Ο μεγαλύτερος εισαγω-
γέας σολιγκαριών στη Γαλ-
λία είναι κάποιος Άδολφος
Ουίλμ. Προμηθεύεται το έμ-
πόρευμα του κυρίως από τη
Γερμανία, αλλά κι' από την
Πολωνία, την Τσεχοσλοβα-
κία και τη Γιουγκοσλαβία.
Την ίδια δουλειά έκαναν ο
πατέρας του και ο παππούς
του. Στην αποθήκη του έχει
συνήθως περί τους 100 τόν-
νους σολιγκάρια, διατηρη-
μένα στο ψυγείο, στην άλμη
ή σε κονσερβές, δίχως το
καδόκι τους. Τα κονσερβα-
ρισμένα σολιγκάρια μπορεί
να διατηρηθούν επ' άπει-
ρον ενώ τα άλλα πρέπει
να καταναλωθούν μέσα στο
χρόνο.

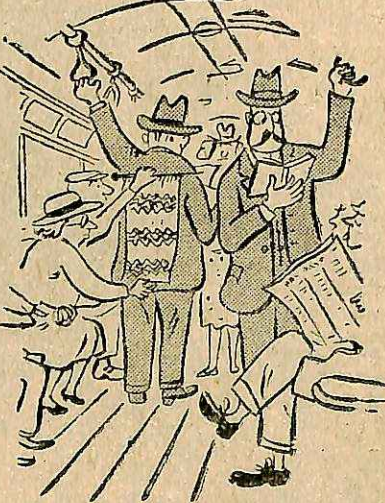

—Με συγχωρείτε, εγώ δεν είμαι
απ' εκείνες που γυρίζουν από πόρτα
σε πόρτα για κουτσομπολιό. Έχω τη
λέφωνο!

ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ΣΚΟΥΠΕΣ

Η οικολογία σπινά: Για κύ-
ταξε να πουλήσεις καμιά στη διπλα-
νή μας. Έμεις δανειζόμαστε πάντα τη
σκούπα της!

ΣΤΟ TRAM

Δοκιμή του πουλόβερ

Πώς θα φθάσετε στην ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Δώδεκα πρακτικές συμβουλές

Όλοι οι νέοι δεν ονειρεύονται τί-
ποτε άλλο από το να επιτύχουν στη
ζωή. Άλλα πολύ λίγοι ανάμεσα σ'
αυτούς κάνουν εκείνο ακριβώς που
πρέπει, για να πραγματοποιήσουν
το σκοπό τους. Οι άλλοι εμπιστεύον-
ται στην τύχη και κάποτε αποτυγ-
χάνουν τελείως, γιατί κάνουν το
αντίθετο από ό,τι πρέπει για να
φθάσουν στην επιτυχία.

Είνε λοιπόν τόσο δύσκολο και ά-
κατόρθωτο το να επιτύχει κανείς στη
ζωή;

Όχι, απαντά ο Άμερικανός ψυ-
χολόγος δόκτωρ Φίτς Τζιμπων, που
δίνει στους νέους τις κατωτέρω δώ-
δεκα πολύτιμες συμβουλές για την
επιτυχία:

1) Μην εργάζεστε μόνο για το
χρήμα.

Πρέπει ν' αγαπάτε τη δουλειά
σας σε τέτοιο βαθμό, ώστε η σκέ-
ψη της πληρωμής να σας στενοχω-
ρή. «Δεν αρκεί που χαιρόμαι τόσο
πολύ, κάνοντας αυτή τη δουλειά,
πρέπει να πληρωθώ κι' όλος!» Να
πώς θα ήταν σωστό να σκέπτεστε.
Ο ασφαλέστερος τρόπος για να
κερδίσετε χρήματα είναι ν' αγαπάτε
τοσο πολύ την δουλειά σας, ώστε
να μπορούτε να την κάμετε και χω-
ρίς να πληρωθίτε. Είνε αυτόντο
ότι, μ' αυτό τον τρόπο, η δουλειά
σας δεν πρόκειται να σας κουράσει
ποτέ.

2) Μην τυφλώνετε από τη μό-
ρφωσή σας.

Κάποιος πρακτικός Άμερικανός
είπε: «Αν όλος ο κόσμος είχε δι-
πλώμα άνωτέρας σχολής, τότε ποιος
θα έπαιρνε για υπαλλήλους όλους
αυτούς τους διπλωματούχους;» Μην
στηριζόστε, λοιπόν, μόνο στη μό-
ρφωσή και τα διπλώματά σας. Για να
επιτύχετε στη ζωή, χρειάζονται, έ-
κτός απ' αυτά, θάρρος, δραστηριό-
της και, προ πάντων, ο πόνθος να
φτάσετε στην επιτυχία. Αυτά θάνε
ίσως τα σπουδαιότερα ήπλα σας.

3) Μην σάς κάνουν εντύπωση τα
έγκωμια που ακούτε γύρω σας.

Οι άλλοι δεν έχουν να γράσουν τί-
ποτε εγκωμιάζοντας τις ικανότητές
σας. Έσείς, όμως, θα χάσετε πολ-
λά, αν στηριχθείτε σ' αυτά τα έγκω-
μια. Το κυριώτερο είνε να πιστεύετε
ερείς ο ίδιος στην αξία σας. Μόνο
έτσι θα πάτε μπροστά.

4) Μή διστάζετε να έλεγξετε τον
εαυτόν σας.

Είνε απαραίτητο ν' αναγνωρίζετε
τα σφάλματά σας και να μην περι-
μένετε από τους άλλους να σας τα
υποδείξουν. Ο αυτοέλεγχος άποτε-
λει στοιχείο προόδου. Με την προ-
υπόθεση όμως ότι δεν είνε στείρος.
Πρέπει, μ' άλλα λόγια, να επωφελη-
στε από τα διδάγματα που σας πα-
ρέχουν τα σφάλματά σας και να
προσπαθήτε να μην ξαναπέσετε στα
ίδια.

5) Δεν μπορείτε να μεταβάλετε
κάτι που είνε.

Σεβασθείτε τα γεγονότα. Δεν
μπορείτε να τα τροποποιήσετε. Έ-
ξουσιάζετε μόνον το παρόν και έν
μερεί το μέλλον. Το παρελθόν δεν
σας άνηκει.

6) Μην υπερφαναεύετε για τις
ανάπτυξεις ή τα ελαττώματά σας.

Το σφάλμα αυτό είνε κοινό σε με-
γάλους και μικρούς. Μην ανεβάζετε
στά κεραμίδια για να φωνάξετε πως
έχετε κακή μνήμη, πως γράφετε ά-
σχημα ή πως είσαστε άδέλιος. Οι
άλλοι μπορούν να το προσέξουν και

μόνοι τους. Νομίζετε μήπως ότι μ'
αυτό τον τρόπο σας εκτιμούν περισ-
σότερο;

7) Μην άμφισβητήτε την αξία
των μεθόδων που χρησιμοποιεί ο
προϊστάμενός σας προκειμένου για
άσημαντα πράγματα.

Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να
του λέτε διαρκώς ναι, ή να έγκωμιά-
ζετε όλες τις πράξεις του. Πρέπει
τούναντίον να έχετε τη γνώμη σας
και να την υποστηρίζετε θαρραλέα,
εφ' όσον νομίζετε ότι μπορεί να συ-
ντελέσει στην πρόοδο της εγασίας.
Άλλα, προκειμένου για λεπτομερει-
ακά ζητήματα, υπαταχθείτε χωρίς συ-
ζητήσεις στη θέληση του προϊστάμε-
νου σας. Δεν αξίζει ναρθήτε σε συγ-
κρουση μαζί του γι' αυτά. Ούτε πρό-
κειται οι παρατηρήσεις σας σε παρό-
μοια ζητήματα να σας ανεβάσουν
στην εκτίμησή του, όπως ενδέχεται
ίσως να ελπίζετε.

8) Μην ξεχνάτε ότι η τύχη εύ-
νοει μόνο εκείνους που είνε έτοι-
μοι να την δεχτούν.

Είνε αλήθεια ότι η τύχη χτυπάει
στην πόρτα των ανθρώπων. Άλλα είνε
πολύ βιαστική και δεν χάνει τον
καιρό της περιμένοντας πότε θα έ-
χετε το κέφι να της ανοίξετε. Πά-
πει, λοιπόν, να εισάγει έτοιμους σε
κάθε στιγμή για να την δεχθίτε. Μην
ανησυχείτε! Οι ευκαιρίες για να δι-
ακριθίτε και να επιτύχετε στη ζωή
δεν θα λείψουν. Τα ζητήματα είνε να
τις αντιληφθείτε εγκαίρως και να εί-
σαστε σε θέση να επωφεληθείτε άμε-
σως απ' αυτές.

9) Αφάητε τη δουλειά σας να
γίνη ο συνηγορός σας.

Τα σφάλμα πολλών νέων είνε ότι
θέλουν μια... προκαταβολική αναγνω-
ριση της αξίας τους. Κι' αυτό τους
κάνει να μην είνε σε θέση να δείξουν
τί αξίζουν. Βάλτε καλά στο μυαλό
σας ότι για τον προϊστάμενό σας δεν
αξίζετε τίποτε ή αξίζετε πολύ λίγο
ως τη στιγμή που θα τον πείσετε για
το αντίθετο. Με ποιο τρόπο; Άλλα
μόνο με τη δουλειά και με τίποτε
άλλο. Τα λόγια είνε περιττά.

10) Μην κυττάζετε ποτέ το ρο-
λόγι σας.

Ο ρόλος του σκλάβου, που δεν
σκέπτεται τίποτε άλλο παρά πώς
ν' απαλλαγί από το ζυγό του, δεν
ταίριαζει στον άνθρωπο που θέλει να
προοδεύσει. Το ρολόγι πρέπει να είνε
για σας κάτι που δεν υπάρχει,
ως τη στιγμή που θα υποθέσετε να
καταλάβετε άνετα μια θέση στη ζωή.
Οι άνθρωποι που θέλουν να επιτύ-
χουν στη ζωή δεν σκέπτονται ποσο
εργάστηκαν, αλλά ποση και τί εί-
δους εργασία απέδωσαν στο διά-
στημα των εργασιών ωρών τους.

11) Μην παίρνετε πατέ βαρυσή-
μαντα ύφος.

Τα λόγια του Μπίλλυ Ρόζ για
τις νέες ισχύουν και στην προκειμένη
περίπτωση. «Αν το καλοεξετάσωμε,
έλεγε, μια πλυσία νέα δεν είνε τί-
ποτε άλλο από ένα φτωχό πλυσμα-
τάκι που έχει χρώματα. Βάλτε, λοι-
πόν, καλά στο μυαλό σας ότι είσα-
στε ένας άνθρωπος σαν όλους τους
άλλους κι' ότι το γεγονός πως έχε-
τε ώριμες γνώσεις μιας ειδίκα-
τητα, αυτήν ή εκείνη την ικανότητα
κλπ. δεν αλλάζει βασικά την κατά-
στασή σας. Η αξία σας οπιοείται
στη δεξιότητα των χειρών σας, στην
ευστοφία του μυαλού σας στη σω-
ματική σας ευρωστία κλπ. Είσα-
στε, βέβαιος ότι θα τα διατηρήσετε
παντοτεινά!

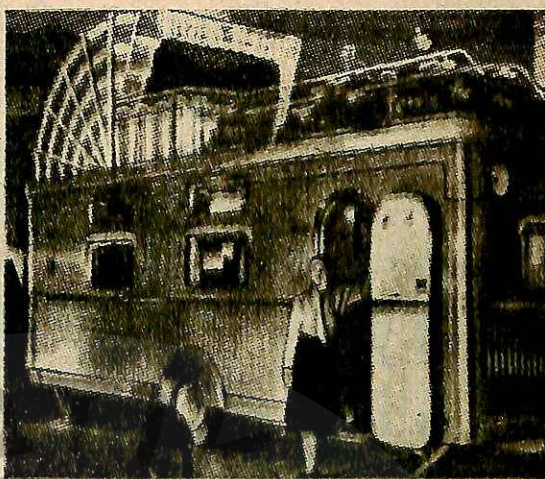
12) Μην νομίζετε πως τα ξέρε-
τε όλα.

Σεβασθείτε τις γνώσεις και την
πειρία των άλλων. Και μην ξεχνάτε
πως δεν είνε υγιεινή να μάθετε από
έναν άλλον, έστω και υποδεέστερο
από σας, κάτι που συμβαίνει να
μην το ξέρετε.

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΝΕΛΣΩΝΟΣ

Από το Μουσείο Γκρήνουιτς του Λονδίνου έκλεισαν ποδ
ημερών ένα πολυτιμώτατο αγγλικό κειμήλιο: το δα-
χτυλίδι του ναυάρχου Νέλσωνος. Το δαχτυλίδι αυτό,
που βλέπετε και στη φωτογραφία μας, έφερε χαρα-
γμένη πάνω του τη λέξη «Ταφάλγκαρ» και θύμιζε τη
μεγάλη νίκη του Νέλσωνος στην άμυμη ναυμαχία με
το γαλλικό στόλο.

ΡΟΛΥΤΕΛΕΣ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

Το πολυτελέστατο αυτό τροχόσπιτο στοιχίζει 5.000
δολάρια. Έχει όμως όλα τα κομφορ, ηλεκτρική κουζί-
να, λουτρό κλπ. και εκτός αυτών μια φασία ταράτσα
με πρασιναδά και λουλούδια. Είνε λοιπόν προτιμότερο
από πολλά σπίτια συνθησμένου τύπου.

ΕΝΑ ΣΩΤΗΡΙΟ ΥΦΑΣΜΑ

Έκφαντης του σοβιετικού σταθμού της Νέας Ύ-
λης Τσάρλε Ρος επιδεικνύει στη συνάδελφού του Έλ-
σα Ράουντ το κατάλευκο σακκάκι του που δεν λεκιά-
ζει, ούτε όταν νυθί επάνω του κακκίνο κρασί. Το ύφα-
σμα του σακκακιού αυτού έχει υφανθή μ' ένα συνθετικό
νιμ, το «ορόν» που έχει την ιδιότητα να μην απορ-
ροφά κανένα υγρό.

Ιστορικό διήγημα

Ο δούκας της Φεράρας Νικόλο ο 3ος είχε να φανή από τρία ημερολόγια στο ανάκτορό του.

Οι άποψεις του αυτές ήταν πολύ συχνές. Προσπαθώντας πάντα πως οι υποθέσεις του κράτους του τον είχαν κρατήσει μακριά. Όλοι όμως ήξεραν πως κάθε φορά που έλειπε, κάποια γυναίκα ήταν η αφορμή. Καί, βέβαια, δεν τον είχαν αποκαλέσει χωρίς λόγο «πετεινό της Φεράρας» ούτε ήταν ψεύμα πως είχε εδώ κι εκεί στην κοιλάδα του Παδού, πάνω από τριακόσια νόθα παιδιά.

Κάθε φορά, λοιπόν, που άπουσιν, έφανε γυρίζοντας ένα δώρο στη γυναίκα του.

Το δώρο που της έφερε εκείνο το ανοιξιάτικο πρωινό του 1424 ήταν ένα χρυσόδεμένο βιβλίο, που ο τίτλος του έλεγε: «Η υπέροχη ιστορία του Τριστάνου και της Ιζόλδης».

Είναι το καλύτερο βιβλίο που έχω διαβάσει σε σήμερα, της έπτε.

Μα η δούρα Παριζίνα, η γυναίκα του, το πέτασε σε μία γωνιά και το έξεασε.

Ένα βράδυ, ωστόσο, έπειτα από λίγον καιρό, που δεν

Τα μαλλιά του έμοιαζαν σαν από χρυσάφι κάτω από τις ακτίνες του πρωινού ήλιου και το από γκρενά βελούδο κοστούμι που φορούσε έκανε πιο όμορφο το πρόσωπό του, με τις λεπτές κι αρμονικές γραμμές.

«Η Παριζίνα τον έβλεπε κάθε μέρα, αφού έμεναν κι' οι δύο κάτω από την ίδια στέγη. Κι' ωστόσο, εκείνο το πρωί, της φάνηκε πως τον αντίκριζε για πρώτη φορά.

νοίξε μιάν άδυσσο μπροστά στα πόδια τους...

Στο γυρισμό, ούτε ο Ούγος ούτε η Παριζίνα άνοιξαν το στόμα τους. Κι' από εκείνη την ημέρα, προσπάθησαν να μην ξαναδρεθούν μόνοι τους.

Αλλ' η μοίρα θέλησε να τους συνίση και πάλι.

Κόντευε να τελειώσει ο Μάιος του 1424.

Ο δούκας, θέλοντας να ευχαριστήσει τη γυναίκα του, άποφάσισε να τη στε λη στη Ραβέννα, όπου έμενε η αδελφή της Έλισάβετ, σύζυγος του άρχοντα αυτής της πολιτείας. Και της έδωσε για συνοδό τον Ούγο...

Το ταξίδι λοιπόν αυτό έξαφάνισε και τους τελευταίους διαταγμούς τους. Έμεναν ένα μήνα στη Ραβέννα κι' όταν ξαναγύρισαν στη Φεράρα είχαν υποδουλωθεί πια στο πάθος τους.

Οι συναντήσεις τους μέσα στο δουκικό ανάκτορο θα ήταν πολύ δύσκολες αν δεν εύρισκαν πρόθυμους συνενόχους. Η Παριζίνα εκμυστηρεύθηκε το μυστικό της σε μία από τις ακόλουθους της, την Άγγελίνα Πετρούτσι, κι' ο Ούγος σ' ένα φίλο του, ευπατρίδη, τον Άλντρομπραντίνο Ραγκόνι. Χάρις στην υποστήριξη τους, οι δυο ερωτευμένοι συναντιόνταν σχεδόν κάθε νύχτα, χωρίς ο δούκας Νικόλο να υποπτευθεί τίποτε.

Αυτό κράτησε κάπου ένα χρόνο. Μα μία μέρα...

Η Άγγελίνα, καθώς έντυνε την κυρία της, την τούμπισε με μία καρφίτσα. Η Παριζίνα, που πόνεσε πολύ, της έπτε τότε πως ήταν τεμπέλα κι' άπροσεχτή. Στις παρατηρήσεις αυτές, η νέα άπάντησε μ' αναίδεια:

—Εγώ είμαι ένοχη! Ο Ούγος δεν φταίει σε τίποτα! είπε στον άντρα της η Παριζίνα.

Η καρδιά της άρχισε, ξαφνικά, να χτυπάει δυνατά.

—Περιμένε με, Ούγο, θαρθω μαζί σου! του φώναξε.

—Θα σε περιμένω, Παριζίνα! άπάντησε ο νέος.

Τη άνάαζε πάντα με τ' όνομά της, γιατί είχαν την ίδια σχεδόν ηλικία. Η Παριζίνα ήταν δέκα έννεα χρόνων κι' ο Ούγος δέκα όχτώ.

«Έπειτα από λίγη ώρα, κάπαζαν κι' οι δυο στην έσοχη. Μ' όλο που ήταν παντρεμένοι και υπτέρα δυο παιδιών, η Παριζίνα δεν ήξερε τίποτε από τον έρωτα ως τότε. Αλλά τώρα ένα δρομικό κι' ασυγκράτητο αίσθημα είχε μπει μέσα στην ψυχή της κι' είχε σκοτίσει το λογικό της.

Κι' ο Ούγος έπ της νόμιζε πως έβλεπε τη μητροιά του για πρώτη φορά εκείνο το πρωί. Οι χλιαρές ανοιξιάτικες πνοές που τους χείδανε το πρόσωπο, οι ερωδες των λουλούδιών, τους είχαν μεθύσει.

Σε μία στιγμή, ο Ούγος πήδησε από τ' αλογό του και βοήθησε την Παριζίνα να κατεβή κι' αυτή από το δικό της. Τα χέρια τους έσμιξαν τότε κι' αυτή η έπαφή τους έφερε μία άνατοίχιλα.

Καί, ξαφνικά, ο νέος, άπλώνοντας τα χέρια του, έσφιξε την Παριζίνα στην άγκυλιά του και κόλλησε τα φλογισμένα χείλη του πάνω στα δικά της.

Ήταν άνώφελο πιά να κρύψουν ο ένας από τον άλλον πως αγαπιόντουσαν. Καταλάβαιναν, ωστόσο, πως αυτή η άγάπη ά-

—Τί έπαθες, μικρούλα; τη ρώτησε αυτός.

Άγανακτισμένη η Άγγελίνα του άφηνήθηκε τα πάντα.

Ο Ρουμπίνο έτρεξε τότε στον άντρα της Παριζίνας και του έπτε τα όσα είχε μάθει.

—Φλυαρίες! άπάντησε ο δούκας, που δεν θέλησε να τον πιστέψη.

Άνοιξε, ωστόσο, μία τούπα στο πάτωμα του δωματίου, που βρισκόταν άπάνω από την κεβατοκάμαρα της γυναίκας του και τη δεύτερη νύχτα έσκυψε πάνω σ' αυτήν για να ιδή τί θα γινόταν.

Κατά τα μεσάνυχτα, ο Ούγος μπήκε στο δωμάτιο της Παριζίνας κι' οι δυο αγαπημένοι ρίχτηκαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Ο δούκας Νικόλο κατέβηκε άμέσως από το παρατηρητήριο του κι' έδωσε έντολή στο δούραρχο του άνακτορου να πιάση το γυιό του τον Ούγο, τη γυναίκα του, τον Άλντρομπραντίνο Ραγκόνι και την Άγγελίνα Πετρούτσι.

Ενημέρωσε η 17η Μαΐου του 1425.

Το άλλο πρωί, ο δούκας Νικόλο φόρεσε την πολυτελέστερη από τις στολές του και προσκάλεσε όλους τους ευγενείς και τους αξιωματούχους του κράτους στη μεγάλη αίθουσα του άνακτορου. Κι' εκεί, τους έκαμε γνωστό το εγκλήμα της γυναίκας και του γυιού του καθώς και τη συλληψη τους.

Στους δικαστές που την έπισκέφτηκαν στη φυλακή της, η Παριζίνα έπτε:

—Εγώ μόνο είμαι ένοχη! Ο Ούγος δεν φταίει σε τίποτα! Έγώ τον παρέσυρα κι' εγώ μόνο προέπει να τιμωρηθώ!...

Τα ίδια έπτε στον άντρα της, πέφτοντας στα πόδια του.

Αλλ' ο δούκας Νικόλο φάνηκε άμελίκτος. Καί καταδίκασε το γυιό του και τη γυναίκα του σε θάνατο.

Το πρωί της 21ης Μαΐου 1425, ο δήμιος κι' οι βοηθοί του μπήκαν στο κελλί της Παριζίνας. Η νεαρή γυναίκα δεν έδειξε ούτε ταραχή, ούτε λύπη. Ακούμπησε το κεφάλι της στο κούτσουρο, που ήταν σκεπασμένο μ' ένα μαύρο πανί και, σηκώνοντας τα μάτια της προς το δήμιο, του έπτε:

—Μη με κάνεις να υποφέρω, καλέ μου φίλε...

Το κεφάλι της έπτεσε με το πρώτο χτύπημα. Ο δήμιος κι' οι βοηθοί του άποκεφάλισαν και το δυστυχισμένο Ούγο.

Την ίδια μέρα, άποκεφαλίστηκαν η Άγγελίνα Πετρούτσι κι' ο Άλντρομπραντίνο Ραγκόνι.

Η Παριζίνα ήταν την έποχή εκείνη μόλις 21 χρόνων κι' ο Ούγος δεν είχε κλείσει τα 20.

Ήταν σχεδόν παιδιά, μα η άγάπη τους ήταν μεγάλη και πιο δυνατή κι' απ' το θάνατο!

ANNA MARIZA ΡΕΚΟΥΠΙΤΟ

ΠΟΛΛΟΙ άνθρωποι αισθάνονται πόνους στο στομάχι. Αλλ' αυτό δεν σημαίνει πάντα ότι πάσχουν από κάποια ασθένεια αυτού του όργάνου. Η σοβαρότης των πόνων εξαρτάται από το μέρος όπου έντοπίζονται, από το χαρακτήρα τους, από τις ιδιαίτερες συνθήκες, που συνοδεύουν την εμφάνισή τους κτλ.

Έντοπισμος του πόνου

Τά μέρη, όπου πονάει ο άσθενής είναι συνήθως τά εξής:

1) Το έπίπεδο του έπιγαστρίκου κενού (το «κούφιο» του στομάχου).

2) Το άνωτερο μέρος των πλευρών, προς το στέρνο (πιθανή πάθησις της καρδιάς του στομάχου).

3) Το κατώτερο μέρος των πλευρών (πιθανή άντιδρασις του πυλωρού ή του δωδεκαδακτύλου).

4) Το έπίπεδο ή κάτω από τον όμφαλό. (Διευρυσμός ή πτώσις του στομάχου).

Μερικοί άσθενείς παραπονούνται, έξ άλλου, ότι αισθάνονται πόνους που, ενώ άρχίζουν από το έπιγαστρίο, έντοπίζονται κατόπιν στη σπονδυλική στήλη.

Όλοι αυτοί οι πόνου μπορεί να έχουν νευρική προέλευσι (τά υπερευαίσθητα άτομα παραπονούνται πάντα ότι αισθάνονται πόνους στο στομάχι) και να μην όφείλονται στην ύπαρξη ώρισμένης πάθησεως. Μόνο η ειδική εξέτασις του άσθενους μπορεί συνεπώς, να μάς πληροφορήσει για τη σοβαρότητά τους.

Χαρακτήρ του πόνου

Ο ιδιαίτερος χαρακτήρας του πόνου παρέχει άσφαλέστερες ένδείξεις στο γιάτρο.

ΤΟ ΒΑΡΟΣ.— Πολλοί άσθενείς έχουν την έντύπωσι ότι το στομάχι τους είναι διαρκώς γεμάτο κι' ότι άργεί να χωνέψη την τροφή και ν' άδειάσει.

Αυτή η έντύπωσις, που είναι τελείως προσωπική, μπορεί να μην έχη καμμία σοβαρότητα. Μπορεί να όφείλεται π. χ. σε νευρικούς σπασμούς του στομάχου, που παρατηρούνται σε άτομα που τρώνε γρήγορα, καταπίνουν άέρα ή παραφορτώνουν το στομάχι τους με φαγητό. Από τ' άλλο μέρος, όμως, μπορεί ν' άποτελή ένδειξι σοβαρωτάτης πάθησεως, π. χ. καρκίνου. (Σε μερικές περιπτώσεις, οι άσθενείς που πάσχουν από καρκίνο του στομάχου δεν αισθάνονται καμμία άλλη ένόχλησι εκτός από ένα βάρος σ' αυτό το όργανο).

ΤΑ ΚΑΨΙΜΑΤΑ.— Όφείλονται πιθανώτατα σε υπερευαίσθησιά του γαστρικού βλεννογόνου. Ο μηχανισμός τους παραμένει ακόμη σκοτεινός. Η αίτια τους είναι πιθανόν ή υπεργλωρυδία (μεγάλη δέξις του γαστρικού ύγρου), διάφορες ζυμώσεως έξών, όπως του όξικού, του βουτυρικού ή του γαλακτικού, στο έσωτερικό του στομάχου, πάθησεις του ήπατος όφειλόμενες σε άνεπάρκεια αυτού του όργάνου κτλ.

Από καψίματα υποφέρουν επίσης όσοι πάσχουν από έντερικές διαταραχές, τά νευρικά άτομα, οι γυναίκες που πάσχουν από άσθένειες των γεννητικών οργάνων κτλ.

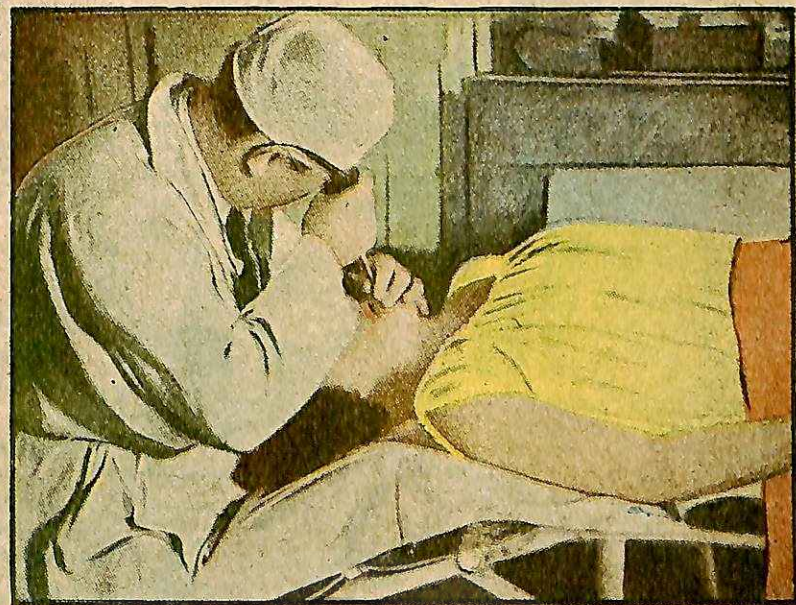
Οι γνήσιοι γαστρικοί πόνου εκδηλώνονται με πολλούς τρόπους: σουβίλες, μαχαιριές, συστρεφές κτλ. Οι πόνου αυτής της μορφής μπορεί να όφείλονται σε έλκος ή σπασμό του πυλωρού.

Άλλοι άσθενείς αισθάνονται μία «όδυνηρή πείνα», δηλαδή, πεινάνε και πονάνε ταυτόχρονα. Οι ιδιόμορτοι αυτοί πόνου παρατηρούνται συνήθως σε περιπτώσεις έλκους και ιδίως του δωδεκαδακτύλου. Το άδίστημειστο είναι ότι οι πόνου έξαφανίζονται μόλις ά ά-

Δεν όφείλονται πάντα σε όργανική πάθησι

άλλά με τρόπο άκανόνιστο, όφείλονται συνηθέστερα σε νευρικές ή έντερικές διαταραχές (όπως ή χρόνια σκωληκοειδίτις, ή κολοβακίλλωσις κτλ.). καθώς επίσης σε

πάθησεις των νεφρών.

Σε περίπτωση που οι πόνου είναι περιοδικοί, έχει σημασία το πόσο διαρκούν. Αν ή διάρκειά τους δεν ξεπερνά τις 10—15 ήμέρες, είναι πιθανώτερο ότι πρόκειται για διαταραχές της χοληδόχου κύστεως. Οι γαστρικοί πόνου, αντίθετα, διαρκούν τρεις έβδομάδες ή και περισσότερο.

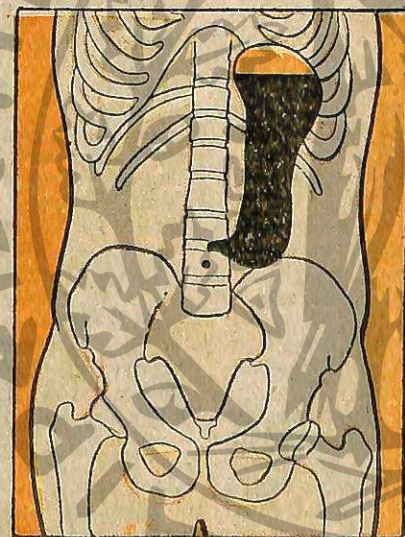
Είναι πάντα επικίνδυνο να παίρνουμε φάρμακα, για να καταπολεμήσουμε αυτούς τους πόνους, όταν άγνωστους την αίτια που τους προκαλεί.

Τά φάρμακα συγχωρούνται μόνο όταν ο πόνος είναι άφόρητος. Τά κυριώτερα καταπραυντικά του στομάχου είναι το διττανθρακικό νάτριο (σόδα), ή άνθρακική άσβεστος, ή μαγνησία, τά άντισπασμωδικά, τά άντισταμινικά, τά άλατα του βισμούθιου, ή καολίνη κτλ.

Τά γλωριούχον ύδωρ (1—2 κουταλιές της σούπας, διαλελυμένες μέσα σε νερό) έλαττώνει τη μεγάλη ευαίσθησιά του στομάχου. Σε περίπτωση υπεργλωρυδίας, που προκαλεί καψίματα, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το άκόλουθο παρασκεύασμα:

Ζωικός άνθρξ κοινιοποιημένος ... 50 γρ.
Καολίνη «καθ» ... 150 »
Άνθρακική μαγνησία ... 25 »
Σκόνη γλυκόριζας ... 10 »

Τά φάρμακα που έχουν ως βάση τη υπελλαντόνα, το όπιο, την έξερινη κτλ. μπορούν να χρησιμοποιηθούν κατά διαστήματα, αλλά μόνον έπειτα από συμβουλή του γιάτρού σας.

Ραδιογραφία στομάχου που περιέχει ζυμό.

ΓΙΑ ΠΟΥ, τόσο βιαστικός. Μάλεϋ; ρώτησα το φίλο μου ντέκτεκτβ της Σκότλαντ Γουάρδ.

Έκείνος σταμάτησε, μεύ-δωσε το χέρι του κι ύστερα μου εξήγησε:

—Δολοφόνησαν τη γρηά ιδιοκτήτρια μιάς πανσιόν που βρίσκεται σ' αυτήν εκεί την πόρτα. Άνέλαβα έγ-γώ την υπόθεση. Άν θέλεις, έλα μαζί μου και σύ.

Η πανσιόν ήταν ένα πα-λινό ψηλό κτίριο, με πολλές

εξ και μερικοί άλλοι με τις γυναίκες και τα παιδιά τους. Τους έχω συγκεντρώσει τώ-ρα στο σαλόνι, για να τους ανακρίνω.

—Βρήκατε δακτυλικά ά-ποτυπώματα;

—Ο ειδικός έψαξε παν-τού, αλλά δεν βρήκε ακόμη κανένα.

Ο Μάλεϋ έκαμε μιά έρευ-να στο δωμάτιο, ενώ ό άστυ-νόμος κατέβαινε στο σαλόνι.

Τό "μηχανήμα"

Πρόσεξε μιά λαδιά στο κα-τώφλι.

—Κάποιος λάδωσε την κλειδαριά, για ν' ανοίξη την πόρτα με αντίκλειδι, μου εί-πε. Πιστεύω πως σκόπευε ά-πλώς να κλέψη. Άλλά ή κ.

μα, άλλοτε όμως δίνει πρα-γματικά θαυμάσια αποτελέ-σματα.

—Θ' άστειεύσθε, άσφα-λώς! είπε γελώντας ό άστυ-νόμος.

—Κάθε άλλο! Έξακολου-θώσε όμως την ανάκρισι, και θα τα πούμε αύριο με την ήσυχία μας.

Όταν βοήθηκα μόνος με

κάμαρες, φτωχικά έ-πιπλωμένες. Τό δω-μάτιο όμως του θυ-ματος, στο τρίτο πάτωμα, είχε πολυτελεστάτη έπίπλω-σι. Πάνω σε μιά πολυθρόνα καθόταν μιά ώραία γκριζα γάτα, που μάς κύτταζε με περιέργεια με τα κιτρινωπά και γυαλιστερά της μάτια. Τό πάτωμα βρισκόταν άκόμη στο κρεβάτι, στο μισοσκο-τεινό βάθος της κάμαρας.

—Ανακαλύψατε τίποτε; ρώτησε ό φίλος μου τόν ά-στυνόμο που είχε κάμει τις πρώτες έρευνες και ανακρί-σεις.

—Όχι άκόμη. Πιστεύω όμως πως δολοφόνησε τη δυ-στιχισμένη κ. Γκρέϋ κάποι-ος άπ' τους ένοικιαστές της για να της κλέψη τα χρή-ματα που φύλαγε σ' αυτό έδώ τό συστάρι. Τό θύμα ά-νηκε άλλοτε σε μιά άπ' τις πλουσιότερες οικογένειες του Λονδίνου, έπειτα όμως φτώχυνε και, για να ζήσει, μετέβαλε τό σπίτι της σε πανσιόν. Δεν έβγαине ποτέ άπ' τό δωμάτιό της, δεν δε-χόταν κανένα κι' είχε για μο-ναδική συντροφιά της αυτή τη γάτα. Σήμερα τό πρῶτ', ένας ένοικιαστής της ηθε- για να την πληρώσει, αλλά βοήκε κλειδωμένη την πόρ-τα. Χτύπησε, δεν πήρε όμως καμιά άπάντησι. Είδοποίη-σε τότε ένα πόλισημ, που έσπασε την πόρτα και βοή-κε την κ. Γκρέϋ στραγγαλι-σμένη πάνω στο κρεβάτι της.

—Πόσα άτομα κατοικοϋν στην πανσιόν;

—Έντεκα ή δώδεκα οικο-γένειες: ένας ζυθοπάλης, έ-νας ράφτης, ένας σωφέρ τα-

Πάνω σε μιά πολυθρόνα, καθόταν μιά ώραία γκριζα γάτα, που μάς κύτταζε με περιέργεια...

Γκρέϋ ζύπνησε, άναψε τη λάμπα του κοινοδίνου της και τόν είδε. Τότε εκείνος τη στραγγάλισε, ακριβώς γι-ατί τόν είχε αναγνωρίσει και φοβόταν μήπως τόν κα-ταγγείλη στην άστυνομία.

Κατεβήκαμε ύστερα στο σαλόνι. Οί ένοικοι της παν-σιόν είχαν βεβαιώσει όλοι τόν άστυνόμο ότι δεν είχαν άντιληφθή τίποτε τό ύποπτο τη νύχτα. Ο Μάλεϋ τούς κύτταξε έναν-ένα, προσεκτι-κά, με τό διαπεραστικό βλέμμα του.

—Υπάρχει ώστόσο κά-ποιος που ξέρει τό δολοφόνο γιατί τόν είδε! είπε εσθινι-κά. Ένωθό τη γάτα της κ. Γκρέϋ.

—Και σε τί μπορεί να μάς βοηθήση, αυτό; άπόρη-σε ό άστυνόμος.

—Στό ν' ανακαλύψουμε τόν ένογο. Τό δυστυχίμα είναι ότι πρέπει να σκοτώ-σουμε τη γάτα, προά'μα που με λυτεί πολύ, γιατί αγαπώ αυτά τα ζώα.

—Δεν καταλαβαίνω τί-ποτε!...

—Θά καταλάβετε αμέ-

τό φίλο μου σ' ένα ταξί, τόν ρώτησα:

—Μά πως σού κατέβηκε να κοροϊδέψης τόν άστυνό-μο μ' έκείνο τό παραμύθι του μηχανήματος που δια-βάει στον έγκέφαλό της; Ή-ταν δυνατόν ποτέ να πιστέ-ψη τέτοιες αλολούμπες;

Ο Μάλεϋ κούνησε τό κε-φάλι του, συλλογισμένος, δί-χως να μου άπαντήση.

Την άλλη μέρα, ηθε και με πήρε άπό νωρίς άπ' τό σπίτι μου.

—Τίποτε νεώτερο; τόν ρώτησα.

—Σχεδόν τίποτε... Ά, ναί! Ένα ταξί πάτησε κι' έλυωσε τη γάτα της κυρίας Γκρέϋ. Την είχε βγάλει στο δρόμο ένα αγοράκι άπ' την πανσιόν κι' έπαιζε μαζί της. Ξαφνικά πέρασε τό ταξί...

Τό καϋμένο τό ζώο! Ήταν τόσο ώμορφο!

Ενώ μιλούσαμε, είχαμε φτάσει έξω άπό ένα κατά-στημα αυτόκινητων, που πουλούσε ταξί με δόσεις.

—Έλα μιά στιγμή μαζί μου έδώ μέσα, μου είπε ό φίλος μου.

Μπήκαμε στο κατάστημα και ρώτησε κάποιον άπ' τούς υπαλλήλους:

—Μήπως έχετε κανένα έκκρεμή λογαριασμό μ' ένα

σωφέρ ονόματι Ρούπερ;

—Μάλιστα, κύριε, άπάν-τησε εκείνος άφού συμβου-λεύθηκε ένα βιβλίο. Άγόρα-σε πρό μινών άπ' τό κατά-στημά μας ένα ταξί.

—Σας πληρώνει τακτικά τις δόσεις;

—Τίς καθυστερούσε επί-δύο μήνες, γθές όμως τα πληρώσε όλα, και μάλιστα δυό δόσεις παραπάνω.

Όταν βγήκαμε έξω, είπα στο φίλο μου:

—Βάζω στοίχημα ότι αυ-τός ό Ρούπερ είναι ό σωφέρ που μένει στην πανσιόν...κι' ότι τό δικό του ταξί πάτησε τη γάτα!

—Τό βρήκες, άναπητέ μου! άπάντησε χαμογελών-τας.

Πήγαμε έπειτα στο γκα-ράζ, όπου έβασε τ' αυτόκι-νητό του ό Ρούπερ. Ο δι-ευθυντής του ήταν γνωστός του Μάλεϋ και προσφέρη-κε να τόν ξευπηρετήση. Τού είπε ότι ό Ρούπερ του καθυ-στερούσε τρία μηνιάτικα.

—Χθές όμως μου τα πλή-ρωσε, πρόσθεσε.

—Μήπως τόν είδες τελευ-ταίως να στίαν τίποτε, έ-κει μέσα στο σιδηρουργείο του γκαράζ;

—Νομίζω πως έφτιανε έ-να κλειδί, προχτές τ' άπό-γεμα.

—Εν τάξει! μου είπε ό φίλος μου με ίκανοποίησι. Νομίζω πως ανακαλύψαμε τό δολοφόνο... Πάμε τώρα στην πανσιόν!

Ο Ρούπερ γύρισε άπ' τη δουλειά του στις 11½. Ο-ταν μπήκε στο σαλόνι, ό Μά-λεϋ τόν πλησίασε και τού είπε χαμογελώντας:

—Μπορείς να μου δείξης τό κλειδί πουάτιαξες προ-χτές στο γκαράζ... και να μου εξηγήσης που βοληκε τα χροήματα και πληρώσε τα χρέη σου;

Ο σωφέρ έγινε κατάχλω-μος.

—Καταλαβαίνω, πρόσθε-σε ό Μάλεϋ. Δεν θέλεις να μου πής ότι πέταξες τό κλει-δί στο ποτάμι, κι' ότι πήρες τα χροήματα άπ' τό συστάρι της κ. Γκρέϋ!

—Δεν... δεν ήθελα να τη σκοτώσω... τσαύλισε ό Ρο-υπέρ. Πάνω στην ταραχή του όμως...

—Τό καταλαβαίνω! είπε ό φίλος μου, καθώς τού περ-νούσε τις χειροπέδες. Κι' όταν άκουσε για τό μηχανή-μα της Σκότλαντ Γουάρδ, τό πιστέψαμε και σκότωσε τη γάτα, ώστε να μη χρησι-μοποιήσωμε τόν έγκέφαλό της. Αυτό ακριβώς σε πρό-δωσε! Μά κι' άλλοι εξυπνό-τεροι άπό σένα, θάπεφταν στην παγίδα! Σε είχα τό-σο έμπροσάσει! Άλλωστε τα μάτια της γάτας, που ήταν καρφωμένα πάνω σου, μέσα στο σκοτάδι, όταν έκανες τό έγκλημα!...

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Οταν ένας άνθρωπος φλογίζεται άπ' τη δίψα της εκδίκησης, θάλωνα τό μυαλό του, δεν βλέπει μπροστά του, δεν ξέρει πια τί κάνει. Μπορεί, σε στιγμές μανίας, να καταστρέψη και τόν εαυτό του, και την οικογένειά του — και όλοκληρη, ακόμα, αυτοκρατορία...

Στα 424, τα δύο μεγάλα «ρωμαϊκά» χριστιανικά κράτη, τό Βυζάντιο δηλαδή και ή Παλαιά Ρώμη, που ενώ είχαν τό καθένα δικό τους βασιλέα, άπο-τελούσαν ενιαία σχεδόν δύναμι, συνεδεθήσαν περαιο-ότερα μεταξύ τους με τούς άρραβώνες δυό πριγ-κητικών βλαστών τους: της Εϋδοξίας και τού Βα-λεντινιανού. Ή μνηστή ήταν μόλις δυό χρόνων και ό μνηστήρας είχε πατήσει τα πέντε...

Ύστερ' άπό ένα χρόνο, στις 23 'Ο-κτωβρίου 425, ό Βαλεντινιανός, ό γιος της Γάλλας Πλακιδίας, στεφόταν αυτοκράτωρ στη Ραβέννα, πρωτεύουσα τότε του Δυτικού Ρωμαϊκού κράτους. Στο διάστημα αυτό, ή Εϋδοξία, ή κόρη του Θεοφίλου Β' και της Εϋδοκίας, είχε άρ-χίσει να κυκλοφορή άπ' τη μιά αίθουσα του Παλατίου στην άλλη, χωρίς να σκον-ταφτη σε κάθε βήμα της.

Πέρασαν δώδεκα χρόνια.

Τό κοριτσάκι είχε γίνει τώρα μιά κο-πελλα που θάρπανε με την εξαιρετική ό-μορφιά της. Δεν υπήρχε γυναικεία χάρη που να μη την στολίζει. Και ή μητέρα της, συμπληρώνοντας τό έργο της, φρον-τιζε και για την πνευματική της τελειοποίηση.

Έμαθε έτσι άπό μικρή ν' αγαπά τό μνηστήρα της, που δεν τόν ήξερε στο πρόσωπο. Άκουε όμως τόσα πολλά για την εϋ-γένεια και την καλwsήν του, ώστε άνυπομονούσε να ένωθη μαζί του. Αυτή, έξ άλλω, ήταν και ή επιθυμία του Βαλεντινιανού, που έπληροφορείτο με χαρά και περηφάνεια, ότι στο Ίερον Πα-λάτιον άνθιζε ένα λουλούδι σπάνιας όμορ-φίας, που θα τό έδρεπε πρώτος αυτός.

Ο γάμος της Εϋδοξίας και τού Βαλε-ντινιανού έγινε στο Βυζάντιο, με αφάνταστη πολυτέλεια, στις 29 'Οκτωβρίου 437. Οί νεόνυμφοι έπλεσαν σε ώκεανό ευτυχίας. Έξ ίσου άπερίγραπτη ήταν ή χαρά του Θεοφι-λου, έπειδή θεωρούσε τό συνοικέσιο αυτό άρ-χή της συνενώσεως τών δυό ρωμαϊκών κρα-τών κάτω άπό ένα στέμμα, τό δικό του, φυ-σικά.

Όταν έτελείωσαν οι αὐλικές και λαϊκές έορτές, οι νεόνυμφοι ξεκίνησαν για τό Θεο-σαλονίκη. Θα περνούσαν εκεί τό χειμώνα τους και τό καλοκαίρι πια θα πήγαιναν στη Ραβέννα.

Η νεαρή αυτοκράτειρα, πέρασε αρκετά χρόνια ανέφελης εϋδαμονίας στην καινούργια της πατρίδα. Ο άνδρας της την αγαπού-σε. Δυό κόρες, ή Εϋδοκία και ή Πλακιδία, που της έμοιαζαν στην όμορφιά, συμπληρω-ναν την οικογενειακή τους ευτυχία.

Μία μέρα, ωστόσο, άλλαξε ό τροχός της τύχης.

Εκείνη τη μέρα — 16 Μαρτίου 455 — ό Βαλεντινιανός ό Γ', δολοφονήθηκε στο πεδίο του 'Αρεως, στη Ρώμη, όπου είχε με-ταφερθή, στο μεταξύ, άπ' τη Ραβέννα, ή πρωτεύουσα του Δυτικού Ρωμαϊκού Κράτους.

Η Εϋδοξία έλάμπε άπαρηγόρητα τό θά-νατο τό άγαπημένου της. Είχε μείνει άνο-περάσιπτη σε ξένο τόπο και σε περιβάλ-λον έχθρικο τώρα γι' αυτήν. Τί βοήθεια μπορούσαν να της δώσουν οι κόρες της, δυό ανίσχυρα πλάσματα; Να γυρίση πίσω, στην πατρίδα της; Ο πατέρας της δεν ζούσε πια. Είχε πεθάνει στα 450, άφού προηγούμενως άπεμάρκννε άπ' τό Παλάτιον τη γυναίκα του, με την κατηγορία ότι δεν τού ήταν πι-στή... Και ή Πουλχερία, ή αδελφή του που ανήλθε στο θρόνο, μαζί με τό Μαρκιανό, δεν θα είχε βέβαια καμ-μιά διάθεσι να ύποστηρίξη την άνεμιά της.

Η άπροστάτευτη, λοιπόν, χήρα, δεν ήξερε τί να κάνει — θ-ταν, ξαφνικά, της έγινε μιά άπροσδόκητη πρότασι. Ο Μάξιμος, ένας συγκλητικός που διεδέχθη τόν άνδρα της στο θρόνο, την ζήτησε σε γάμο. Την εποχή εκείνη, ή αυτοκράτειρα ήταν 33 χρό-νων, σ' όλη την άνθιση της όμορφιάς της. Και ή μεγαλύτερη κόρη της, ή Εϋδοκία, ήταν γυναίκα τού Παλλαδίου, γιου τό Μάξιμου.

Πρώτη σκέψις της Εϋδοξίας ήταν ν' άρνηθή. Δεν θεωρούσε σοβάρό να καθήση και πάλι στον ίδιο θρόνο, ως σύζυγος άλλου βασιλέως. Συλλογίσθηκε, όμως, πως μονάχα έτσι θα μπορούσε να έξασφαλισή τό μέλλον τών παιδιών της, κι' έδωσε στο Μά-ξιμο καταφατική άπάντησι, άν και ένοιωθε άκατανίκητη άποστρο-φή για τόν άνθρωπο αυτόν.

Λίγο καιρό μετά τό γάμο τρυς, ό Μάξιμος της φανέρωσε κυ-νικότατα, ότι αυτός σκότωσε τό Βαλεντινιανό, όχι τόσο για να τού πάρη τό στέμμα, όσο για να τόν εκδικηθή για μιά παλαιά προσβολή: Ο αυτοκράτωρ είχε κάνει σχεδόν δια της βίας δική του τη γυναίκα του!

Διπλό ήταν τό πλήγμα που δέχτηκε ή Εϋδοξία άπ' την ξα-φνική αυτή άποκάλυψι. Έμαθε ταυτοχρόνως, ότι ό σύζυγός της ήταν δολοφόνος τού πατέρα τών παιδιών της και ότι ό Βαλεντι-νιανός, που έξακολουθούσε να λατρεύη τη μνήμη του, δεν ήταν πιστός όπως τόν φανταζόταν!...

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Οταν ένας άνθρωπος φλογίζεται άπ' τη δίψα της εκδίκησης, θάλωνα τό μυαλό του, δεν βλέπει μπροστά του, δεν ξέρει πια τί κάνει. Μπορεί, σε στιγμές μανίας, να καταστρέψη και τόν εαυτό του, και την οικογένειά του — και όλοκληρη, ακόμα, αυτοκρατορία...

Στα 424, τα δύο μεγάλα «ρωμαϊκά» χριστιανικά κράτη, τό Βυζάντιο δηλαδή και ή Παλαιά Ρώμη, που ενώ είχαν τό καθένα δικό τους βασιλέα, άπο-τελούσαν ενιαία σχεδόν δύναμι, συνεδεθήσαν περαιο-ότερα μεταξύ τους με τούς άρραβώνες δυό πριγ-κητικών βλαστών τους: της Εϋδοξίας και τού Βα-λεντινιανού. Ή μνηστή ήταν μόλις δυό χρόνων και ό μνηστήρας είχε πατήσει τα πέντε...

Ύστερ' άπό ένα χρόνο, στις 23 'Ο-κτωβρίου 425, ό Βαλεντινιανός, ό γιος της Γάλλας Πλακιδίας, στεφόταν αυτοκράτωρ στη Ραβέννα, πρωτεύουσα τότε του Δυτικού Ρωμαϊκού κράτους. Στο διάστημα αυτό, ή Εϋδοξία, ή κόρη του Θεοφίλου Β' και της Εϋδοκίας, είχε άρ-χίσει να κυκλοφορή άπ' τη μιά αίθουσα του Παλατίου στην άλλη, χωρίς να σκον-ταφτη σε κάθε βήμα της.

Πέρασαν δώδεκα χρόνια.

Τό κοριτσάκι είχε γίνει τώρα μιά κο-πελλα που θάρπανε με την εξαιρετική ό-μορφιά της. Δεν υπήρχε γυναικεία χάρη που να μη την στολίζει. Και ή μητέρα της, συμπληρώνοντας τό έργο της, φρον-τιζε και για την πνευματική της τελειοποίηση.

Έμαθε έτσι άπό μικρή ν' αγαπά τό μνηστήρα της, που δεν τόν ήξερε στο πρόσωπο. Άκουε όμως τόσα πολλά για την εϋ-γένεια και την καλwsήν του, ώστε άνυπομονούσε να ένωθη μαζί του. Αυτή, έξ άλλω, ήταν και ή επιθυμία του Βαλεντινιανού, που έπληροφορείτο με χαρά και περηφάνεια, ότι στο Ίερον Πα-λάτιον άνθιζε ένα λουλούδι σπάνιας όμορ-φίας, που θα τό έδρεπε πρώτος αυτός.

Ο γάμος της Εϋδοξίας και τού Βαλε-ντινιανού έγινε στο Βυζάντιο, με αφάνταστη πολυτέλεια, στις 29 'Οκτωβρίου 437. Οί νεόνυμφοι έπλεσαν σε ώκεανό ευτυχίας. Έξ ίσου άπερίγραπτη ήταν ή χαρά του Θεοφι-λου, έπειδή θεωρούσε τό συνοικέσιο αυτό άρ-χή της συνενώσεως τών δυό ρωμαϊκών κρα-τών κάτω άπό ένα στέμμα, τό δικό του, φυ-σικά.

Όταν έτελείωσαν οι αὐλικές και λαϊκές έορτές, οι νεόνυμφοι ξεκίνησαν για τό Θεο-σαλονίκη. Θα περνούσαν εκεί τό χειμώνα τους και τό καλοκαίρι πια θα πήγαιναν στη Ραβέννα.

Η νεαρή αυτοκράτειρα, πέρασε αρκετά χρόνια ανέφελης εϋδαμονίας στην καινούργια της πατρίδα. Ο άνδρας της την αγαπού-σε. Δυό κόρες, ή Εϋδοκία και ή Πλακιδία, που της έμοιαζαν στην όμορφιά, συμπληρω-ναν την οικογενειακή τους ευτυχία.

Μία μέρα, ωστόσο, άλλαξε ό τροχός της τύχης.

Εκείνη τη μέρα — 16 Μαρτίου 455 — ό Βαλεντινιανός ό Γ', δολοφονήθηκε στο πεδίο του 'Αρεως, στη Ρώμη, όπου είχε με-ταφερθή, στο μεταξύ, άπ' τη Ραβέννα, ή πρωτεύουσα του Δυτικού Ρωμαϊκού Κράτους.

Η Εϋδοξία έλάμπε άπαρηγόρητα τό θά-νατο τό άγαπημένου της. Είχε μείνει άνο-περάσιπτη σε ξένο τόπο και σε περιβάλ-λον έχθρικο τώρα γι' αυτήν. Τί βοήθεια μπορούσαν να της δώσουν οι κόρες της, δυό ανίσχυρα πλάσματα; Να γυρίση πίσω, στην πατρίδα της; Ο πατέρας της δεν ζούσε πια. Είχε πεθάνει στα 450, άφού προηγούμενως άπεμάρκννε άπ' τό Παλάτιον τη γυναίκα του, με την κατηγορία ότι δεν τού ήταν πι-στή... Και ή Πουλχερία, ή αδελφή του που ανήλθε στο θρόνο, μαζί με τό Μαρκιανό, δεν θα είχε βέβαια καμ-μιά διάθεσι να ύποστηρίξη την άνεμιά της.

Η άπροστάτευτη, λοιπόν, χήρα, δεν ήξερε τί να κάνει — θ-ταν, ξαφνικά, της έγινε μιά άπροσδόκητη πρότασι. Ο Μάξιμος, ένας συγκλητικός που διεδέχθη τόν άνδρα της στο θρόνο, την ζήτησε σε γάμο. Την εποχή εκείνη, ή αυτοκράτειρα ήταν 33 χρό-νων, σ' όλη την άνθιση της όμορφιάς της. Και ή μεγαλύτερη κόρη της, ή Εϋδοκία, ήταν γυναίκα τού Παλλαδίου, γιου τό Μάξιμου.

Πρώτη σκέψις της Εϋδοξίας ήταν ν' άρνηθή. Δεν θεωρούσε σοβάρό να καθήση και πάλι στον ίδιο θρόνο, ως σύζυγος άλλου βασιλέως. Συλλογίσθηκε, όμως, πως μονάχα έτσι θα μπορούσε να έξασφαλισή τό μέλλον τών παιδιών της, κι' έδωσε στο Μά-ξιμο καταφατική άπάντησι, άν και ένοιωθε άκατανίκητη άποστρο-φή για τόν άνθρωπο αυτόν.

Λίγο καιρό μετά τό γάμο τρυς, ό Μάξιμος της φανέρωσε κυ-νικότατα, ότι αυτός σκότωσε τό Βαλεντινιανό, όχι τόσο για να τού πάρη τό στέμμα, όσο για να τόν εκδικηθή για μιά παλαιά προσβολή: Ο αυτοκράτωρ είχε κάνει σχεδόν δια της βίας δική του τη γυναίκα του!

Διπλό ήταν τό πλήγμα που δέχτηκε ή Εϋδοξία άπ' την ξα-φνική αυτή άποκάλυψι. Έμαθε ταυτοχρόνως, ότι ό σύζυγός της ήταν δολοφόνος τού πατέρα τών παιδιών της και ότι ό Βαλεντι-νιανός, που έξακολουθούσε να λατρεύη τη μνήμη του, δεν ήταν πιστός όπως τόν φανταζόταν!...

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

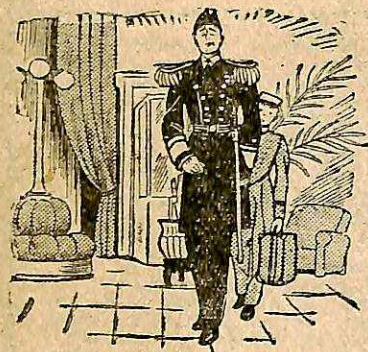
Τό μίσος που ένοιωσε τότε για τό Μάξιμο, την τύφλωσε σε βαθμό που να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο παρά πως να εκδικηθή.

Κι' έπειδή καταλάβαινε πως δεν θα εύρισκε στο περιβάλλον της ανθρώπους προθύμους να την βοηθήσουν — όλοι ήταν άφοσιωμέ-νοι στον αυτοκράτορα — αποφάσισε να κάνει κάτι φοβερό, κάτι που άσφαλώς θα τό καταδίκασε και ή ίδια στα βάθη της συνει-δήσεως της: Να ζητήσει την ένισχυσι τού πιο ά-σπόνδου έχθρου της πατρίδας της, τού Γενερί-χου, τού αρχηγού τών Βανδάλων!

Η βασιλισσα τού Δυτικού Ρωμαϊκού κράτους, καλούσε τό Γενερίχιο να καταλάβη την πατρίδα της, για να τιμωρήση τό δολοφόνο τού συζύγου της!

Ό Γενερίχιος δεν περίμενε να τού έ-παναλάβη ή Εϋδοξία την προσκλησι. Με την πρώτη είδοποίηση που έλαβε άπό ένα έμπιστό της πρόσωπο, συγκέντρωσε τα στρατεύματά του και ξεκίνησε άπ' την έδρα του, την Κορχηδόνα, για να κατα-λάβη τη Ρώμη.

Κατά τα τέλη Μαΐου 455, τρεις μο-νάχα μήνες μετά την αναγόρευσι τού Μα-ξίμου σε αυτοκράτορα, βρισκόταν έξω άπ' την αιώνια πόλη. Η εμφάνισις τού βαρβάρου έσπειρε τόν τρόμο και τόν πα-νικό στον πληθυσμό της πόλεως, που έ-τυχε να είνε τότε στρατιωτικώς άπροε-τοίμαστη.

Φόρεσε μία φανταχτερή στολή ανωτέρου αξιωματικού του ναυτικού και παρουσιάστηκε στο ξενοδοχείο «Άστωρ».

Η ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ένος άπατεῶνος

Αυτοδιορίσθηκε πρόξενος, για-
τρος, αξιωματικός κλπ.

Επί 2 ὀλόκληρα χρόνια, οἱ δημοσιογράφοι ποὺ παρακολουθοῦσαν τὶς συνεδριάσεις τοῦ Ο.Η.Ε., ἐδεῖχαν με κάθε τρόπο τὴ συμπέθειά τους στὸν καλοκάγαθο καὶ ἡλικιωμένο συναδέλφου τους Στάνλεϋ Βέιμαν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, με τὴν ξεθωριασμένη φορεσιά, ξεχώριζε με τὴν τὸλμη καὶ τὴν ἱκανότητά του. Ἦταν ἀνταποκριτὴς μίας ἐφημερίδας τοῦ Λονδίνου. Ἐπὶ πλέον, μιλοῦσε ἐπὶ 5 λεπτά κάθε μέρα σ' ἓνα μικρὸ ραδιοφωνικὸ σταθμό. Κατάφερε μάλιστα νὰ παρουσιάσῃ στὸ μικρόφωνο, μὴ φορὰ τῆς βδομάδας, διάφορες προσωπικότητες τοῦ Ο.Η.Ε. — καὶ μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῆς Ἑλλάδος, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Κίνας, τῆς Ταϊλάνδης, τῆς Ταϊτής.

Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ταϊλάνδης τὸν συμπάθησε τόσο πολὺ, ὥστε σκόπευε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἰδιότητα τοῦ διπλωμάτου καὶ νὰ τοῦ ἀνάθεσῃ τὸ γραφεῖον τύπου τῆς πρεσβείας. Ὁ Βέιμαν ῥώτιζε τὸ ὕπουργο Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ἀν θὰ ἔχανε τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηρεσία, ἀναλαμβάνοντας αὐτὴ τὴ θέσι. Αὐτὸ ὅμως ὑπῆρξε ἓνα ἀσυχώρητο λάθος του, γιατί ἔγινε ἔτσι μὴ ἐρευνᾶ γύρω ἀπὸ τὸ ἀτομὸ του καὶ ἀπεδείχθη πὺς ἦταν... ἓνας φοβερός καὶ τρομερός ἀπατεῶν!

Ἐίχε ἀποκτήσει, μέσα στὰ τελευταῖα 40 χρόνια, με πειδύναμα πάντοτε, διάφορα μεγάλα ἀξιώματα... ὅλα ὅμως ψευτικά, δημιουργήματα τῆς γυνίμης φαντασίας του καὶ τοῦ ταλέντου του!

Ἦταν νεώτατος ἀκόμη, ὅταν σφετερίσθηκε τὸν τίτλο τοῦ προξένου τῆς Ἀμερικῆς στὸ Μαρόκο, μάλλον γιὰ νὰ κἀν ἐντύπωσι στους καινούργιους γνωρίμους του. Σὲ λίγο καιρὸ, ὅμως, τὸν ἐπίασαν καὶ κλέβῃ μία φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ τὸν ἐκλείσαν στὴ φυλακή. Βῆκε ἀπὸ κεὶ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1913... καὶ ξαναγύρισε τὸ Δεκέμβριο, με καινούργια κατὰδική, ἐπειδὴ παρίστανε τὸν στρατιωτικὸ ἀκόλουθο τῆς Σερβικῆς πρεσβείας, καὶ συγχρόνως τὸν Ἀμερικανὸ ὑποπλοίαρχο!

Ὅταν ἀποφυλακίσθηκε πάλι, μετὰ 14 μῆνες, φόρεσε μὴ φανταχτερὴ στολή ἀνωτέρου αξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, με χρυσὰ γαλόνια, ἐπωμίδες καὶ τρίχω κατέλλο, καὶ παρουσιάσθηκε στὸ μεγάλο ξενοδοχείο «Άστωρ», ὡς γενικός πρόξενος τῆς Ρουμανίας στὴ Ν. Ὑόρκη. Ἦθελε — εἶπε — νὰ δώ-

σῃ ἓνα ἔπισημο γεῦμα. Ἐνὼ ὅμως προχωροῦσαν οἱ σχετικὲς προετοιμασίες, κάποιοι φιλόποτος παρατήρησαν, ὅτι φαίνονταν πολὺ νέος γιὰ ἓνα τέτοιο ἀξίωμα, καὶ ὅτι φοροῦσε πα-
πουτσία φθαρμένα... Κι' ἔτσι τὸ γεῦμα ματαιώθηκε.

Ἐπειτα ὁ ψευτοπρόξενος ἐπεσκέ-
φθηκε ἓνα ἀμερικανικὸ πολέμικὸ σκά-
φος καί, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κυ-
βερνήτη γιὰ τὶς περιποιήσεις του, τὸν κάλεσε σὲ γεῦμα, μαζί με' τοὺς
ἀξιωματικούς του! Στὸ μετὰ, ὅμως,
ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία καὶ ξανατέλειε
τὸν Βέιμαν στὴ φυλακή, ὡς τὰ τέλη
τοῦ 1916.

Ὅταν οἱ Ἡνωμ. Πολιτείες ἔλαβαν
μέρος στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλε-
μο, ὁ Βέιμαν πῆρε μόνος του ἓνα
βαθμὸ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τῆς ἀε-
ροπορίας... Ἀγγέγειλε μάλιστα στὶς
ἐφημερίδες τὸ γάμο του με μὴ πε-
ρίφημη ἡθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου,
κι' ἔπειτα τὸ διαζυγίό του! Συγ-
χρόνως ὅμως, ἀνακατεῦθηκε σὲ μὴ
υπόθεσι πλαστογραφίας, καὶ ἡ ἀστυ-
νομία τὸν συνέλαβε... τὴν ὥρα ποὺ
ἐπιθεωροῦσε ἓνα σύνταγμα!

Ἀλλ' ἡ σημαντικότερη δράσις του
δοῦσε τὸ 1920, ὅταν ἦταν 29 ἐτῶν.
Κατάφερε τότε νὰ στολῇ ὡς... για-
τρός στὸ Περὺ, γιὰ τὴν ἐπίβλησι
διαφόρων ἔργων ἐξυγιάνσεως. Ἐπεί-
σα ἐπὶσημως στὴ Λίμα, ἐγκαταστά-
θηκε σ' ἓνα μέγαρο... παραλείπον-
τας ὅμως νὰ πληρώσῃ τὸ νοίκι — κι'
ἀγόρασε ἓνα αὐτοκίνητο. «Ὅσο γιὰ τὰ
καθήκοντα ποὺ εἶχε ἀναλάβει, τῆς βῆ-
κε πέρα ῥοκετὰ καλὰ, ἀφήνοντας ἀπλῶς
τὰ πράγματα ὅπως εἶχαν καὶ ἀποφει-
γόντας τὶς τεχνικὲς καὶ ἐπιστημονι-
κὲς συζητήσεις! Κατ' ὁρθον μάλιστα
νὰ γίνῃ δημοφιλέστατος, ὡς ὅτου ἀ-
νακαλύφθηκε κι' αὐτὴ ἡ ἀπάτη του.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1921, ἔφτασε στὴ
Ν. Ὑόρκη ἡ πριγκίπισσα Φαίμα τοῦ
Ἀφγανιστάν, με τοὺς τρεῖς γιουῖς
τῆς. Ὁ Βέιμαν παρουσιάσθηκε τότε
γιὰ νὰ τῆς ὑποβάλῃ τὰ σέβη του
καὶ νὰ τῆς πῇ, ὅτι ἦταν ἀξιωματικός
τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ καὶ ὅτι εἶ-
χε ὀρίσθ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξω-
τερικῶν ὡς γραμματεὺς τῆς. Ὁ «δι-
ορισμός» τοῦ αὐτοῦ — τῆς ἐξήγησε
— προϋπέθετε, ὅτι θὰ πληρώσει αὐτὴ
τὰ ἐξοδα του!... Τὸ ὑπέρτατο δὲ
εἶπε, ὅτι κατάφερε νὰ τὴν παρουσιάσῃ
στὸ Λευκὸ Οἶκο, συνοδευόντ' αὐτὴν, με
τὴν ἐκθαμβωτικὴ στολή του!

Ἐπειτα τὴν ἐπείσε νὰ τοῦ ἐμπι-
στευθῇ ἓνα θαυμάσιο διαμάντι τῆς,
γιὰ νὰ τὸ πουλήσῃ γιὰ λογαριασμό
τῆς. Καὶ ἔγινε ἀφαντός...
Λίγο ἀργότερ, πῆρε μόνος του μὴ
θέσι στὰ γραφεῖα προεκλογικῆς προ-
παγάνδας τοῦ Δημοκρατικοῦ κόμματος
(προκειμένου νὰ γίνονταν τότε δημοτι-
κὲς ἐκλογές). «Ὅσοι τὸν ἐβλεπαν θρο-
νισμένοι πίσω ἀπὸ ἓνα τραπέζι, ποὺ
βῆκε ἀδειανό, πίστευαν, ὅτι κάποιοι
θα τὸν εἶχε διορίσει!... Πρέπει δὲ νὰ
ὁμολογήσουμε, ὅτι ἐργαζόμενος πολὺ
ἐν-
συνείδητα, ἔφτανε στὸ γραφεῖο πρῶ-
τος ἀπ' ὅλους κι' ἀνοίγει τὸν ὄγκο
τοῦ καθημερινοῦ ταχυδρομείου... Τέ-
λος ὅμως, κάποιοι τὸν ὑποπτεύθηκαν,
κι' ἔτσι τελείωσε κι' αὐτὴ ἡ ἀπάτη
του.

Κατόπιν, παρουσιάσθηκε στὸν πε-
ρίφημο Βιεννέζο χειρουργὸ «Αὐτολφ
Λορέντζ», ποιεῖχε φθάρσει τότε μόλις
στὴν Ἀμερικὴ, ὡς ἰδιαιτέρως γραμ-
ματεὺς του, διορισμένος ἀπὸ τὴν Κυ-
βέρνησι. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἦταν νὰ εἰσ-
πράττῃ «πουρμπουάρ» ἀπὸ τοὺς ἀ-
πώρους ἀσθενεῖς ποὺ ἤθελαν νὰ ἐξε-
τασθῶν δωρεάν ἀπὸ τὸν διάσημο γιά-
τρό. Καί, πράγματι, τὰ κατάφερε, ὡς
ὅτου ἓνα ἀνώνυμο τηλεφώνημα, ἀνοίξε
τὰ μᾶτια τοῦ δόκτορος Λορέντζ.

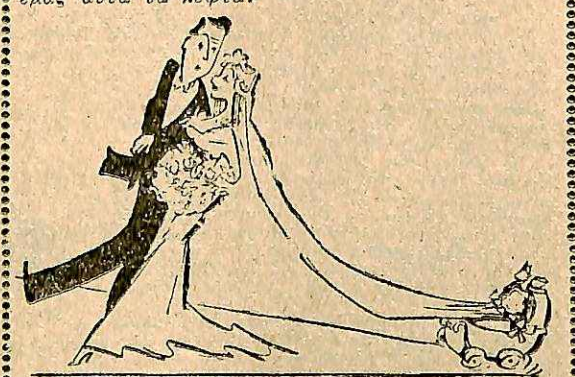
Ἐπειτα ὁ Βέιμαν ἔμεινε 2 χρόνια
στὴ φυλακή, γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ δια-
μαντιοῦ τῆς πριγκίπισσας. Τὸ 1926,
ὅταν πέθανε ὁ Βαλεντινὸ, ὁ Βέιμαν
παρουσιάσθηκε στὴν ἀπαρηγόρητη Πό-
λα Νέγκρι, ὡς παλιὸς φίλος τοῦ μα-
καρίτη, καὶ ἀνέλαβε τὴν προετοιμα-
σίαν τῆς κηδείας — με τὸ ἀξιωματικὸ
βέβαια.

Στὰ ἐπόμενα χρόνια, παρέστησε τὸ
γιάτρο, τὸ δικηγόρο, τὸν ψυχίατρο...
Ἐτοῖς ἔμεινε στὴ φυλακή ἄλλα 7 χρό-
νια. Τὸ 1948, αὐτοτιτλοφορήθηκε δι-
μοσιογράφος καὶ κατ' ὁρθον νὰ πᾶρ-
τὶς θέσεις ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρ-
χή, γιὰ νὰ τὶς χάσῃ ὅμως ἀπὸ λάθος
του τὸ φετινὸ Μάρτιο.

Μὰ ποῖος ξέρει, ποῖο θᾶνε, ὅταν
τὸ ἐπόμενο κατόρθωμά του...

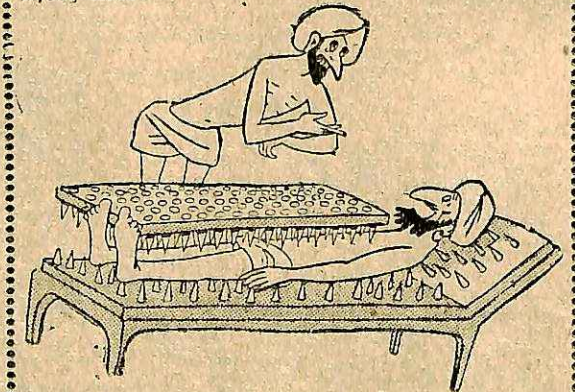

—Ἐτσι ποὺ κάνεις καὶ μένει γιὰ τοὺς λογα-
ριασμούς θὰ εἶλε κανεὶς πὺς μᾶς τὰ χρωστάει
ἐμᾶς αὐτὰ τὰ λεφτά!

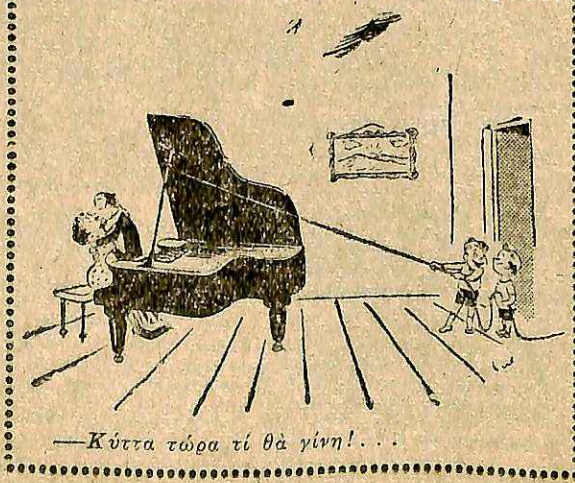

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

—Μὰ, γυναῖκούλα μου, γι' αὐτὸ δὲν μοὺ μι-
λησες ποτέ!

—Ἀρχισες βλέπω νὰ σκεπάζεις τὰ Βράδνα!

—Κύττα τώρα τί θὰ γίνῃ!...

Η ΣΚΙΑ τοῦ Φόρεϊν "Οφφίς

Ὁ ἄγνωστος δημιουργὸς τοῦ
πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης

Πίσω ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε ὕ-
πουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς
Μεγάλῃς Βρετανίας βρίσκεται,
στὰ παρασκήνια, ἓνας ἀνώτε-
ρος ὑπάλληλος τοῦ Φόρεϊν "Οφ-
φίς, ἄγνωστος στὸ πολὺ κοινὸ.
Αὐτὸς διευθύνει στὴν πραγμα-
τικότητα τὴν τρέχουσα ἐργα-
σία τοῦ ὑπουργείου, κι' αὐ-
τὸς ἐπίσης ἐφαρμόζει πρακτικὰ
τὴν κυβερνητικὴ πολιτικὴ στὶς
διάφορες διεθνεῖς διασκέψεις.

Ἀπ' αὐτὸν συντάσσονται τὰ
σπουδαιότερα ἔγγραφα ποὺ ἀ-
πευθύνει τὸ Λονδίνο στὴ Μό-
σχα, σὲ μὴ γλώσσα ποὺ τὴν
καταλαβαίνουν καλὰ οἱ Ρῶσοι.
Συνοδεύει στὶς διάφορες δια-
σκέψεις τὸν ὑπουργὸ τῶν Ἐ-
ξωτερικῶν — ἡ μάλλον, ὁ ὕ-
πουργὸς συνοδεύει αὐτόν...

Τὸ ὄνομά του εἶνε σὲρ Οὐ-
ίλλιαμ Στράνγκ. Ὁ ἀριστο-
κρατικὸς τίτλος ποὺ τὸ συνο-
δεύει, τοῦ ἀπνευμήθη πρὶν ἀπὸ
ὄχι πολὺν καιρὸ. Προηγουμέ-
ως, ἦταν ἀπλῶς ὁ «κύριος
Στράνγκ». "Ἀλλ' ὅσοι κι' ἡ προ-
σοφία του δείχνει πὺς προέρχε-
ται ἀπ' τὶς λαϊκὲς τάξεις καὶ
πὺς δὲν σπουδᾶσε στὸ ἐκλεκτὸ
κολλέγιο τοῦ "Ητον, ἀλλὰ στὸ
σκολοῖ κάποιου χωριοῦ, στὸ
Ἐσσεξ. Ἦταν ὥστόσο τόσο ἐ-
πιμελής καὶ μελετηρὸς, ὥστε,
στὰ 12 χρόνια του, κέρδισε μὴ
κροτική ὑποτροφία γιὰ νὰ συ-
νεχίσῃ τὶς σπουδὲς του.

Ὁ πατέρας του ἦταν Σκω-
τσεὺς ἀγρότης. Ἐνας μικρό-
τερος ἀδελφός του εἶχε γίνῃ
γιατρός, κι' οἱ ἄλλοι ἀκολου-
θῶσαν τὴν ἴδια δουλειὰ τοῦ πα-
τέρας τους. Με τὴν ἐπιμονή του
καὶ τὰ προσόντα του, ὁ Στράν-
γκ ὑπόρρεσε νὰ φτάσῃ ἐς τὸ
δυσκολοπλησίαστο πανεπιστη-
μικὸ κολλέγιο τοῦ Λονδίνου.

Ὑποπείσθηε στὸ στρατό,
στὸν πρῶτο πόλεμο. Μετὰ τὴν
ἀποστράτευσί του, σχεδίαζε νὰ
γίνῃ δάσκαλος ἢ δικηγόρος. Τε-
λικά ὅμως, ἀποφάσισε τυχαίως
νὰ λάβῃ μέρος σ' ἓνα διαγωνι-
σμὸ γιὰ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν.
Στὴν αἰθούσα τῶν ἐξετάσεων,
βρέκε ἀπὸ 500 υποψηφίους!

Ὡστόσο, ἀντὶ νὰ δειλιάσῃ, ἔ-
βαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ καὶ
κατ' ὁρθον νὰ ῥοθῇ πρῶτος.
Ἐτοῖς, διορίσθηκε τρίτος
γραμματεὺς τῆς Βρετανικῆς
πρεσβείας τοῦ Βελιγραδίου.
Στὴ θέσι αὐτὴ ἔμεινε 5 χρό-
νια, καθισμένος διαρκῶς σ' ἓ-
να γραφεῖο καὶ δουλεύοντας ἀ-
κούραστα, με τὴν ἐπίδωξι ν'
ἀνεβῇ παραπάνω.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Στράνγκ, τὸ
φτωχόπαιδο ποὺ ἀνέβη τόσο
ψηλὰ με τὴν ἀξία του κι' ἔγινε
ὁ πραγματικὸς προϊστάμενος
τοῦ Φόρεϊν "Οφφίς.

**ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
σὲ λίγες μέρες**

ΠΑΝ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

**Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ποὺ μοὺ μοιάζει**

**καὶ τὸ φορτηγὸ
«ΙΩΝΑΘΑΝ»**

**ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ**

Εἰκονογράφος:
ΑΡΧΕΛΑΟΥ

Σήμερ, λοιπόν, σὲ ἡλικία
58 ἐτῶν, εἶναι, ὁ μόνιμος ὑφυ-
πουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς
Μεγ. Βρετανίας καὶ ὁ πραγ-
ματικὸς κυρίαρχος τοῦ ὑπουρ-
γείου αὐτοῦ.

Στὶς διάφορες διασκέψεις,
μιλάει συνήθως αὐτός, στὴ θέ-
σι τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Μεγ. Βρε-
τανίας. Πολλὲς φορές, ἐπανα-
λαμβάνει τὸ κάθε τὶ τέσσερες
φορές, στὴν ἀγγλική, τὴ γαλ-
λική, τὴ ρωσικὴ καὶ τὴ γερμα-
νικὴ γλώσσα, δίχως νὰ χρειά-
ζεται διερμηνέα, γιατί τὶς ξέ-
ρει ὅλες στὴν ἐντέλεια. Ἐπει-
δὴ εἶναι κάτοχος ὅλων τῶν
σλαβικῶν γλωσσῶν, θεωρεῖται
ὡς ὁ καταλληλότερος μεσολαβη-
τῆς, στὸ σημερινὸ παραγμένο
κόσμο. Μιλάει καὶ σκέπτεται
ταχύτατα, γεφυρώνει χάσματα,
λύει προβλήματα ἀκαινώδη.
Καὶ ὅμως εἶναι ἀπλῶς καὶ μὴ-
νον ἓνας ἀξίος μέσος ἄνθρω-
πος. Τίποτε παραπάνω...

Ποῖος συνάδευε τὸν Τσάρ-
ταιλ σὲ κάθε διασκέψει τῶν «Τοι-
ῶν Μεγάλων»; Ὁ Στράνγκ.
Ποῖος πῆγε στὸ Μπρεντσε-
γκάντεν με τὸν Τσάμπερλαιν, ἢ
στὸ Βερολίνο με τὸ Μοντγκό-
μερι; Ὁ Στράνγκ καὶ πάλι.

Ἐπὶ 20 χρόνια σχεδόν, ὁ-
σάκις δημιουργήθηκε κάποια ἀ-
νωμαλία κάπου στὴν Ἑυρώπη,
οἱ ἀνθρώποι διπλωμάτες τοῦ
Φόρεϊν "Οφφίς εἶπαν ἀμέσως:
«Νὰ στολῇ ὁ Στράνγκ! Εἶναι
ὁ καταλλήλος ἄνθρωπος». Κι'
ἐκεῖνος ἐπαίρει πάντα τὸ ἀερο-
πλάνο — με τὴν ἴδια εὐκολία
ποὺ παίρνει ἓνας ἄλλος τὸ λε-
ωφορεῖο — πῆγαινε ἐπὶ τόπου
καί, με λίγες σύντομες συζη-
τήσεις, κανόνισε τὸ ζήτημα.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι, ἀ-
πὸ μὴς πλευρᾶς, ὁ Στράνγκ
ὑπῆρξε ὁ δημιουργὸς τοῦ πολέ-
μου καὶ τῆς εἰρήνης. Καί ἡ
σημερινὴ βρετανικὴ πολιτικὴ
ἀπέναντι τῆς Ἀμερικῆς εἶναι
δίκὸ του ἔργο.

Ὡστόσο δὲν ποῦμε ποτέ
στὰ «ἐπικάσια» τοῦ κινηματο-
γράφου. Χρειάζεται νὰ ψάξῃ
καλεῖς στὸ βάθος, γιὰ ν' ἀνακα-
λύψῃ κάποτε τὰ ματογυάλια
του, τὸ πλάτυ μέτωπό του, τὸ
καλοψηλιδισμένο μoustakάκι
του, τὸ μαῦρο κοστούμι του...
Δὲν τοῦ ἀρέσει ἄλλωστε καθό-
λου ἡ διαφήμισις, καὶ προσπα-
θεῖ με κάθε τρόπο νὰ μὴ τὸν
ἀναγκωρίζουν.

Τὸ μεγαλύτερο πάθος του,
στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ, εἶναι
οἱ καλλιτεχνικὲς συλλογές. Ἐ-
χει γεμίσει τὸ σπίτι του με
θασυροῦς ἀξίας. Ἀλλὰ ἀπ'
αὐτὰ τὰ ἔργα τέχνης τὰ μά-
ζεψε μόνος του, στὰ διπλωμα-
τικὰ ταξίδια του, καὶ ἄλλα τοῦ
τὰ ἔχουν προσφέρει «εἰς ἐνδει-
ξιν εὐγνωμοσύνης».

Αὐτὸς εἶναι ὁ Στράνγκ, τὸ
φτωχόπαιδο ποὺ ἀνέβη τόσο
ψηλὰ με τὴν ἀξία του κι' ἔγινε
ὁ πραγματικὸς προϊστάμενος
τοῦ Φόρεϊν "Οφφίς.

Τσάντες με φῶς

"Ἀν ἡ γυναῖκα ἓνας ἐξουετόν
δὲν ἔκαιε τὸ φόρεμά της, χοη-
σιμπούωντας ἓνα ἀναπτήρα τῆς
Βενζίνης γιὰ νὰ βρῇ ἓνα κλειδί
μέσα στὴν τσάντα της, δὲν θὰ ὕ-
πνηρε σήμερ ἓνα νέο εἶδος γυ-
ναϊκεῖας τσάντας (αὐτοφωτῆς),
ἐκασδιασμένης δηλαδὴ μ' ἓνα ἐσω-
τερικὸ φωτισμό: Μία μικρὴ λάμ-
πα τοῦ 1/2 βολτ εἶνε στερεωμέ-
νη στὴν ἐπάνω γωνία της καὶ κα-
ταλαμβάνει περισσότερον χώρὸ ἀ-
πὸ ἓνα κραγιὸν τῶν χειλιῶν. Με
τὸ ἀνοίγισμα τῆς τσάντας, ἀνάβει
αὐτομάτας τὸ φῶς, καὶ με τὸ
κλείσιμό της σβύνει.

Τὰ Ξυπνητήρια

Τὸ παλιὸ ξυπνητήρι, ἀπ' τὸ
πολὺ κούρδισμα φαίνεται, ἔ-
κανε ξαφνικὰ «κράκ» κι' ἐπα-
ψε νὰ χτυπά. Μάταια ὁ κύρ
Εὐσέβιος προσπάθησε νὰ τοῦ
ξαναδώσῃ ζωὴ: ἀπομένει βου-
δὸ στὰ χέρια του. Κι' ὅμως ὁ
κύρ Εὐσέβιος ἐπείπε νὰ ἐ-
κπνήσῃ τὴν ἄλλη μέρα στὶς πέν-
τε καὶ μισή τὸ πρωὶ γιὰ νὰ
πάρῃ τὸ ἐξπρές Παρίσι—Λυ-
ῶν, ποῦφευγε στὶς 6.12'.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὸς διστα-
γμούς ὁ κύρ Εὐσέβιος βρέθη-
κε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας
τῆς δεσποινίδος Ζερβαίς. Ἡ
γεροντοκόρη τὸν κύτταξε μ' ἓ-
να προσποητὸ χαμόγελο καὶ
τὸν ἄκουσε νυσταγμένη νὰ τῆς
γυρεῖν δανεικὸ ἓνα ξυπνητήρι.
Κοῦνησε τότε τὸ κεφάλι της
ἀρνητικά: δυστυχῶς, δὲν εἶχε
κανένα!

Ἐτοῖς, σὲ λίγο, ὁ κύρ Εὐ-
σέβιος ξαναβρέθηκε στὴν κρε-
βατοκάμαρά του, κυττάζοντας
θλιμμένα τὸ χαλασμένο ξυπνη-
τήρι του. Δέκα λεπτὰ ἀργότε-
ρα, ὁ φίλος μας χτυποῦσε τὸ
κουδούνι τῆς πόρτας τοῦ λο-
γιστοῦ Μπροντιέ.

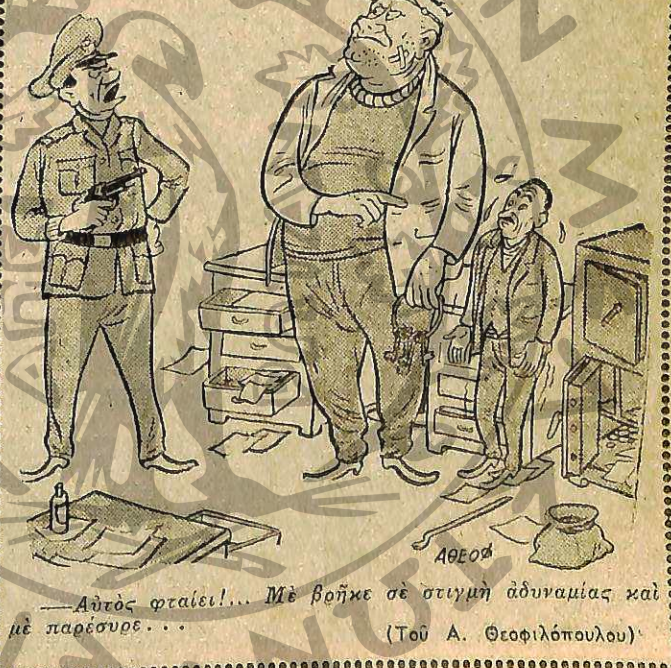
—Τί ἀτυχία, τοῦτε αὐτός,
ὅταν ἄκουσε τὴν ἱστορία του
γιὰ τὸ ξυπνητήρι... Διάβολε,
ἔχω ἓνα, ἀλλὰ... χμ... χμ...
πὺς νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω!...
εἴκοσι χρόνια τόχῃ πάνω στὸ
κομοδίνο μου κι' ἂν ἐμπνοῦσα
δίχως ν' ἀκούσῃ τὸ κουδούνι-
σμά του... νομίζω πὺς θὰ θε-
ωροῦσα τὸν ἑαυτὸ μου χαμένο
...ναί, χαμένο!...

—Ναί, ναί, καταλαβαίνω,
ἔκανε ὁ κύρ Εὐσέβιος.

—Τί λέτε; Δὲν πιστεύω
προσβληθήκατε γι' αὐτὰ ποὺ
σὰς εἶπα πρὶν; τὸν διεκοψε ὁ
ἀδελφὸς μου!

—Μὰ... δὲν ἔχω πιά ἀνάγκη
θῆλῃσε νὰ πῇ ὁ κύρ Εὐσέβιος.
—Τί λέτε; Δὲν πιστεύω
προσβληθήκατε γι' αὐτὰ ποὺ
σὰς εἶπα πρὶν; τὸν διεκοψε ὁ
ἀδελφὸς μου!

—Μὰ... δὲν ἔχω πιά ἀνάγκη
θῆλῃσε νὰ πῇ ὁ κύρ Εὐσέβιος.

—Αὐτὸς φταίει!... Μὲ βρέκε σὲ στιγμή ἀδυναμίας καὶ
με παρέσυρε... (Τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

**ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ,
ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ,
ΚΡΕΑΤΟΛΑΓΕΣ:** Ρεζιὴ ταχέως ἐξα-
φάνισις. Εἰδικὴ θεραπεία διὰ
ἐξανέστινα προσώπων, νιφάδες,
τριχόπτωσης, ρυτίδες, ἀγγινύμα-
τα, στίγματα, οὐλές κ.λ.π.
Αἰσθητικὸς Δ. ΓΙΟΒΑ Βαλαωρίτου. 12
Τηλ. 33.039 ἢ ΠΡΩΤὴ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΔΟΥΛΑΝ

μπρόντιε και κατέθηκε τις σκάλες, γελώντας με την καρδιά του.

Ο κύρ-Ευσέβιος άκούμπησε κι' αυτό το ξυπνητήρι πλάι στο άλλο και ξανάπεσε στο κρεβάτι. Είκοσι λεπτά αργότερα, τον ξύπνησε πάλι το κουδούνι. Αυτή τη φορά, παρουσιάστηκε ο συνταγματάρχης... κι' αυτός επίσης μ' ένα ξυπνητήρι στο χέρι:

—Βρήκα το παλιό αυτό ξυπνητήρι σ' ένα μπαούλο! Και σ' ας τόφερα να κάνετε δουλειά σας. Καληνύχτα σας!...

Η θυρωρός πήγε το ξυπνητήρι της τα μεσάνυχτα ακριβώς, ο νοκάρης του τέταρτου πατώματος τόφερε στη μία τη νύχτα, ενώ η νοκάρισσα του πέμπτου πατώματος στη μιάμιση. Και κανένας δεν θέλησε ν' άκούσει τις εξηγήσεις του κύρ-Ευσέβιου. Όλοι έφυγαν δίχως να τον άφήσουν καν να τους ευχαριστήσει για την τήρηση καλωσύνης τους.

Έτσι, στις δύο τη νύχτα, ο κύρ-Ευσέβιος δεν είχε ακόμα κοιμηθεί. Τότε πήρε όλα τα ξυπνητήρια και τα πήγε στο σαλόνι, γιατί έκαναν πολύ θόρυβο και δεν τον άφηναν ν' άποκοιμηθεί. Κατά τις τρεις, ο κύρ-Ευσέβιος ξανασηκώθηκε έξω φρενών, άρπαξε τα πέντε ξυπνητήρια και τα άρράδιασε στο λουτρό. Μά κι' από κει «ή χορωδία» των ρολογιών άκουόντανε, έτσι που ξαναγύρισε στο λουτρό και τα σκέπασε με δύο χοντρές μάλλινες κουβέρτες.

Στις τέσσερες και μισή, ο κύρ-Ευσέβιος έπι τέλους άποκοιμήθηκε κι' έπειδή το μόνο ξυπνητήρι πούχε κρατήσει στην κάμαρά του δεν το άκούσε, ξύπνησε μονάχος του στις δέκα το πρωί άπ' το κουδούνι της εξώπορτας που χτυπούσε επίμονα κι' έξακολουθητικά.

Σηκώθηκε νυσταγμένος και πήγε ν' άνοιξη. Δύο άστυνομικοί με πολιτικά ώρμησαν μέσα κι' άρχισαν να κάνουν άνω κάτω τις κάμαρες, άνοίγοντας ντουλάπια, συρτάρια, βαλίτσες και πετώντας έξω το περιεχόμενό τους, δίχως ο κύρ-Ευσέβιος, που είχε γίνει κίτρινος σαν το λεμόνι, να καταλαβαίνει τίποτα. Έπειτα ο ένας άπ' τους άστυνομικούς μπήκε στο λουτρό και φώναξε δυνατά τον άλλο, δείχνοντάς του θριαμβευτικά τη σειρά άπ' τα πέντε ξυπνητήρια.

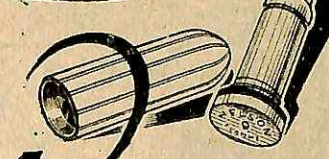
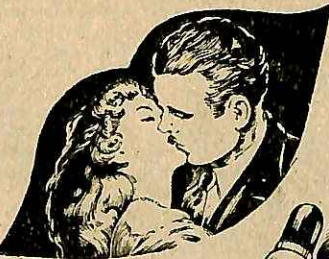
—Τί είν' αυτό; ρώτησαν κι' οι δύο, συνοφρυωμένοι.

Ο κύρ-Ευσέβιος δεν ήξερε να πη τίποτ' άλλο παρά πως λογάριάζε να φύγει για τη Λυών και δεν έφυγε, γιατί δεν είχε άκούσει το ξυπνητήρι. Μά οι άστυνομικοί έσκασαν στα θύσια και τον μετέφεραν ένθουσιασμένοι στο τμήμα. Εκεί έμαθε πως το ρολογάδικο που ήταν κάτω άπ' την πολυκατοικία το είχαν ληστέψει και πως αυτός, ο κύρ-Ευσέβιος, ήταν σίγουρα ο κλέφτης, άφου βρέθηκαν τόσα ξυπνητήρια στο σπίτι του!

Μονάχα κατά τις δέκα το βράδυ, όταν οι άστυνομικοί συλλάβανε τον πραγματικό κλέφτη, άπέλυσαν τον κύρ-Ευσέβιο, ζητώντας του συγγνώμη για την ένόχληση. Κι' εκείνος κρατώντας ένα πακέτο με έξη ξυπνητήρια, ξαναγύρισε άργά και μελαγχολικά στο σπίτι του.

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

**Η ύπεροχή του
οφείλεται στο
επιδημονικό
μυθικό του να
μη βγαίνει από
τα χείλη και
να μη άφίνη
άποτυπώματα.**

**Κρασίον
ΝΕΛΣΟΝ**

**Η δοντοκρέμα
D. KYLE'S**

- Δυναμώνει τα ούλα
- Καταπολεμεί την τερηδόνα
- Αρωμαρίζει το αίμα
- Βίβει λάμψη στα δόντια

Παρασκευή διά την Ελλάδα
ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
πρόδ. Π. ΠΡΑΣΙΝΟΣ Τηλεφωνώ 1

**ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
ΑΠΟ 150.000 ΜΗΝΙΑΙΩΣ**

GENERAL ELECTRIC - METZ - COSOR - RAYMOND - GRUNDIG
RADIONE-SIERA-PHILIPS-BRAUN-VEGA-BLAUPUNKT-MURPHY

Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ Πραξιτέλους 20
3ος όροφος άνοδος με άσανσέρ—Τηλέφ 30 909

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γι' ό ρ γ ο ν Χ ρ ύ ς, Μυτιλήνη: Το ποίημά σας «Ξε μιά πού μ' άφησε», συγκινητικό βέβαια, αλλά πολύ άτεχνο. Άσκη- θήτε περισσότερο, γιατί οι στίχοι δεν γράφονται και τόσο εύκολα. Η λ ί α ν Κ ό λ λ α ν, Σ.Τ.Γ. 914Α: Μας ζητάτε να δημοσιεύσουμε μιά φράση. Δεν μας λέτε, όμως, πού θέλετε να δημοσιευθεί, ούτε και μας δίνετε καμιά εξήγηση για την άρκετά παράξενη αυτή αίτησή σας. Ι. Πα π α δ ό π ο υ λ ο ν, Π. Φάληρον: Δεν έχουν κυκλοφορήσει φωτογραφίες άστέρων του έλληνικού κινηματογράφου στο σχήμα πού ζητάτε. Όσο για τις βιογραφίες των άστέρων πού αναφέρετε, έχουν όλες άνεξαρτέτως δημοσιευθεί σε προηγούμενα τεύχη μας. Ο Τζόννυ Βαϊσιμύλλερ γεννήθηκε στο Σικάγο στις 2 Ιουνίου 1905 και ντεμπούταρε στον κινηματογράφο το 1932, ύστερα άπό τον θρίαμβό του στους Όλυμπιακούς Αγώνες. Ο Έρρολ Φλυν γεννήθηκε στο Χάμπριτ της Τασμανίας στις 20 Ιουνίου 1909, ντεμπούταρε δε στον κινηματογράφο το 1935, με το φίλμ «Η ύποθεσις μιάς παάξενης ύψης». Ν. Ζ ο υ μ ά κ η ν, Περιστέρι: Η διεύθυνσις της Sivana Mangano είνε: Produzione de Laurentis, Via Po 36, Roma, Italia. Της δε Ζινέτ Λακάζ: Ginette Kelaidis de Lacaze, Avenida Callao 1661, Buenos-Aires, Republica Argentina. Τα γράμματα πού προορίζετε για «Έλληνες καλλιτέχνες, άπευθυνέτα στο Σωματείο Έλλήνων Ηθοποιών, Σατωβριάνδου, 52α, Άθήναι. Ρ ί τ α Χ.: Η διεύθυνσις του Jean Marais είνε: 17 Rue d'Assas, Paris VI, France. Θ ά λ ε ι α Κ ό λ λ ι α: Η διεύθυνσις της κ. Β. Μανωλίδου είνε: Έθνικόν Θέατρον, όδός Άγ. Κων/τίνου, Άθήναι. Την άλλη διεύθυνσι δεν κατέστη δυνατόν να τη μάθουμε. Πα ν. Κ ο υ τ ρ ο υ μ π ο ύ ς η ν, Ένταύθα: Η διεύθυνσις του Roy Rogers είνε: Republic Studios, 4024 Radford Ave, North Hollywood 46, Calif U. S. A. Τ ρ ί π λ ε ξ, Ένταύθα: Άτεχνα τα ποιήματά σας. Δυστυχώς, δεν λένε πολλά πράγματα. Μ α ρ γ α ρ ί τ α, Θεσ/νίκη: Πρωταγωνιστής του φίλμ «Έκείνες πού δεν πρέπει ν' αγαπούν» ήταν ο Άλέκος Άλεξανδράκης, πού ξαναείδαμε έφ'ετος στην κωμωδία «Μιά νύχτα στον Παράδεισο». Η διεύθυνσις του είνε: Θέατρον Κοτοπούλη-Ρέε, Φειδιού 5, Άθήναι. Γ α λ α ν ο μ ά τ α Α. Δ.: Η προηγούμενη άπάντησις άφορά κι' εσάς, Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Δ ε κ α ν έ α Κ.Ρ.Α.Κ.: Η διεύθυνσις του κ. Λάμπρου Κωνσταντάρου είνε: Θέατρον Κυβέλης, Πλατεία Συντάγματος, Άθήναι. Πα ύ λ ο ν Πα ν α γ ι ώ τ η ν, Λευκάκια: Τα σκίτσα πού μας στείλατε δεν μας έμβουσίασαν. Ίσως όμως, αν καλλιεργήσετε κατάλληλα, το ταλέντο σας, άποδώσει κάτι. Μ ι κ ρ ή Πα τ ρ ι ν ο π ο ύ λ α, Πάτρας, και Μ α ρ γ α ρ ί τ α, Θεσ/νίκη: Θά βρείτε πού πάνω τη διεύθυνσι του Άλ. Άλεξανδράκη, Ζ. Κ.: Η διεύθυνσις του Νίκου Τζόνια είνε: Σερμπούλων 67, Άθήναι. Ά λ ε ξ, ύπ' ά ρ. 4: Πρόκειται πράγματι περί στρατιωτών, πού ζητούν αλληλογραφία. Δεν γνωρίζουμε αυτή τη στιγμή τη διεύθυνσι της Μπέρονγκιαν, Έλπί- ουμε όμως να μ'απορέσουμε να σας την δώσουμε με προσεχές τεύχος μας. Ε υ θ ύ μ ι ο ν, Μ ι τ σ ά ρ α ν Λάρισα: Το γράμμα σας δόθηκε στον κ. Ίωαννίδη, πού θα σας άπαντήσει άπό της στήλης του. Ί ά κ ω β ο ν, Σ τ ο υ μ π ο ν, Ένταύθα: Τα άτεχνα ποιήματά σας δεν παρουσιάζουν κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Λ ί α ν Α. Δ. ή μ ο υ, Ένταύθα: Σας ευχαριστούμε για την πληροφορία πού μας δίνετε. Λυπούμεθα πού δεν μ'απορέσαμε να σας εξυπηρετήσουμε, φαίνεται όμως πως ο Ζάν Μαραι άλλάξε εν τώ μεταξύ τόπον διαμονής. Τη διεύθυνσι αυτή μας την έδωσε ο ίδιος, όταν πού καιρού πέρασε άπό την πόλι μας. Σε προσεχές τεύχος μας θα σας δώσουμε τη διεύθυνσι των στούν- τιν στα όποια εργάζεται. Ε υ σ τ ρ ά τ ι ο ν, Π ά λ λ α ν, Δημήτριον Χορηγόρα. Άθανάσιον Γιαννέτα. Μάρκον Μάρκου και Γεώργιον Πράσινον, 53 Σ.Π.Α.Υ. Σ.Τ.Γ. 917Γ, Γεώργιον Άγγελόπουλον, Ξενοφ. Παναγιωτόπουλον, 698 Α.Β.Π. Σ.Τ.Γ. 909. Θεόδωρον Τόλιαν, Δημήτριον Γκοίτσαν και Άθαννην Μιχαλόπουλον, 514 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 914Β, Παναγιώτην Πολύδωρον, 568 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 916Γ, Άλεξανδρον Καραγιάννην και Γεώργιον Παπαγιάννην, Σχολή Άεροπορίας, Π.Φ.Ε.Β.Α., Β.Σ.Τ. 902: Θά έπιθυμούσαμε πολύ να σας προσφέρουμε την έκδόλυσιν πού μας ζητάτε, αλλά, δυστυχώς, δεν μας έπιτρέπεται η δημοσίευσις άγγελιών αυτού τού είδους. Ά θ α ν ά σ ι ο ν, Κ α ρ ο μ α γ α λ ο ν, Σ.Τ.Γ. 920Β: Με το σχέδιο χωρίζετε το σταυρόλεξό σας σε δώδεκα κομμάτια, πράγμα, πού δεν έπιτρέπεται. Στείλτε μας κανένα πολύ καλύτερο, αν θέλετε να δημοσιευθεί. Κ. Σ. Χ ρ υ ς, Σ.Τ.Γ. 920Α: Το προγεωοφτιαγμένο σταυρόλεξό σας άκατάλληλο. Η άπυραμίδα θα έπρεπε να φτάνη στα 9 ή 10 γράμματα. Β α σ ί λ ι κ ή Μ α ρ ο υ ς η, Ψυχικό: Καλό το σταυρόλεξό σας. νοιάζεται όμως, μερικές έλαφρές δι- ορθώσεις για ν' αντικατασταθούν οι λέξεις ΙΡΑ, ΙΣΙ και ΛΑΚ. Χ ο ς ε, Ί τ ο υ ο υ π ι, Πειραιά: Η διεύθυνσις της Άνα Γαρ- άνη είνε: 2395 Nichols Canyon Road, Hollywood, Calif, U. S. A. Νά της γράψετε στην άγγλική ή γαλλική γλώσσα. Τ ρ ε ρ ι ε, Μ α γ κ ε ς: Η διεύθυνσις του James Mason είνε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif, U. R. A. Τού Gregory Peck: 1700 San Remo Avenue, Pacific Palisades, Los Angeles, Calif, U. S. A. Τού δε John Agar: R. K. O. Radi- os Pictures, Inc, 780 Gower Street, Hollywood 38, Calif, U. S. A. Ο Τζέιμς Μέισον γεννήθηκε στο Γιορκόαϊρ της Άγγλιας στις 15 Μαΐου 1909. Ντεμπούταρε στο θέατρο το 1931 και στον κινηματογράφο το 1935. Ο Γκρέγκορι Πέκ γεννήθηκε στη Λά Γιάλλα της Καλιφόρνιας στις 5 Άπριλίου 1916. Ντεμπούταρε στον κινηματογράφο το 1944 και έγινε μέλος σ' ένα χρόνο ένα άπό τα πιά λαμπρά άστέρια του αμερικανικού κινηματογράφου. Μ ι ά κ ο υ κ λ α: Η Τζιούν Βίνονεν γεννήθηκε στο Χάρουτ του Όκνίο, παίζει στον κινηματογράφο άπό το 1937. Η Βί- βιαν Μπλαϊν, γεννήθηκε στο Νιούρκ της Νέας Υερσέης στις 21/11/1921. Είνε σύζυγος του Μαρίν Φράνκ. Τέλος ο Ρούπερτ Χάττον γεννήθηκε στο Κίνγκστον στις 11/6/20 και ντεμπούταρε, το 1943.

Μερικές έπιστημονικές προβλέψεις

Δ ΕΝ πρόκειται για το μέλλον πού προφητεύουν οι χαρτορίχτρες ή οι καφετζούδες, αλλά για θετικές προβλέψεις, βασισμένες σε έπιστημονικά δεδομένα. Ίσως νάχετε ήδη πειστή έκ

πείρας πως είναι σωστές μερικές άπ' αυτές. Για τις άλλες... δεν έχετε παρά να περιμένετε!

1) Θά ζυγίζετε λιγώτερο, το μήνα Φεβρουάριο;

Ναί. Οι φυσιολόγοι έχουν διαπιστώσει ότι οι περισσότεροι άνθρωποι χάνουν βάρος αυτό το μήνα. Ίσως σας φανή λοιπόν ότι ξεχειλώσαν κάπως τα φορέματά σας, το Φεβρουάριο... Άπεναντίας, το Σεπτέμβριο θα παχύνετε λιγάκι.

2) Άν μιλήσετε το μαρό σας γρήγορα, θα διαπρήση άργότερα στις σπουδές του;

Ναί. Μπορείτε να το έλπιζετε, αν προφέρη κάμψοτες λέξεις στο πρώτο έτος της ζωής του. Οι φυσιολόγοι παραδέχονται ότι υπάρχει στενή σχέση μεταξύ αυτών των δύο. Δεν πρέπει ωστόσο να άνησυχήσετε, αν το παιδί σας άργήσει κάπως να μιλήσει. Δεν πρόκειται για καμιά άνωμαλία.

3) Οι νοικοκυρές θά αγοράζουν σε λίγα χρόνια έτοιμο και ζεστό το φαγητό όλης της ήμέρας;

Ναί. Θά τους το φέρουν τακτικά οι προμηθευτά τους, πού θα αντικαταστήσουν το μακαλή, το μανόβη, το χασάπη... Τα φαγητά θα περιέχονται άσφα σε κουτιά άπό πλαστική ύλη και χαρτί, σφραγισμένα καλά για να μην παίρνουν άέρα. Θά διατηρούνται δε ζεστά όλη την ήμέρα, γιατί το περίδημά τους θα είναι δυσθερμαγνό. Έτσι, ή νοικοκυρά δεν θάχη πιά ανάγκη να σπάσει το κεφάλι της με το αιώνιο έρώτημα: «Τί να μαγερέψουμε;»

4) Το αυτοκίνητό σας θα έχη ραδιοτηλέφωνο;

Ναί. Έχει ήδη έφαρμοσθή αυτός ο νεωτερισμός, άλλά μόνο στα αυτοκίνητα ώρισμένων έμπορικών έπιχειρήσεων της Άμερικής. Τα τηλεφωνήματα διαδίδονται στον προορισμό τους άπό ένα τηλεφωνικό κέντρο, με άκτινα δράσεως 40—55 χιλιομέτρων. Στο μέλλον, θα μπόρη κάθε γυναίκα να τηλεφωνή άπό το σπίτι της στον άντρα της, πού έχει βγη για ψώνια με το αυτοκίνητό του και να του ύπεθυμίζει π.χ. να αγοράση πο- τοκάλλια...

5) Η εξέλιξις της γυναικείας μόδας μπόρεί να προβλεφθή; Ναί, στις γενικές της γραμμές, παρ' όλα τα λεγόμενα συνήθως για τις άπρόοπτες ιδιοτροπίες της. Κατά τους ειδικούς, υπάρχουν τρεις βασικοί τύποι γυναικείων φορεμάτων, δηλαδή τα κλός, τα φορέματα με γεμάτους γοφούς και τα στενά πάνω και κάτω. Καθένας άπ' αυτούς ξαναγυρίζει κάθε αιώνα περίπου και διαρκεί περί τα 30 χρόνια. Τώρα βρίσκουμε ακόμη στην περίοδο των κλός. Άν λοιπόν έπαληθεύη και πάλι αυτή ή θεωρία του «κύκλου της μόδας» θα ξαναεμφανισθούν το

1970 τα «τουρνούρια» πού φορούσαν οι γιαγιάδες μας το 1870, στα παλιά καλά χρόνια»...

6) Η κόρη σας θ' αντιμετώπιση μιά γενική έλλειψι ζύγων;

Ναί. Έτσι λένε τουλάχιστον όσοι άσχολούνται με δημογραφικές μελέτες. Οι γαμπροί έχουν ήδη άρχίσει να σπανίζουν. Σε 20 χρόνια ακόμα, θάχουν γίνει εί-δος δυσεύρετο.

7) Οι άνθρωποι γίνονται πιο μεγαλόσωμοι;

Ναί. Τα σημερινά παιδιά θά ψηλάνουν περισσότερο άπ' τους γονείς τους. Γενικώς, ή ανθρωπότης κερδίζει σε άνάστημα και σε βάρος, χάρις στις καλύτερες συνθήκες διατροφής και ιατρικής περιθάλψεως. Οι βιομήχανοι προβλέπουν ότι θα πρέπει να φτιάχνουν μεγαλύτερα τα καθίσματα των θεάτρων, τα αυτοκίνητα, τα κρεβάτια... Φυσικά, ή αύξησης αυτή των διαστάσεων του ανθρωπίνου σώματος θά φθάση ως ένα σημείο κι' έπειτα θα σταματήσει. Δεν πρόκειται δηλαδή να γίνουν... γίγαντες οι άπόγονοί μας!

8) Οι χειμώνες θάναί θερμότεροι;

Ναί. Στα τελευταία 50

χρόνια, έγινε πιο ζεστό το κλίμα ολόκληρου του κόσμου. Πολλοί ειδικοί έπιστήμονες προβλέπουν ότι θα συνεχιστεί ακόμη αυτή ή μεταβολή και ότι στη Βόσ ων η π. χ. (πού βρίσκεται στον ίδιο περίπου παράλληλο με τη Σερέβια, τη Βουλγαρία, τον Καύκασο ή το Βλαδιβοστόκ) θα έπικρατήσει το κλίμα πού υπάρχει σήμερα στους τροπικούς. Πολύ δυσάρεστη προφητεία για τους φίλους των χειμωνιάτικων σπόρ!

9) Ό,τι υπάρχει μέσα στο σπίτι μας, θα μπόρη να πληθύνει επί τόπου, με άφθονο νερό, χωρίς να πάθη τίποτε;

Ναί. Αυτό ίσχύει για όλα τα έπιπλα, τις κουρτίνες, τις ταπετσαρίες, τους τοίχους, και τα ρούχα μας άκόμη. Θά ναι φτιαγμένα άπό αδιάβροχες πλαστικές ουσίες, κι' έτσι θα πλένονται δίχως κίνδυνο, ή θα σκουπίζονται άπλάς μ' ένα βρεγμένο πανί. Μετά 50 χρόνια, για να καθαρίση το σπίτι της στην έντελεια μιά νοικοκυρά, θα μεταχειρίζεται... ένα σαλβάνο πού ποτίζει...

... το, κι' έπειτα θα στεγνώνει τα νερά με ζεστό άέρα. Αυτές είναι μερικές άπ' τις προφητείες των συγχρόνων «μάγων» της Έπιστήμης και της τεχνικής. Μπορούμε να έλπίζουμε βάσιμα ότι θα ζήσουμε για να τις δούμε πραγματοποιημένες.

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

ΔΙΣΤΑΚΤΙΚΗ: Έχετε δίκιο να είστε διατακτική, γιατί βρίσκεστε σε μια δύσκολη κατάσταση της ζωής σας. Καταλαβαίνω ότι η μοναξιά σας τρομάζει. Δεν πρέπει όμως αυτό να σας κάνει να δεχθείτε άμεσως μια πρόταση χωρίς να σκεφθείτε και τα υπέρ και τα κατά.

Θα σας λυτρώσω μ' αυτά που θα σας πω, αλλά μια και μου ζητάτε τη συμβουλή μου, νομίζω ότι έχω την υποχρέωση να φανώ ειλικρινής και να σας αποτρέψω να καμείτε μια άπειρη σφαλιάρα.

Αφού μάλιστα άτυχήσατε στον πρώτο σας γάμο, δεν θα πρέπει να βρείτε λίγη ευτυχία στον δεύτερο;

Αυτή λοιπόν, η μεγάλη διαφορά ηλικίας, δεν μου προλέγει πολλά καλά. Έχετε κουράγιο για νέες αγώνες; Γιατί θα έχετε αγώνες, αυτό είναι αναμφισβήτη-

Μπορείτε επίσης να μοντάρετε τις σούρες της φούστας σας σ' ένα άμπρεσιόν, που πιάνει ακριβώς τους γοφούς.

Με μια πλατεία ριχτή ζακέτα, που χρησιμεύει και για παλτουδάκι, η φούστα σας θα είναι στενή τόσο πολύ, ώστε ν' αποτελεί αντίθεσι με το φάρδος της ζακέτας. Η αντίθεσι αυτή δίνει πολλή χαρι στη σιλουέττα.

Άλλοτε, οι σκωτσέζικες φούστες ήταν απαραίτητο να γίνονται πλισσεδωτές. Η τωρινή όμως μόδα μας παρουσιάζει και στο είδος αυτό ποικιλία. Δεν αποκλείεται να γίνη και στενή η σκωτσέζικη φούστα, όπως δεν αποκλείεται να γίνη και μονοκόμμη κλός η με φύλλα ή και με κουφότητες.

Στις γενικές γραμμές, οι πρώινες φούστες είναι πλατείες με

τα: την άνεσι και την κομψότητα. Επίσης πρέπει ν' αποφυγώμε τον πολύ αυστηρό τόνο, όπως και κάθε τι που θα έδειχνε μεγάλη πρωτοτυπία.

Το κλασικό στυλ είναι πάντα η βάση για την παιδική γκαρνταρόμπα, αλλά ένα κλασικό που να ξεφύγει λίγο από το αυστηρό. Αυτό δε επιτυγχάνεται με μια μικρή λεπτομέρεια που φαίνεται χωρίς σημασία και όμως είναι αρκετή για να δώση ακριβώς την ευθυμη νότα που χρειάζεται.

Για τα πιο μεγάλα κοριτσάκια μπορούμε να διαλέξωμε σχέδια κάπως πιο επιτηδευμένα, που να θυμίζουν λίγο τη μόδα της εποχής, αλλά και αυτό θα γίνεται με μεγάλη προσοχή και φρόνησι. Οι πλισσεδωτές φούστες βρίσκονται στην ημερησία διατάξι, καθώς και τα λευκά κεντήματα. Τα σκωτσέζικα υφάσματα είναι πολύ της μόδας, αλλά σε πολύ ανοικτά εύθυμα χρώματα.

Επίσης πολλά βελούδα σκέτα και κοτλέ. Λαϊνάς λεπτά κεντημένα με ζωηρά χρώματα.

Τα πιο πρακτικά σχέδια είναι τα μονοκόμματα φορέματα με ίσιους μπουστους κομπωτους εμπρός και φουστίτσες σουρωτές ή πλισσεδωτές.

Ένα σπορ πικεδένιο γιακαδάκι σε σχήμα στρογγυλό και ίδιες

τάται από το τί υφασμα θα χρησιμοποιήσουμε.

Τα κομψά γίνονται ή με μια σειρά κομπιά με κλείσιμο ως άνω, με στρογγυλό γιακαδάκι και ζώνη ή σταυρωτά χωρίς ζώνη.

Για πιο μικρά κοριτσάκια τα παλτουδάκια γίνονται με άμπρεσιόν.

Όλα έχουν τσέπες και πολλά γιακαδάκια γίνονται με βελούδο. Τα μεγαλύτερα κοριτσάκια φορούν και ρεδιγκότες μεσάτες με δύο σειρές κομπιά και γιακαδάκια κλειστά, όπως έχουν οι στρατιωτικοί μανδύες.

Τα αγοράκια

Το ντύσιμο των αγοριών είναι ίδιο από τα 8 τους χρόνια ως τα 15: Κοτό παντελόνιακι, σακάκι ανδρικό, υποκάμισο, γραβάτα ή πουλοβεράκι. Μη βιασθείτε να τους φορέσετε μακριά παντελόνια, εκτός αν έχουν πρόωρη ανάπτυξι.

Καμνήρια φανταίξι και μονόχρωμα χρησιμοποιούνται γι' αυτά τα παιδικά κοστούμια, αλλά τα πρακτικότερα χρώματα είναι τα γκρι και τα μπλε. Πρέπει όμως να έχετε για το αγοράκι σας και ένα κοστούμιακι μπλε μαρν γι' αμερικανικές επισκέψεις περιστασιακές.

Τα παλτουδάκια γίνονται στον κλασικό τύπο των σταυρωτών με μεγάλες τσέπες, ανδρικά ρεδέρ και ζώνη.

Για το σπιτί, θα τους έχετε μια ζεστή ρούπα για να τη φοράνε πριν ντυθούν και κατά προτίμησιν διαλέγετε ένα χονδρό σκωτσέζικο υφάσμα, ανοικτόχρωμο.

Τέλος οι πιτζάμες θα γίνουν σε σχήμα φόρμας από φανελίτσα ριγέ.

Το πιάτο της εβδομάδας

Μπιφτέκια: Το μπιφτέκι στη σχάρα γίνεται από φιλέτο μοσχάριου ή βοδιού, μα μπορούμε να ονομάσωμε μπιφτέκι κι αυτό που γίνεται με κιμά. Συμμόνωμε τον κιμά με λίγη ψύχα ψωμιού μουσκεμένη σε γάλα και πλάθωμε μεγάλους κεφτέδες. Αλείψωμε τη σχάρα με λίγο λάδι αφού προηγουμένως τη ζεστάνωμε και ακολουπάμε απάνω τους κεφτέδες να ψηθούν 5-7 λεπτά από την κάθε πλευρά.

Τα ίδια μπιφτέκια γίνονται και στο τηγάνι, αν δεν έχουμε σχάρα.

Σερβίζονται και τα μέν και τα δε με πατάτες τηγανιτές ή πατάτες πουρέ ή χόρτα τωταρισμένα με βούτυρο.

Η άλληλογραφία μου

Αν ή συ χ η ψ υ χ ή: Είναι πολύ καλή η κρέμα που χρησιμοποιείτε. Πάρετε και την ίδια πουδρα, αλλά μια φορά την εβδομάδα αρίνετε το πρόσωπό σας χωρίς τίποτε, γιατί και η επιδερμς έχει ανάγκη από λίγη ξεκούρασι.

Π τ ω χ ή ν ο ρ φ α ν ή ν: Κρατώ την διευθυνσι του σπιτιού σας και θα φροντίσω όσο μπορώ να σας βρω κάτι. Να είστε βεβαία πως θα είμαι ευτυχής, αν το κατορθώσω.

Π έ π η ν: Πολύ καλά. Συνεχίστε, αλλά όχι κάθε μέρα.

Β ί λ λ α Ρ ό ζ, Τ: Η συνταγή πολύ καλή και οι κομπρέσσες ωρελόν, να μη γίνονται όμως πολύ συχνά, γιατί κάνουν το δέρμα πλαδαρό.

Λ ε ί λ ά, Ξάνθη: Δεν δημοσιεύωμε δυστυχώς, συνεργασία αναγνωστών. Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

Λ ο υ λ ο ύ δ ι, Π ο ν τ ο ν: Φοράτε γάντια στο ξεσκόνισμα, γιατί ν' σκόνη καταστρέφει τα χέρια. Επίσης αποφεύγετε τα κρύα νερά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Συγκινητ κό διήγημα

Το αυτοκίνητο σφύριξε στους τροχούς του καθώς σταμάτησε. Και η Νόρα, πλάι στον 'Ιούλιο, ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται.

«Δεν μπορεί να γίνη αλλιώς, σκέφτηκε, αφού τον αγαπώ». Είχαν γνωριστεί σε κάποιο φιλικό σπιτί κι' άμεσως, μόλις συνάντησε τα ειρωνικά μάτια του, η Νόρα κατάλαβε πως ήταν ο άνδρας της ζωής της και πως θάταν ένα παιχνιδάκι στα χέρια του.

—Τί κάνεις, Νόρα, αποκοιμήθηκες; της είπε. «Η νέα συνήλθε απ' τις αναμνήσεις που την έζωναν και κατέβηκε γρήγορα απ' τ' αυτοκίνητο.

—Δεν φοβάσαι αλήθεια; τη ρώτησε καθώς ανέβαιναν τη σκάλα.

—Όχι, φυσικά, δε φοβάμαι. «Κι' όμως φοβάμαι, σκεφτόταν μέσα της η Νόρα, έχω ένα τρομερό φόβο».

Δεν έπρεπε όμως να πή τίποτα στον 'Ιούλιο. Αυτό θα περιέπλεκε τα πράγματα κι' ο 'Ιούλιος συχαινόταν κάτι τέτοια. «Επειτα», σκεφτόταν η Νόρα, θάταν ακατανόητο να τον άνησυχήσει, μια και δυο χρόνια τώρα που ήταν φιλενάδα του, είχε προσπαθήσει να του φαίνεται ευχάριστη, για να μην τον χάσει, γιατί ήξερε πόσο ήταν έγωιστής και συχνά αποτομος μαζί της. Θα προτιμούσε βέβαια να ήταν η γυναίκα του παρά η φιλενάδα του. Μα η ίδια είχε διαλέξει μονάχη της το δεύτερο.

«Ολ' αυτά της έρχονταν τώρα στο μυαλό, καθώς ανέβαινε άργα τις σκάλες της κλινικής και θυμόταν ακόμα το μορφάσμα πουχε κάνει ο 'Ιούλιος, όταν τουχε πή πως θα γινόταν μητέρα. Μα, ύστερ' απ' την πρώτη εντύπωσι, ο 'Ιούλιος τηλεφώνησε σ' εκείνη την κλινική και τ' κανόνησε όλα, με τη βοήθεια ενός φίλου του γιατρού.

—Όρασι σπιτί, δεν το φανταζόμουν έτσι, είπε η Νόρα με παιδική αφέλεια, όταν μια καμαριέρα κομψή και πεταχτή τους οδήγησε στο σαλόνι της κλινικής του γιατρού.

—Τί φανταζόσουν πως θα δρισκες; Τίποτα το βρώμικο και το υποπτο, με καμιά γριά μέγαιρα; είπε ο 'Ιούλιος γελώντας. Είναι μια ιδιωτική κλινική καθώς πρέπει. Και δέχεται μόνο πελάτες της καλής κοινωνικής τάξεως...

—Θάθελα ένα τσιγάρο, είπε δειλά η Νόρα, γιατί ένοιωθε κάτι σαν κομπο να της σφίγνυη το λαιμό.

—Είσαι μια χαρά... της είπε ο 'Ιούλιος, προσφέροντάς της το τσιγάρο.

Δίχως άλλο, ο 'Ιούλιος την είρωνευόταν, σε μια τέτοια στιγμή, που η καμένη η Νόρα σοβόταν. Γέλασε για να δώση διέξοδο στα αισθήματά που την έπνιγαν.

—Γελώ, γιατί μοιρχονται στο μυαλό παράξενα πράγματα, μα λένε πως αυτό συμβαίνει σ' όλες περιμένουν παιδί. Έγω όμως δεν περιμένω παιδί, γιατί, κατά τη γνώμη σου είμαι περίφημα στην ύνεια μου!...

—Τί είν' αυτά που λες, Νόρα; έκανε ο 'Ιούλιος κάπως στενοχωρημένος.

Η Νόρα τον κύτταξε ειρωνικά και παρατήρησε μια φοβισμένη έκφρασι στα μάτια του. Δίχως άλλο ο 'Ιούλιος φοβόταν τις περιπλοκές.

Η παράξενη αυτή ατμόσφαιρα διαλύθηκε με την είσοδο του γιατρού.

—Περιττό να σας συστήσω, δεσποινίς, της είπε αυτός χαμογελώντας, κάθε ξεμυθία. «Αν δεν επρόκειτο για το φίλο μου τον 'Ιούλιο, δεν θ' ανελάμβανα ποτέ, σας βεβαία, μια τέτοια δουλειά!

—Ω! μπορείτε ναστε ήσυχος, γιατρέ, απάντησε ο 'Ιούλιος, η Νόρα δεν είναι κανένα κοριτσάκι. Δεν πρόκειται να φλυαρήσθ. Αυτό άλλωστε δεν συμφέρει ούτε την ίδια.

—Όταν βγήκε ο γιατρός για τις σχετικές ετοιμασες, η Νόρα είπε σταθερά στο φίλο της:

—Κανείς δεν διακινδυνεύει τίποτα, ούτε ο γιατρός, ούτε εσύ.

—Γιατί το λες αυτό; τη ρώτησε απότομα ο 'Ιούλιος. Τρελάθηκες; —Λέω ακριβώς αυτό που σκέφτεσαι και φοβάσαι, συνέχισε η νέα. Ένωια σου, θα εξαφανιστώ με το παιδί μου και δεν θέλω πιά να σε ξαναδώ στα μάτια μου! «Επειτα, η γέννησι ενός παιδιού δεν φαντάζομαι ναμια καμιά συμφορά. Μου φαίνεται πως όταν μια γυναίκα γίνεται μητέρα είναι κάτι το θαυμάσιο!

Ο 'Ιούλιος την κύτταξε σαν χαμένος, δίχως να βρή τί να της απαντήσει.

Η μικρή κάμαρα μόλις φωτίζεται και το κρεβάτι όπου είν-

γαι ξεπλωμένη η Νόρα μόλις διακρίνεται. «Η ατμόσφαιρα εκεί μέσα μυρίζει αϊθέρα και οι φωνές μόλις ακούγονται. Ο έφημερεύων γιατρός λέει στην αδελφή Μαρία, τη νοσοκόμο της υπηρεσίας:

—Μη φύγετε από δω, αδελφή, και να με φωνάξετε άμεσως αν συμβή τίποτα!

Η ηλικιωμένη αδελφή γνέφει καταφοτικά. «Επειτα, όταν ο γιατρός βγαίνει, προσεύχεται γι' αυτή την άτυχη κοπέλλα.

που γέννησε τόσο δύσκολα ένα παιδί... νεκρό! «Η αδελφή Μαρία ρίχνει μια ματιά στο χλωμό κέρινο πρόσωπο της Νόρας και τ' αείλη της θυμίζουσιν: «Χαίρε, Μαρία, κεχαρισμένη...»

«Γιατί με φασκίωσαν μέσα στο βαμπακί;» σκεφτόταν η Νόρα. Αυτό τη στενοχωρούσε, της έκοβε την αναπνοή. Της φαινόταν πως μέσα στην κάμαρα μαζεύονταν πυκνά σύννεφα. Ένοιωθε τρόμο, ήθελε να τους φωνάξη να της βγάλουν από πάνω της όλο αυτό τον όγκο του βαμπακίου που την κούραζε, μα δεν κατάφερε ν' αρθρώση λέξι. Κίνησε τ' αείλη της για να ελευθερωθή μονάχη, μα ένοιωσε ένα σκληρό πόνο να σουδλίξη όλο το κορμί της.

«Θέω μου, σκέφτηκε σαν σε όνειρο, τί να κάνω, αν δεν με βοηθήση κάποιος;»

«Επειτα θυμήθηκε το παιδί της. Αλήθεια που ήταν το παιδί της; Για ποιο λόγο της το είχαν πάρει από κοντά της; «Η σκέψι του παι-

διού χάθηκε, γιατί ένοιωσε πάλι φοβερούς πόνους που την έκαναν να ορλιάσει... «Υστερα όλα σκοτεινιάσαν γύρω της. Έκλεισε τα μάτια της... «Η αδελφή Μαρία φώναζε το γιατρό που έτρεξε άμεσως. Εκείνος κούνησε το κεφάλι του βλέποντας τη Νόρα και της έκανε σε λίγο μια ένεσι άδρε-

νολίνης.

—Πώς τη βλέπετε, γιατρέ; ρώτησε η αδελφή σαν πέρασε η κρίσι της Νόρας.

—Είναι πολύ αδύνατη... Δεν πιστεύω ν' ανθέξη.

—Καμιά επιπλοκή;

—Πολύ το φοβάμαι, έκανε ο γιατρός.

«Ολ' αυτά είπαώθηκαν τόσο σιγά, ώστε η Νόρα δεν άκουσε τίποτα. Φαινόταν βυθισμένη σε λήθαργο. Ο γιατρός είχε φύγει. «Θάπρεπε να τηλεφωνήσω» σκέφτηκε η αδελφή, «αλλά σε ποιόν;»

«Θυμήθηκε ωστόσο πως είχε βρή στην τσάντα της κοπέλλας ένα μπιλλετίο με τ' όνομα «'Ιούλιος Αντρεάνι» και τον αριθμό του τηλεφώνου του.

«Επειτα στο παραλήρημά της, η Νόρα είχε προφέρει πολλές φορές αυτό τ' όνομα.

Η αδελφή Μαρία βγήκε στο διάδρομο και τηλεφώνησε, μα κανένας δεν απάντησε.

—Σας τηλεφώνησε χτες τη νύχτα, εξήγησε την άλλη μέρα το πρωί η αδελφή Μαρία, στον 'Ιούλιο. Αντρεάνι, ποχέ πει να μάθ πως ήταν η Νόρα. Άλλα το τηλέφωνό σας δεν απαντούσε...

—Τί κάνει; Πώς είναι; Πέστε μου! ρώτησε με φανερό άγανιά ο νέος.

Η αδελφή Μαρία τον κύτταξε δίχως ν' απαντήσει. «Επειτα, απότομα, τα μάτια της γέμισαν δάκρυα, που δεν προσπάθησε πιά να τα συγκρατήσει.

—Ελάτε, του είπε σιγανά, αντί γι' άλλη απάντησι. «Ελάτε να τη δите...

Ο 'Ιούλιος τρεκλίζοντας την ακολούθησε στο θάλαμο. Η Νόρα ήταν ξεπλωμένη ακίνητη στο κρεβάτι, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος. Δεν ζούσε πιά. Όλα είχαν τελειώσει γι' αυτήν...

—Νόρα... Νόρα... ψιθύρισε ο 'Ιούλιος γονατίζοντας μπρός στο κρεβάτι.

Υστερα, εαφνικά, αναλύθηκε σε λυγμούς.

KORPANTO AKIΛΛE

Επανωφόρια για κάθε ηλικία.

το! Ο νέος άντρας δεν μένει πιστός σε μια γυναίκα που τον περνάει τόσο χρόνια και μάλιστα, αν δεν έχη αγωγή, της πετάει κάθε στιγμή κατάμουτρα την ηλικία της.

Εκείνο που σας χρειάζεται έσας, για να έπουλωθούν οι παλιές πληγές, είναι μια ζωή ήρεμη. Κι' αυτήν θα τη βρήτε μόνο κοντά σ' έναν άντρα συνουμήλικό σας.

Η Μόδα

Η ποικιλία στις φούστες: Η φούστα είναι ίσως το εξάρτημα της γυναικείας τουαλέτας που παρουσιάζει τη μεγαλύτερη ποικιλία. Δεν μπορούμε να πούμε συγκεκριμένα «οι φετινές φούστες είναι πλατείες» ή «οι φετινές φούστες είναι στενές», γιατί είναι και τα δύο.

Θέλετε λοιπόν, να δώσετε πιο πλούσια και πιο άμπιγλι εμφάνισι σε ένα απογευματινό φορέμα; Κάμτε τον μπουστό ελαφρόστο και τη φούστα όλη πλισσέ.

Θέλετε να δώσετε κλασικό τύπο στο ταγιέρ σας, έστω και αν είναι λιγάκι φανταίξι; Κάμτε την φούστα του πολύ στενή.

Σε φορέματα που έχουν πορτορισμό να φοριούνται εύκολα. Βλέπωμε φούστες με άσκετες σούρες, που σχίζουν από τα πλάγια και συνεχίζονται ως πίσω.

μία ραφή πίσω κομμένη λοξά ή με μια διπλή πιέτα τοποθετημένη αντι-κομστά.

Οι απογευματινές φούστες, δηλαδή των φορεμάτων, είναι και πλατείες και στενές, οι βραδυνές όμως είναι απαραίτητως όλες πλατείες.

Αν είναι βελούδινη ή φορσας σας προτιμήστε τις βαθιές αστάκιστες πιέτες.

Αν είναι φούστα από όττομάν, προτιμήστε το σχήμα κλός.

Αν είναι φούστα από ταφτά, προτιμήστε τις πολλές σούρες.

Περιττό να προσθέσωμε ότι η φούστα θέλει μεγάλη τέχνη στο κόψιμο και προσοχή στον τρόπο με τον όποιον θα τοποθετήσωμε το υφάσμα. Σε μερικές μονοκόμματος φούστες τοποθετούμε το υφάσμα ανάποδα, δηλαδή του πλάτους κι' έτσι δίνωμε πολύ πλάτος στη φούστα και μια μόνο ραφή.

Υπάρχουν και φούστες που γίνονται με τέσσερα ή και περισσότερα φύλλα και ταπαθρύνονται άλλα ίσια και άλλα λ-ξά.

Τα πλισσέ πάλι, διακρίνονται κι' αυτά σε διάφορα είδη, κοσ-λέϊν, «άκροντέν», «άν φόρμ», «λέϊν», «άκροντέν», «άν φόρμ».

Για να μη παραστήν πάχος το πλισσέ, το τοποθετήσωμε, όπως είπαμε πόρα πάνω, σ' ένα άμπρεσιόν.

Για το «ερίσκι» σας

Είναι πολύ δύσκολο το «ερίσκι» των παιδιών, γιατί πρέπει να συνδυάσωμε δύο πράγμα-

μαςάτετες συμπληρώνουν το σύνολον.

Επίσης χαριτωμένους συνδυασμούς είναι της σκωτσέζικης φουστίστας, που φοριέται με μπουστό μονόχρωμο σ' ένα από τα χρώματα του σκωτσέζικου.

Και ένα ωραιότατο, συνολον: Φουστίτσα πλισσεδωτή, μπουστός λίγο εφαιρωστός και για συμπλήρωμα μια ζακετούλα ριχτή σταυρωτή, που κομψώνει ως το λαιμό με στρογγυλό γιακαδάκι.

Για πιο μικρά κοριτσάκια, το στυλ πρενέξ έξακολουθεί να φανερύεται. Είναι, καθώς θα ξέρετε, ένας πολύ κοντοτάλλος μπουστός με κορρέ άνιγνιμα λαιμού, με φουσκωτά κοντά μπανικάκια και με φουστίτσα όλη σουρωτή γυρω-γύρω. Τα παλτουδάκια, είτε καμνή-λ-ο, είτε υπλ-ε μαρν, είτε σκωτσέζικα, γίνονται με διάφορα σχήματα.

Η έκλογη του σχήματος εξαρ-

Ο «έπίσημος διαρρήκτης» ΣΤΟ ΚΡΕΜΛΙΝΟ

Το λουκετό του πιο αιμο-
χαρούς Τσάρου

Το 1934, ο Γάλλος τραπεζίτης Μωμπές, ζήτησε τη βοήθεια του «Αγίου» (έπισήμου διαρρήκτη) Τσάρλ Κούρνεϊ — ο οποίος, όπως κι' άλλοτε γράφαμε, είναι μοναδικός στον κόσμο, αθάνατος, στο ν' ανοίγει κλειδωμένα θησαυροφυλάκια, χρηματοκιβώτια που χάθηκε το κλειδί τους, κλπ. Ο Μωμπές ήταν μέλος ενός συνδικάτου, που είχε κλείσει συμφωνία με τη Σοβιετική Κυβέρνηση για τα κομμήματα του ρωσικού στέμματος. Κι' επειδή δεν είχε μπορεί κανείς να διαρρήξει μερικά απ' τα χαλυδώνια κιβώτια που περιείχαν τα κομμήματα αυτά, ο τραπεζίτης είχε αποταθή στον Κούρνεϊ.

Έτσι, δυο μέρες αργότερα, είχαν φτάσει κι' οι δυο στη Μόσχα. Και, το επόμενο πρωί, μπόρεσαν να μπουν στο Κρεμλίνο.

Το κτίριο, όπου βρίσκονταν τα κιβώτια, είχε μεταβληθεί σε μουσείο. Οι τοίχοι του ήταν σκεπασμένοι με ζωγραφικούς πίνακες και με πολύτιμες ιερές εικόνες.

Χρειάστηκε μία ολόκληρη μέρα ο Κούρνεϊ, για να εξετάσει τα 12 βαρύτατα χαλυδώνια κιβώτια και να γνωματεύσει ποια εργαλεία θα χρησιμοποιούσε. Η κλειδαριά ενός απ' αυτά ήταν τόσο καλά κρυμμένη, ώστε έκανε 3 ώρες για να τη βρή. Και το σκέπασμα ενός άλλου, ήταν γεμάτο απ' τα σπασμένα τρυπάνια κάποιου άλλου τεχνίτη, που είχε επιχειρήσει του κάκου να τ' ανοίξει...

Όσο κράτησε η εργασία του Κούρνεϊ, δεν τούδινε κανείς προσοχή. Μόνο μία γυναίκα βρισκόταν μαζί του κι' έσκυβε κάπου-κάπου πάνω απ' τον ώμο του. Δεν υπήρχε καν φρουρός έξω στο διάδρομο. Κι' όμως τα κομμήματα εκείνα άξιζαν πολλά εκατομμύρια λίρες!...

Τελος, αφού εργάστηκε επί 12 μέρες κι' από 14 ώρες την ημέρα, ο Κούρνεϊ άνοιξε όλα τα κιβώτια. Κι' ο τραπεζίτης Μωμπές παρέλαβε τα πολύτιμα πετρώδη, μερικά απ' τα οποία ήταν μεγάλα σαν αυγά πουλάδας!

Επειτα ο κομισσάριος Καζόφ — που είχε χρησιμεύσει ως διερμηνεύς του Κούρνεϊ — ανέλαβε να του δείξει το Κρεμλίνο. Τον έπληξε ακόμα και στο ιδιαίτερο γραφείο του Στάλιν, που η ακριβής θέση του τηρείται μυστική. Μέσα στο απέραντο εκείνο δωμάτιο, με το γυαλιστερό πάτωμα, υπήρχε μόνον ένα γραφείο, ένα μακρύ πράσινο τραπεζί, ένας χάρτης της Σοβιετικής Ένωσης κι' ένα πορτραίτο του Λένιν.

Ο Στάλιν υποδέχθηκε μ' ευγένεια τον ξένο, κι' επί 20 λεπτά της ώρας τον ρωτούσε με πολύ ενδιαφέρον πως έκανε τις ανέλικτες θησαυρών ναυαγισμένων πλοίων — σαν να διψούσε

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσιμο, κόψιμο, σκωροφάγωμα, εφθαρμένοι καβάλλοι διορθώνονται δι' υπάνδρωσιν παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασάντος εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται καπούμια, παλτά και καμπαντίνες. Ραβδιών «Νέα Οικονομία». Δορύν 5γ' (Ιον πάτωμα), Άδελφοί Λάλη, Τηλέφ. 55-314.

Λούζετε τα
μαλλιά σας με
Oleo Hilda

ν' αποκτήσει ολόενα καινούργιες γνώσεις.

Ύστερα ο Κούρνεϊ εξακολούθησε την επίσκεψή του στο Κρεμλίνο. Άς αφήσουμε όμως τον ίδιο να συνεχίσει:

«Μπήκαμε σ' ένα σκονισμένο δωμάτιο, είδος μουσείου. Σε μία γωνία, είδα σωρισμένα στο πάτωμα διάφορα σιδερικά. Ένα απ' αυτά, είχε μια πινακίδα με την επιγραφή «Αίκατερίνη Β'». Το σήκωσα, το καθαρίσα απ' τις σκόνες και τις άρνες κι' είδα πως ήταν μία πλατινένια αλυσίδα ρολογιού, αποτελούμενη από 98 μικρά λουκέτα, το καθένα με το κλειδί του. Μία νέα Ρωσίδα, η Τάνια, που με συνόδευε στην επίσκεψή μου, μου εξήγησε, ότι ήταν έργο ενός περιήφτου κλειδοποιού, που είχε εξοριστεί στη Σιβηρία.

Μα πώς δεν δραπέτευε; άπορησα. Καμμία φυλακή δεν μπορούσε να κρατήσει τον άνθρωπο που έφτιασε τέτοια λουκέτα!...

Ήταν ένας αδύνατος γεροντάκος, που είχε ζήσει πάντα στις πόλεις, μου απάντησε η Τάνια. Και τον χώριζαν από την Άγια Ρωσία, χιλιάδες χιλιόμετρα, πυκνά δάση κι' ακατοίκητα βουνά! Θάταν μάταιο να επιχειρήσει να τα περάσει... Με τη λίγη πλατινή που κατόρθωσε να βρή, κατασκεύασε τα λουκέτα, δίχως εργαλεία. Εργάστηκε 5 χρόνια γι' αυτό. Ύστερα έστειλε την αλυσίδα στην Αίκατερίνη. Κι' εκείνη τότε, γι' ανταμοιβή, τούδωσε χάρη... Νά γιατί έχουμε στον τόπο μας μία παροιμία που λέει: «Χρεάζονται 98 κλειδιά για ν' ανοίξει μία φυλακή...».

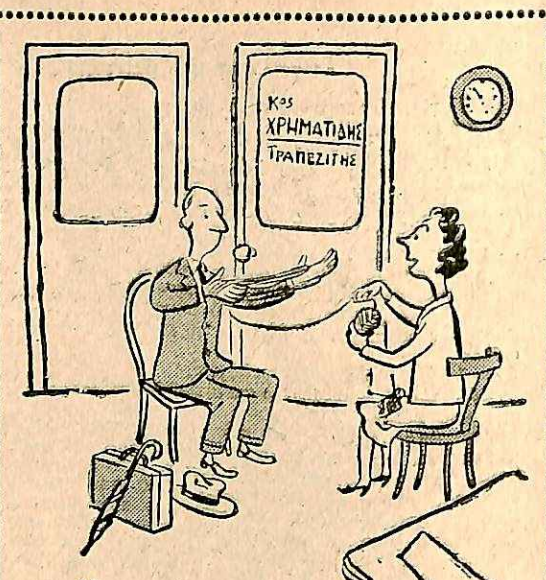
Με την ευκαιρία αυτή, ο Κούρνεϊ αγόρασε για 20 δολάρια, μία περίφημη συλλογή από παλιά λουκέτα και κλειδαριές, που είχαν τις μορφές διαφόρων ζώων. Ένα απ' αυτά, αρχαιότερο απ' την εποχή του Ταμερλάνου, παρίστανε ένα φάρι, και είχε την κλειδαρότρυπα κρυμμένη πίσω από ένα περυνγίο της πλάτης του. Σ' άλλο πάλι, με το σχήμα ινδικού πουλιού, η κλειδαρότρυπα βρισκόταν κάτω από τη κινητή φτερούγα του. Υπήρχαν και λουκέτα που δεν είχαν καθόλου κλειδαρότρυπα και κλειδί, αλλά άνοιγαν με πίεσι σ' ένα ωρισμένο μυστικό σημείο τους.

Το πιο ενδιαφέρον ίσως απ' όλα, ήταν ένα τεράστιο και καλοφτιαγμένο λουκέτο, με διαστάσεις 10 επί 20 πόντους και βάρος 3 οκάδες περίπου. Το κλειδί του ήταν πλακοντού, για να μπορεί κανείς να το κρεμάσει στο λαιμό του. Νά και η περιέργη και τραγική ιστορία του:

Ο Τσάρος Ίβαν ο Τρομερός, στο πρώτο έτος της βασιλείας του — όταν ήταν ακόμη καλόκαρδος και μαλακός — διάλεξε για γυναίκα του την ωραιότερη κοπέλλα της ρωσικής αριστοκρατίας. Επειδή όμως αφ' ενός την αγαπούσε φλογερά και τη ζήλευε κι' αφ' ετέρου ήταν υποκρεωμένος να απουσιάζει συχνά για να πολεμάει με τους Ταρτάρους, την περιώρισε σ' ένα διαμέρισμα του παλατιού του από τρία δωμάτια, με μία μόνο είσοδο, κι' έβαλε τον καλύτερο κλειδαρά της Ρωσίας να του φτιάσει το ειδικό εκείνο κ' απαράδιστο λουκέτο για την πόρτα της.

Για νάνε βέβαιος, ότι δε θα υπήρχε αντίκλειδο, διάταξε ύστερα να κόψουν το κεφάλι του τεχνίτη! Κι' έφυγε ήσυχος για τον πόλεμο, με το κλειδί κρεμασμένο στο λαιμό του. Κατά την απουσία του, όμως, έφτασε η ώρα να γίνει μητέρα η Τσαρίνα. Τόσο ο αυτοκρατορικός γιατρός, όσο κι' οι υπηρέτριες την ικέτευαν τότε έξω απ' την πόρτα, να τους άφηση να τη διαρρήξουν, για να μπουν και να την περιποιηθούν. Της είπαν πως αναλαμβάναν να πληρώσουν με τη ζωή τους αυτό το τόλμημα, όταν θα γύριζε ο Ίβαν. Μα εκείνη αρνήθηκε, κι' έφερε στον κόσμο το παιδί της ολόμωχης, χωρίς καμμία περιποίηση...

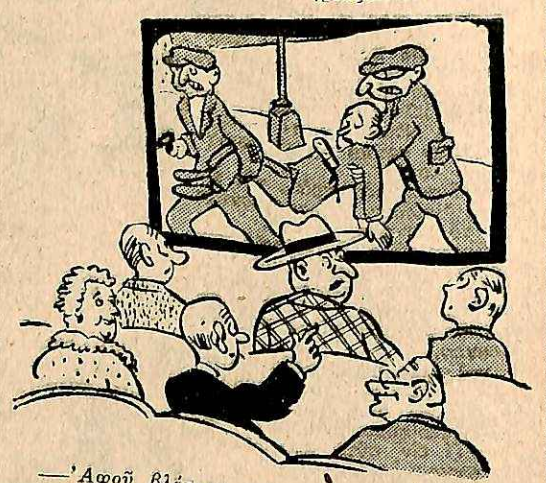
Στην επιστροφή του, ο Τσάρος βρήκε βαρεία αρρώστια τη μητέρα και το μωρό. Κι' όταν πέθαναν κι' οι δυο, τον έπνιξαν τόσο οι τύψεις, ώστε έγινε ο πιο αίμοχαρης τσάρανος στην ιστορία της Ρωσίας.

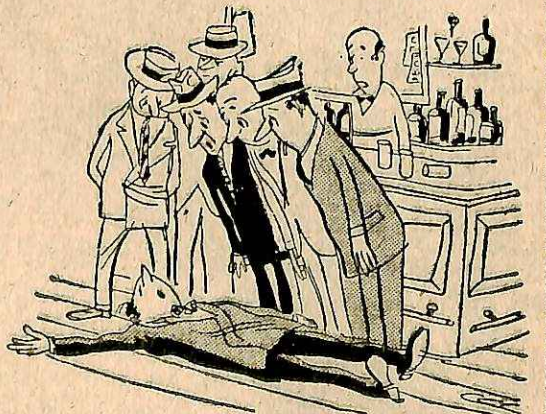
Δεν φαντάζεστε πόσο με εξυπηρετούν όλοι όσοι κάθονται και περιμένουν τον κ. Διευθυντή!...

Το βαρόμετρο επηρεάζει!...

Αφού βλέπετε κύριε, ότι περνάει πεθαμένος, γιατί δεν βγάξετε το καπέλλο σας;...

Τώρα που ήταν η σειρά του να κεράσει, έπεσε ξερός!...

ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ο Ντάφ βρίσκεται τη φωτογραφική μηχανή του στο σπίτι της Άνναμπελ. Συμπεραίνει ότι αυτή σκότωσε τον Κάτλεϊ. Φτάνει έξω από το Γκλήζον, του ζητάει το κανέ και του προσφέρει 5.000 δολάρια γι' αυτόν. Εκείνος λοχουσιέται πως δεν το έχει μαζί του και ζητάει πολύ περισσότερα για να το πουλήσει. Ύστερα η Εύα του εξηγεί ότι ο Κάτλεϊ πουλούσε λαβράκια νασκωτικά, για λογαριασμό του Βάιντιερ και του Γκλήζον, κι' ότι, για να τους πάρη τη δουλειά, τους έκλεβε το κανέ, δηλαδή τον κατάλογο των πελατών τους. Στο κανέ αυτό σημείωναν τα ονόματα των πλουσίων τοξικομανών και τα μεγάλα ποσά που έπαιρναν απ' τον καθένα με έκδιασμούς: Ο Ντάφ κι' η Όλγα συμφωνούν να ζήσουν μαζί και να συνεργασθούν, για να πουλήσουν άκριβα το κανέ. Ο ντέκτιβ ζητάει απ' την Όλγα να του διηγηθεί όλη τη ζωή της.

Καλά, λοιπόν. Γεννήθηκα σε μία μικρή πόλη της Μαντάνα. Η ζωή εκεί κάτω έμοιαζε σαν σε νεκροταφείο. Ποτέ δεν συνέβαινε τίποτε το καινούργιο. Ο ήλιος έβγαινε το πρωί, η σκόνη μαζευόταν στους ολόστεγους πάντα δρόμους, τα κορρα ηγαίνονταν... Τα ίδια διαρκώς! Διάβαζα στα περιοδικά τις ιστορίες της ζωής των αστέρων του Χόλλυγουντ... όπως κάνουν εκατομμύρια κορίτσια. Κι' έλεγα με το νου μου πως, αν πήγαινα κι' εγώ εκεί, θα βρισκα την τύχη μου. Ονειρευόμουν Χόλλυγουντ, ζούσα Χόλλυγουντ...

Μία ωραία ημέρα, πήρα τη μεγάλη απόφασι: Περίμενα να φύγω ο πατέρας μου για τα χωράφια του, κι' ύστερα πήρα όσα λεφτά είχε — όχι μεγάλα πράγματα — και τσάκασα. Φυσικά, δεν έφτασα ποτέ στο Χόλλυγουντ. Έμεινα ενέχυρο στο Όκλαντ. Και κατάφερα να βρω εκεί δουλειά σ' ένα ντανσινγκ...

Ο Ντάφ κάθισε στο κρεβάτι, κοντά στην Όλγα. Εκείνη συνέχισε, με την ίδια μονότονη κι' άχρωμη φωνή:

Έπρεπε ναμαι περιποιητική στους άντρες, να τους μιλάω, να τους ξεμυαλίζω, για να κάνουν κατανάλωση στα πιστό. Κι' έπαιρνα ένα ποσοστό απ' το λογαριασμό... Μα δεν κράτησε πολύ, αυτό. Ένα βράδυ, το άφεντικό ήρθε στην

κάμαρά μου... Όταν έφυγε, δεν ήμουν πια άγνη. Ύστερα απ' αυτό, μία και δεν είχα πια τίποτε να χάσω, πήρα τον κατήφορο...

Από τότε, δηλαδή, — Έδώ και οχτώ χρόνια, πάνω-κάτω. Ήμουν τότε 17 ετών. Γνώρισα ένα κάποιον Βέρνον, που με ξεμυαλισε και μ' έκανε όργανό του. Μου εξήγησε πως μπορούσα να βγάλω εύκολα και πολλά λεφτά. Θάχα τότε, ότι ήθελα: ωραία φορέματα, αυτοκινητά, μπιζού... Έκανα, ό,τι μου είπε. Είχα υπ' όψι μου να μαζέψω μερικά λεφτά με τις οικονομίες μου, για να σταματήσω έπειτα από ένα χρόνο αυτή τη δουλειά... Δεν άργησα όμως να καταλάβω σε ποιό βούρκο είχα πέσει... κι' ότι δεν θα μπορούσα ποτέ πια να ξελασπώσω. Στο καταγώγιο όπου μ' έβαλε ο Βέρνον, στη βόρεια Καλιφόρνια, δεν μούδιναν ποτέ λεφτά, μου πήραν όλα τα ρούχα μου, με φοβέριζαν με την αστυνομία... Μ' είχαν σκλάβους, με μιά λέξη.

Τι ωραία ζωή! μουμούρισε ο Ντάφ.

Αφού σάπασε λίγο, η Όλγα συνέχισε:

Τρία ολόκληρα χρόνια, δεν είδα ποτέ λευκό. Μόνο Ίνδιανούς, Φιλιππίνους, Κινέζους... Είχα χάσει πια κάθε έλπίδα, όταν παρουσιάστηκε ο Κάτλεϊ. Μουδίζει απ' την αρχή συμπάθεια, κι' εγώ του άφοσιώθηκα. Είπε πως μπορούσα να του φανώ χρήσιμη, και μ' έβγαλε από κείνη την κόλαση, για να μ' εγκαταστήσει στο μικρό διαμέρισμα, όπου με βρήκατε.

Μα σε τί μπορούσατε να χρησιμεύετε σ' έναν τύπο σαν τον Κάτλεϊ;

Είχε ανάγκη από μία γυναίκα, για τις δουλειές του. Δεχόμουν στο σπίτι μου τους πελάτες του, του έξασφάλιζα γνωριμίες με τον καλό κόσμο. Χάρης σε μένα, μπόρεσε να βγάλει τόσα λεφτά. Η αλήθεια είναι πως μούδινε κι' έμένα πολλά.

Η Όλγα αναστέναξε και πρόσθεσε:

Μα τώρα τα τίνανε, ο φουκαράς!

Το τηλέφωνο κουνούσε στο διπλανό δωμάτιο, αλλά ο Ντάφ έμεινε αδιάφορος.

Ποιος είναι; ρώτησε η Όλγα. Δεν θ' απαντήσει; Άσ' τους να χτυπάνε, είπε ο ντέκτιβ, ανασκώχοντας τους ώμους του.

Σε λίγο, σταμάτησε το κουνούισμα. Η Όλγα έμεινε ακίνητη μερικά δευτερόλεπτα.

Τάμαθες όλα... μουμούρισε ύστερα. Ναι, όλα!

Ο Ντάφ την πήρε στην αγκαλιά του και την έσφιξε με πάθος.

Είμαι τρελλός για σενα! της είπε, κολλώντας τα χείλη του στο λαιμό της.

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε, πολλή ώρα, και σταμάτησε πάλι. Μία μνίγα πετούσε εδω κι' εκεί, χτυπώντας τα τζάμια των παραθύρων.

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι, με τα μάτια μισκλειστά, ο Ντάφ δοκίμαζε την εντύπωση πως έλυναν οι μύς του. Η Όλγα είχε αποκοιμηθεί. Την κτύπατε. Είχε ωραίο σώμα, άσπρο και σφιχτό. Ήταν αληθινά όμορφη κοπέλλα.

Απλώσε το χέρι του και της χάιδεψε ελαφρά τα μαλλιά. Εκείνη ανασκίρτησε, άνοιξε τα μάτια της και τον κτύπατε.

Μ' έχεις ξετρελλάνει, της είπε.

Ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του και του μουμούρισε:

Θέλω να φύγω μαζί σου, να τ' αφήσω όλ' αυτά... Πες μου πως δεν θα μ' αφήσεις πια!

Ποτέ! τη βεβαίωσε ο Ντάφ. Θα δεις, όλα θα πάνε καλά τώρα...

Το τηλέφωνο ξανάρχισε να κουνούνη κι' επίμονη. Η Όλγα ανασκώθηκε λίγο, αντριχιάζοντας.

Όχι, μην πας! είπε. Άσ' τους να χτυπάνε.

Ο Ντάφ δίστασε, ύστερα όμως σηκώθηκε, την κτύπατε μία στιγμή, της χαμογέλασε και πέρασε στο διπλανό δωμάτιο. Σήκωσε τ' ακουστικό.

Ποιος είναι; ρώτησε ξερά.

Εδώ ο Γκλήζον, του άπάντησε μία φωνή τροχειά απ' την άλλη άκρη του σύρματος.

Ο Ντάφ τράβηξε κοντά του μια καρέκλα, κάθισε και είπε:

Μπινέζ, ιστορίες

Τά εισιτήρια

Σ' ένα προάστειο των Αθηνών επρόκειτο να δοθεί στο μεγάλο ξενοδοχείο ένας χορός για φιλανθρωπικό σκοπό. Ο πρόεδρος της Κοινότητας λοιπόν, ανέθεσε στα κορίτσια του προαστίου να μοιράσουν τα εισιτήρια στους ευπόρους κατοίκους. Για ν' προκαλέσει μάλιστα την αμίλλα και το ενδιαφέρον μεταξύ τους υποσχέθηκε πως θα χαρίε ένα φορέμα διαφόρου σε όποια κοπέλλα θα διέθετε τα περισσότερα εισιτήρια.

Το φορέμα αυτό το κέρδισε η Σοφούλα — ή κόρη ενός χημειομησίτη — γιατί μπόρεσε να πουλήσει εκατό εισιτήρια, τα περισσότερα απ' όλες!

Κι' όταν ο πρόεδρος της Κοινότητας τη ρώτησε πως τα κατάφερε, εκείνη του εξήγησε, γελώντας:

Ο καθένας προσπαθούσε να βρή μία δικαιολογία για να μην αγοράσει εισιτήριο. Γι' αυτό έμπαιναν πάντα μέσα στα σπίτια τους εδω κι' στα γραφεία και στα μαγαζιά τους στην Αθήνα, κρατώντας δυο, τρία εισιτήρια στο χέρι, έτσι που το... θύμα να μπουθ να τα βλέπν... Και τότε του έλεγα:

Που θα πάτε να περάσετε το βράδυ σας, κύριε τάδε; στις 16 του μηνός;

Εκείνος, βλέποντας τα εισιτήρια, καταλάβαινε τι τον περίμενε και μου απαντούσε:

Τί κρίμα, κοπέλλα μου! Στις 16 ακριβώς του μηνός είμαι καλεσμένος... Νά ήταν κανένα άλλο βράδυ, θ' αγοράζα ευχαρίστως ένα εισιτήριο... Τότε αγοράστε αυτό, του απαντούσα αμέσως. Γιατί ο χορός είναι για το βράδυ της 17ης του μηνός!... Κι' έτσι, δεν μου ξέφευγε κανείς!

φέρει ο Γκλήζον με φωνή ήρεμη, μετωπική ξαφνικά. "Αν ήμουν στη θέση σου..."

— Δεν ιδρώνει τ' αυτό μου από φόβους, τον διέκοψε ο ντέτεκτιβ. Είμαι ο δυνατότερος. Θα δρίσω σε 15 χιλιάδες την πρώτη προσφορά, σε προειδοποιώ όμως ότι θ' άνεβη πολύ η τιμή στον πλειστηριασμό.

Κι' έκλεισε το τηλέφωνο. "Η Όλγα βγήκε απ' την κρεββατοκάμαρα."

— Είσαι βέβαιος πως θα τα καταφέρεις καλά; του είπε.

— Ο Ντάφυ την πλησίασε και την αγκάλιασε απ' τη μέση.

— Ο' άργησω λίγο, αλλά θα πάρω πολλά λεφτά! δήλωσε.

— Άλήθεια, δεν μπορείς να τούχης εμπιστοσύνη;

— Όχι, καθόλου... Θα δής πού θα καλοπληρώση στο τέλος.

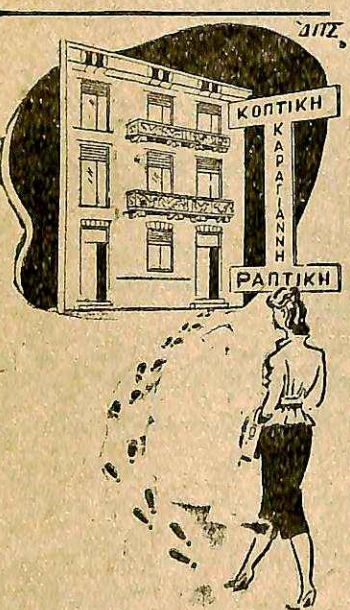
Η "Όλγα σφίχτηκε πάνω του."

— Δεν μ' ένοιαζε για κανένα, πρώτα, είπε. Τώρα όμως φοβάμαι μην πάθης τίποτα.

Τον κύτταξε στα μάτια και πρόσθεσε:

— Αν δεν γελιέμαι, κάτι πιάς να σκαρώσεις εσύ! Τι όμως;...

Ο Ντάφυ έβγαλε το καρνέ απ' την εσωτερική τσέπη του και τ' άφησε πάνω στο τραπέζι. "Υστερα έβγαλε κι' ένα άλλο, όμοιο με το πρώτο. "Η Όλγα κύτταξε και τα δυο με άπορία."

Τα ίχνη για το μέλλον και την αποκατάσταση μιας νέας οδηγούν στον Οίκο

ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
Αικ. Καραγιάννη

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ
των Σχολών των Παρισίων
GUERRELAUVIGNE-ECOLE PIGIER
Άκαδημίας Κοπτικής
DAIDOU FILS
ΑΘΗΝΑΙ: Μίκης 54-Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Μπουμπουλινάς
και Πλάτωνος

— Τώρα θα σου δείξω πως βάζουμε πολλά λεφτά, της είπε ο ντέτεκτιβ.

— Έβγαλε το στυλό του κι' άρχισε ν' αντιγράφει τα όνόματά σου δεύτερο καρνέ. "Η Όλγα τον παρακολουθούσε, καθισμένη στην άκρη του τραπεζιού."

— Καταλαβαίνω!... του είπε. Μα θα τους κάνης όλους έχθρους σου, μ' αυτό το κόλπο.

Ο Ντάφυ εξακολούθησε να γράφει, χωρίς να σηκώσει τα μάτια του.

— Όταν με ζητήσουν, δεν θα με βρουνε πιά... μουρμούρισε.

Τελείωσε την αντιγραφή, ξαναγύρισε στην πρώτη σελίδα του καρνέ και μελέτησε τους αριθμούς, αντίκρυ στα όνόματά.

— Τι να σημαίνουν, άραγε;... μονολόγησε. «Μάξ Χιούτον, 5. Τζόννυ Άλνις, 7. Τρόντι Ιρίν, 4...».

Η "Όλγα έσκυψε πάνω απ' τον ώμο του."

— Αυτές είναι οι εισπράξεις, του εξήγησε. Ο Χούσον έδινε 5 χιλιάδες δολάρια το μήνα για το ναρκωτικό του και για την άλλη «εξυπηρέτησι»...

— Τι έννοεις; Ποιά εξυπηρέτησι;

— Ήταν η μέθοδος του Γκλήζον. Όλοι αυτοί οι πελάτες δεν είναι συστηματικοί τοξικομανείς, αλλά ερασιτέχνες. Ο Γκλήζον τους προμήθευε ναρκωτικά. Υστερα, μία ώρα ήμερα, τους έπειθε, ότι τότε μάθει κάποιος, κι' ότι, για να μη μιλήσει και δημιουργήσει σκάνδαλο, έπρεπε να πάρη ένα ώριμο ποσόν. "Ετσι, έσφιγγε τη βίδα λίγο-λίγο και κατάφερε να εξασφαλίση ένα κανονικό έπιδομα από κάθε θύμα του."

Ο Ντάφυ έκαμε μερικές προσθέσεις κι' ύστερα είπε:

— Υπολογίζω, πως αυτό το καρνέ αντιπροσωπεύει μισό έως ένα εκατομμύριο δολάρια... με την προϋπόθεσι, βέβαια, πως πληρώνουν όλοι.

Η "Όλγα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της."

— Όταν είχε αναλάβει αυτή τη δουλειά ο ίδιος ο Κάτλεϊ, είπε, όλοι πληρώναν ταχτικά!

— Τί εύκολα πού βγάζει κανείς λεφτά, άμα ξέρη τον τρόπο... παρατήρησε σαρκαστικά ο Ντάφυ. Και τώρα πάμε να κουδεντιάσουμε λιγάκι με το Μόργκαν.

Σηκώθηκε, κι' η "Όλγα έκαμε το ίδιο."

— Τί σκοπεύεις να κάνης τα καρνέ; τον ρώτησε.

— Θα πάρης εσύ το ένα κι' εγώ το άλλο, της είπε ο Ντάφυ. Νά, πάρ' το. Το νού σου όμως μην το χάσης!

Η "Όλγα κράτησε μια στιγμή στο χέρι της το καρνέ, κυττάζοντας στα μάτια τον Ντάφυ. "Υστερα χαμογέλασε και του το επέστρεψε."

— Γιατί; άτόρησε εκείνος.

— Το έλπιζα πως θα μου τώδινες. Ήθελα να δώ αν μου είχες εμπιστοσύνη. Μα θάταν άνόητο να το κρατήσω εγώ, που μπορεί να μου το πάρουνε.

Φαινόταν κατευχαριστημένη. Ο Ντάφυ πήρε πίσω το καρνέ και τόβαλε στην τσέπη

του, μαζί με τ' άλλο.

— Δεν θα πιάς μόνος σου στο Μόργκαν, πρόσθεσε η νέα γυναίκα. Θάρθω κι' εγώ μαζί σου.

— Σύμφωνοι, άπάντησε ο ντέτεκτιβ, αφού σκέφθηκε λίγο. Δεν θα πιάς όμως μέσα...

Προηγούμενος, πρέπει να περάσουμε απ' την Τράπεζα, για να φυλάξω εκεί τα δυο καρνέ.

Η "Όλγα έτρεξε να ντυθής, ενώ ο Ντάφυ της φώναζε:

— Θα τηλεφωνήσω σ' ένα φίλο μου ρεπόρτερ, για να μάθω πού μένει ο Μόργκαν. Πιστεύω να ξέρη αυτός."

Πραγματικά, πήρε τη διεύθυνσι του Μόργκαν. "Επειτα μπήκε κι' αυτός στο λουτρό, όπου η "Όλγα έπαιρνε ένα κρύο ντους, με τα μάτια κλειστά, απολαμβάνοντας το μαστίγωμα του νερού."

Ο ντέτεκτιβ άνοιξε όλοτε-λα τον κρουνο, και το νερό έπεσε με τόσο όρμη, ώστε της έκοψε την ανάσα. "Αποτραβήχτηκε γρήγορα, ενώ ο Ντάφυ άρπαξε μια πετσέτα και την έριχνε πάνω στους ώμους της."

— Κάνε γρήγορα, της είπε. Δεν έχουμε να χάνουμε καιρό!

Η νέα γυναίκα σκουπίστηκε και βγήκε απ' τη μπανιέρα. Ο Ντάφυ την τράβηξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε.

— Θάσαι πάντα τρυφερός μαζί μου; τον ρώτησε χαδιάρικα.

Ο Ντάφυ της έπιασε τα μπράτσα και τάσφιξε τόσο που την πόνεσε.

— Δεν θέλω να μου κάνης άνόητες έρωτήσεις, της είπε. "Ελα, πάμε!"

—

Ο Ντάφυ σταμάτησε τ' αυτοκίνητό δίπλα στο πεζοδρόμιο κι' ανέβηκε την εξωτερική σκάλα. Το σπίτι του Μόργκαν ήταν ακόμη πολυτελέστερο απ' ό,τι περίμενε.

Είχε μια τεράστια εξώπορ-

—

Ο Ντάφυ σταμάτησε τ' αυτοκίνητό δίπλα στο πεζοδρόμιο κι' ανέβηκε την εξωτερική σκάλα. Το σπίτι του Μόργκαν ήταν ακόμη πολυτελέστερο απ' ό,τι περίμενε.

Είχε μια τεράστια εξώπορ-

—

Ο Ντάφυ σταμάτησε τ' αυτοκίνητό δίπλα στο πεζοδρόμιο κι' ανέβηκε την εξωτερική σκάλα. Το σπίτι του Μόργκαν ήταν ακόμη πολυτελέστερο απ' ό,τι περίμενε.

Είχε μια τεράστια εξώπορ-

—

Ο Ντάφυ σταμάτησε τ' αυτοκίνητό δίπλα στο πεζοδρόμιο κι' ανέβηκε την εξωτερική σκάλα. Το σπίτι του Μόργκαν ήταν ακόμη πολυτελέστερο απ' ό,τι περίμενε.

Είχε μια τεράστια εξώπορ-

—

Ο Ντάφυ σταμάτησε τ' αυτοκίνητό δίπλα στο πεζοδρόμιο κι' ανέβηκε την εξωτερική σκάλα. Το σπίτι του Μόργκαν ήταν ακόμη πολυτελέστερο απ' ό,τι περίμενε.

Είχε μια τεράστια εξώπορ-

—

Ο Ντάφυ σταμάτησε τ' αυτοκίνητό δίπλα στο πεζοδρόμιο κι' ανέβηκε την εξωτερική σκάλα. Το σπίτι του Μόργκαν ήταν ακόμη πολυτελέστερο απ' ό,τι περίμενε.

Είχε μια τεράστια εξώπορ-

—

τα από σφυρηλατημένο σίδερο και κρύσταλλα.

— Σωστό παλατάκι! φώναξε ο ντέτεκτιβ στην "Όλγα, που είχε μείνει μέσ' στ' αυτοκίνητο.

Και χτύπησε το κουδούνι. Τού άνοιξε ο Κλάιβ.

— Πες στον άφεντικό σου πως θέλω να τον δω, διέταξε ο Ντάφυ.

Ο Κλάιβ σήκωσε ψηλά τα χέρια του κι' έκαμε ένα βήμα πίσω.

— Φύγε από δω! φώναξε στριγγύ.

— Κάμε γρήγορα, γιατί θα σου σπάσω το κεφάλι, είπε ήσυχα ο Ντάφυ.

Βλέποντάς τον να χώνει το χέρι του κάτω απ' το σακάκι του για να βγάλη πιστόλι, προχώρησε γρήγορα και του κατάφερε ένα γερό χαστούκι.

— Άς τον να περάση, φώναξε από μέσα ο "Μικρός" στο σύντροφό του.

Ο Κλάιβ ύπαικουσε και παραμέρισε. Ο "Μικρός" είχε κατεβή τη σκάλα.

— Που είν' ο Μόργκαν; τον ρώτησε ο ντέτεκτιβ, άρπάζοντάς τον απ' τα πέτα του σακακιού του.

Μα εκείνος του κόλλησε ένα ρεβόλβερ στα πλευρά.

— Μην κάνης το ζόρικο, πρόφερε.

Ο ντέτεκτιβ τον άφησε ελεύθερο κι' έκαμε ένα βήμα πίσω.

— Πήγαινε να ειδοποιήσης το Μόργκαν, είπε ο "Μικρός" στον Κλάιβ.

Υστερα φύλαξε το ρεβόλβερ του στη θήκη που είχε κρυμμένη κάτω απ' τη μασχάλη του.

Σε λίγες στιγμές, άνοιξε μια πόρτα, στο βάθος του χώλλ, και παρουσιάστηκε ο Μόργκαν.

— Από 'δώ έλάτε, φώναξε στον Ντάφυ.

Ο ντέτεκτιβ διέσχισε άργα το χώλλ και μπήκε στο γραφείο. Ο Μόργκαν τον περίμενε κοντά στην πόρτα. Στην άλλη άκρη του δωματίου, ο Τζος άκουμπουσε την πλάτη του στον τοίχο και καθάριζε τα δόντια του με μια όδοντογλυφίδα.

— Μπά! Σ' είχαμε πεθυμήσει, πουλάκι μου! φώναξε στον Ντάφυ.

Ο Μόργκαν τον διέταξε με μια χειρονομία να σωπάση.

Υστερα είπε:

— Λοιπόν, κύριε Ντάφυ, άποφασίσατε, επί τέλους, να μου φέρετε τις φωτογραφίες;

— Έχω να σάς μιλήσω ιδιαιτέρως, άπάντησε ο ντέτεκτιβ. Διόχτε το μαντρόσκυλό σας.

— Να του χαϊδέψω λιγάκι τη φάτσα; πρότεινε ο Τζος. Τρελλανιέται για γροθιές, ο φίλος.

— Πήγαινε έξω και περίμενε, τον διέταξε ο Μόργκαν.

Ο Τζος άνασήκωσε τους ώμους του και τράβηξε προς την πόρτα. Περνώντας εμπρός απ' το Ντάφυ, σταμάτησε λίγο κι' έφερε το άποκρυπτικό πρόσωπό του πολύ κοντά στο δικό του.

— Φρόνιμος να κάτσης, έ; του είπε.

— Πάψε, γιατί βρωμάνε τα χνώτα σου, άπάντησε περιφρονητικά ο Ντάφυ.

— Όταν έμεινε μόνος με τον

Μόργκαν, καθίσε σε μια βαθεία πολυθρόνα, χωρίς να βγάλη το καπέλλο του. Ο άλλος άκούμπησε στο τζάκι και περίμενε.

— Έχουμε πολλά να πούμε οι δυο μας, δήλωσε ο Ντάφυ.

Ο Μόργκαν έβγαλε ένα πούρο, έκοψε με τα δόντια του την άκρη και τ' άναψε.

— Καπνίζω κι' εγώ, του είπε ο ντέτεκτιβ.

Ο Μόργκαν τον κύτταξε, με έχθρική ματιά.

— Τα πούρα μου κοστίζουν ακριβά... άπάντησε. "Ηρθατε εδώ για να εξηγηθήτε, όχι για να καπνίσετε."

Ο Ντάφυ άνασήκωσε τους ώμους του κι' άναψε ένα τσιγάρο.

— Κρατάτε ακόμη 500 δολάρια δικά μου, του είπε ο άλλος.

— Σωστά, παραδέχθηκε ο ντέτεκτιβ.

— Έβγαλε απ' το πορτοφόλι του πέντε χαρτονομίσματα των 100 δολαρίων, τα μέτρησε και τα πέταξε πάνω στο τραπέζι.

— Ταχα βάλει κατά μέρος για να σάς τα έπιστρέψω, πρόσθεσε.

Το πρόσωπο του Μόργκαν έμεινε άνεξιχνίαστο. Κύτταξε τα χαρτονομίσματα. "Επειτα έβαλε τα χέρια του πίσω απ' την πλάτη του και δήλωσε:

— Όμολωγώ πως δεν το περίμενα. Νόμιζα πως θα μου άραδιάζατε ένα σωρό ψευτιές, για να τ'α κρατήσετε...

— Τί να τα κάνω, τέτοια βρωμικά λεφτά;

Ο Μόργκαν έζωρσε τα φρύδια του κι' είπε, ξερά:

— Να προσέχετε τα λόγια σας!

— Άς άφήσουμε τώρα τη φλυαρία κι' άς μιλήσουμε για σοβαρότερα πράγματα. Συνέβησαν διάφορα πράγματα, έπειτα απ' το άποτυχημένο έκείνο κόλπο των φωτογραφιών. Είχα πολλούς μπελάδες, μα με παρηγορεί η σκέψι πως θα κερδίσω μπολικά λεφτά. "Αν κερδίσω εν τάξει μαζί μου, θα σάς δώσω μια πληροφορία που άξίζει πολλά. Προηγούμενος όμως, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα. Πέστε μου, θέλετε να εξουδετερώσετε τον "Εντουίν "Ηνγκλις, χρησιμοποιώντας για όπλο την κόρη του;

Ο Μόργκαν κύτταξε για λίγο το Ντάφυ, με μια ματιά δίχως έκφρασι.

— Ίσως, είπε. Κι' ύστερα;...

— "Αν σάς παρέδιδα τις φωτογραφίες του Κάτλεϊ και της Άνναμπελ, θάχατε πιά στο χέρι τον "Ηνγκλις. Θα τον εξουδετερώνατε και θα τον εξαναγκάζατε να σταματήσει την πολεμική του έναντιόν σας...

Ο Μόργκαν έπεσε σε μια πολυθρόνα, άμίλητος.

— Ξέρετε τον Μούρραη Γκλήζον; τον ρώτησε ξαφνικά ο ντέτεκτιβ.

Μια έκφρασις έκπληξως πέρασε απ' το πρόσωπο του Μόργκαν.

— Ναί, τον ξέρω, άπάντησε. Μα γιατί με ρωτάτε;

— Θα σάς εξηγήσω. Ο Γκλήζον διευθύνει ένα τεράστιο λαθρεμπόριο ναρκωτικών και ψαρεύει πελάτες ανάμεσα

στην καλύτερη κοινωνική τάξι. Καταφέρνει να τους δέση τόσο όμορφα, που δεν μπορούν πιά να του ξεφύγουν. Και ξέρετε πόσα τους ξεκολλάει κάθε μήνα; Κοντά ένα εκατομμύριο!

Ο Μόργκαν κούνησε το κεφάλι του και μόρφασε περιφρονητικά.

— Δεν είν' αλήθεια, είπε. Ξέρω πως ο Γκλήζον είνε ένας κοινός πενταρολόγος, φουκαράς!

— Πόσο λάθος κάνετε! "Εχει γίνει μέγας και πολύς. "Εχει όμως άρκετη γνώσι, ώστε να μη το διαλαλή όπου βρεθής. Δεν έχει όρεξι να τον στριμώξη κανείς πολιτικός και να τον μαδήση...

Ο Μόργκαν σάπασε λίγο, κι' ύστερα δήλωσε:

— Δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου, αυτός ο Γκλήζον.

— Το πιστεύω. Μα δεν θα σάς άρεσε, αν είχατε ένα τρόπο να του άρπάξετε τη "δουλειά" του;

— "Αν το θελήσω, του την παίρνω οποιαδήποτε στιγμή! είπε ο Μόργκαν, τινάζοντας τη στάχτη του πούρου του.

Ο Ντάφυ άκούμπησε στη ράχη της πολυθρόνας του και φάνηκε πως εξέταζε το ταβάνι.

— Ο Γκλήζον, είπε, είχε ένα κατάλογο των πελατών του, με τα ποσά που τους άποσπούσε.

— Γιατί λέτε «είχε»; πρόσθεσε ο Μόργκαν, κυττάζοντάς τον στα μάτια.

— Γιατί τώρα τον έχω εγώ... και τον πουλάω!

Οι προσπάθειες του Μόργκαν να φανή άδιάφορος, διασκέδασαν πολύ τον Ντάφυ.

— Βέβαια, Ίσως νάνε χρήσιμος... είπε.

— Δεν με καταλάβατε ακόμα καλά, τόνισε ο Ντάφυ, ξεχωρίζοντας μια-μια τις συλλαβές σαν να μιλούσε σ' ένα μικρό παιδί. Αυτή η παλαβή, ή κορη του "Ηνγκλις, συνεργάζεται με το Γκλήζον και μοιράζεται μαζί του τα τεράστια κέρδη. "Αν είχατε έσεις αυτό τον κατάλογο, θα τους χαλάγατε τη δουλειά, θα δένατε τα χέρια του "Ηνγκλις και θα τσεπώνατε το χαράτσι που πληρώνουν κάθε μήνα 300 πλούσιοι βλάκες, με πολλή ευχαρίστησι μάλιστα, γιατί

αυτωνούν έτσι το σκάνδαλο! Ο Μόργκαν μασούσε την άκρη του πούρου του.

— "Ετσι που την παρουσιάζετε, είπε, η ύποθεσι φαίνεται ά ενδιαφέρουσα.

— Και είνε πραγματικά. Γι' αυτό σάς την προσφέρω.

— Γιατί ήρθατε σε μένα; — Γιατί έχετε παράδες; — Πόσα θέλετε;

— Πενήντα χιλιάρικά, άκατέβατα. Είνε η τελευταία τιμή μου!

Ο Μόργκαν άνασήκωσε έλαφρά τους ώμους του.

— Δεν πρόκειται να βρήτε αγοραστή, σε τέτοια τιμή, δήλωσε.

— Λάθος κάνετε! άπάντησε ο Ντάφυ, ενώ σηκωνόταν όρθιος. Θα τόν βρώ, και μάλιστα δίχως να πονοκεφαλιάσω.

— Μιά στιγμή! τον σταμάτησε ο Μόργκαν. "Αναγνωρίσω πως μου φέρατε μερικές πληροφορίες πρώτης τάξεως. Πως όμως έλπιζετε να πάρτε τόσο λεφτά; Ξεχνάτε πως έχω εδώ τρία καλά παλληκάρια, που άλλο δεν θέλουνε παρά να βρουνε δουλειά;... Δεν έχω καμιά πρόθεσι να σάς πληρώσω μια όλόκληρη περιουσία. Ξέρετε, άλλωστε, τί θάκανα εγώ, αν είχα στα χέρια μου αυτό τον κατάλογο;

— Σάν τί;

— Ο Μόργκαν χαμογέλασε. Είχε μια ματιά σκληρή σαν του λυκού...

— Το ίδιο που κάνετε και σεις, άπάντησε. Θ' άντέγραφα δηλαδή τον κατάλογο και θα τον πουλούσα σε δυο πελάτες συγχρόνως.

Το πρόσωπο του Ντάφυ έμεινε άνεξιχνίαστο.

— Δεν θάταν άσχημη ιδέα... παρατήρησε.

— Ναί, μα δεν μπορεί πιά να σάς εξυπηρετήση! "Όταν πουλήγατε τον κατάλογο στο Γκλήζον, εγώ θα του τόν πάρω. "Υστερα θα σάς στείλω το Τζος, να σάς πάρη τα λεφτά που σάς πληρώσε ο Γκλήζον. Πιστεύω να με καταλαβαίνετε."

Ο Ντάφυ προχώρησε προς την πόρτα, λέγοντας με ύφος προσποητά θλιμένο:

— Κρίμα! Δεν συνειννούμεθα... "Ας ελπίσουμε ν' αλλάξουν τα πράγματα στο μέλλον.

Ο Ντάφυ προχώρησε προς την πόρτα, λέγοντας με ύφος προσποητά θλιμένο:

— Κρίμα! Δεν συνειννούμεθα... "Ας ελπίσουμε ν' αλλάξουν τα πράγματα στο μέλλον.

Ο Ντάφυ προχώρησε προς την πόρτα, λέγοντας με ύφος προσποητά θλιμένο:

— Κρίμα! Δεν συνειννούμεθα... "Ας ελπίσουμε ν' αλλάξουν τα πράγματα στο μέλλον.

Ο Ντάφυ προχώρησε προς την πόρτα, λέγοντας με ύφος προσποητά θλιμένο:

— Κρίμα! Δεν συνειννούμεθα... "Ας ελπίσουμε ν' αλλάξουν τα πράγματα στο μέλλον.

Ο Ντάφυ προχώρησε προς την πόρτα, λέγοντας με ύφος προσποητά θλιμένο:

— Κρίμα! Δεν συνειννούμεθα... "Ας ελπίσουμε ν' αλλάξουν τα πράγματα στο μέλλον.

Ο Ντάφυ προχώρησε προς την πόρτα, λέγοντας με ύφος προσποητά θλιμένο:

— Κρίμα! Δεν συνειννούμεθα... "Ας ελπίσουμε ν' αλλάξουν τα πράγματα στο μέλλον.

Ο Ντάφυ προχώρησε προς την πόρτα, λέγοντας με ύφος προσποητά θλιμένο:

— Κρίμα! Δεν συνειννούμεθα... "Ας ελπίσουμε ν' αλλάξουν τα πράγματα στο μέλλον.

Ο Ντάφυ προχώρησε προς την πόρτα, λέγοντας με ύφος προσποητά θλιμένο:

— Κρίμα! Δεν συνειννούμεθα... "Ας ελπίσουμε ν' αλλάξουν τα πράγματα στο μέλλον.

Ο Ντάφυ προχώρησε προς την πόρτα, λέγοντας με ύφος προσποητά θλιμένο:

— Κρίμα! Δεν συνειννούμεθα... "Ας ελπίσουμε ν' αλλάξουν τα πράγματα στο μέλλον.

Μόλις άνοιξε την πόρτα, βρήκε μπροστά του τον Τζος.

— Έχουμε να πούμε τίποτ' άλλο; ρώτησε το Μόργκαν πάνω απ' τον ώμο του.

— Εκείνος κούνησε άρνητικά το κεφάλι του, μα ύστερα άλλαξε ιδέα και είπε:

— Περιμένετε μια στιγμή! Μάζεψε πάνω απ' το τραπέζι και πέντε χαρτονομίσματα και πρόσθεσε:

— Τί λέτε, παίρνετε αυτά εδώ, και να μου δώστε τον κατάλογο;

— Θ' άστειεύσατε, σίγουρα! φώναξε ο ντέτεκτιβ.

— Άκουσε, μικρέ μου! Ξέσπασε ο Μόργκαν. Δεν έχεις κότσια για να τα βάλης μαζί μου. Τί μπορείς να κάνης έναντιόν μιας συμμορίας σαν τη δική μου;... Πού θα βρής λεφτά για να μαζέψης και συ ανθρώπους; Το καλό που σου θέλω, άγορί μου, φέρε τον κατάλογο και τσέπωσε αυτά τα 500 δολάρια. Δεν αξίζεις για πιά πολλά!

Η έκφρασι του Ντάφυ δεν είχε αλλάξει, η ματιά του όμως ήταν παγωμένη.

— "Ετσι λές εσύ; πρόσθεσε.

Ο Μόργκαν άνασήκωσε τους ώμους του.

— Άρκετόν καιρό έχασα μαζί σου, είπε. Ξεφορτώσου

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Τα γκιουμουρλούκια

— Μή χολοσκάς ξάδερφε, εγώ θα τόν κάνω ρεντίκουλο! είπε η Έφταλία στο γέρο Ζούμπτακα που γύρευε τη συμβουλή της για ένα γαμπρό σαχλαμαράκια, που θα πήγαινε ζορ-ζορινά να ζητήσει την κόρη του και να γίνουν τα γκιουμουρλούκια.

Κι η πανούργα, η μεγάλη καταφερτζού Έφταλία σκέφτηκε λίγο, γέλασε πονηρά και συνέχισε:

— Λοιπόν θα τρανσφομαρής το σπίτι σου σε Πανιώνιο! Δηλαδή, θα βρής τουρλούτουρλού αθλητικές αμαρτίες, ρόπαλα, δίσκοι, αλτήρες, γάντια για υπόξ, υπάλλες, πιστόλια, ούλα τα μαρμαφέτια, και τα σπερρετά. Θα κάμης μάζους τόν σπόρτσμαν και θάρχω κι' εγώ με τόν Νικολάου μου να σου κάνω γιάσρ-ντίμ!

Πράγματι, όταν την άλλη μέρα πήγε ο γαμπρός, τόν υποδέχθηκε η Ζουμπτακούδενα, μια νταβραντισμένη χουτρογυναϊκάρα με τσοι κορίννες στά χέρια, που τσοι στριφογύριζε πιταφτό πάνω απ' τόν καυκάλο του, σάν φερά τ' άνεμουλου.

— Περάστε!... φώναξε ο Ζούμπτακας, που όπως τόν είχε άρηνψει η Έφταλία, φορούσε ένα κοντό βρακάκι κι' ήτρεξε ένα γκερεμ από κάμαρα σε κάμαρα, λές και τόν βάλανε νεότι!

Αναγκαστικές γκουσουρά κι' ο γαμπρός έσπιώ του και φωνάζει λαχωνισμένος:

— Σας παρακαλώ... σταθήτε!... 'Αμάν, μπαλντίνα...! 'Ηρθε να σας ζητήσω την κόρη σας που τήν λατρεύω! — Όλσούν — είπε ο γέρος — δέν έχω αντίρρηση...

Κι' η Ζουμπτακούδενα με τσοι κορίννες στο χέρι, που δέν είχαν φιλικές διαθέσεις, προσέθεσε με καμάρι:

— 'Ησούν, παλληκάρι μου, πολύ κισμετλής, γιατί πέφτει μέσα σε μια αθλητική οικογένεια!

Στό μεταξά, ο γέρο Ζούμπτακας πήρε δύο ζευγάρια γάντια για υπόξ και τούπε:

— 'Ελα λοιπόν!...

— Τί θα κάνουμε; ρώτησε περίτρομος ο γαμπρός, πούπαθε λόζυγκα, σαρκίκι, και τσιριπιτί απ' τόν φόβο του.

Ευτυχώς εκείνη την στιγμή μπήκε η Έφταλία και στο κογιοναμέντο, φώναξε:

— Μά δέν είνε σωστό, γαμπρός και πεθερός, απ' τόν τώρα ν' άρχισετε τσοι γροθιές!... Αυτά, ξάδερφε, είνε βάρβαρα πράγματα!...

Και με ύφος Τζιμ Λόντου συνέχισε:

— 'Εγώ, πάλι, έχω μανία μ' ένα άλλο πιο ευγενικό σπόρ... Και θα σου δείξω ευχαρίστως τὰ μουτικά κόλπα που αούχα για να πάρω τόν πρωτάθλημα στην αουρανή μου συνάντηση!

Κρύο ιδρώς παρέχυσε τόν γαμπρό. Μά η Έφταλία τόν βολί τη:

— Λοιπόν, θα πιάσω τόν αντίπαλο απ' τόν λαϊμό, έτσι.

Κι' ήκανε μια χειρολαβή, που ξεφώτισε απ' τόν πόνο ο σαχλαμαράκιας!

— 'Επειτα, έακολούθησε η Έφταλία, θα καθήσω πάνω του!...

Και ο όγκος εκείνος κάθησε πάνω του.

— Θα τόν πιάσω απ' τόν πόδι και θα τόν στρίψω έτσι!...

Και μ' ένα τινάγμα, τόν πέταξε έξω.

— Μπράβο, Φαλτία! φώναξαν σκαμένοι στα γέλια οι ξάδερφοι. 'Ηρθε για τὰ γκιουμουρλούκια και τὰ βρήκε παλούκια!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΔΙΑΙΤΑ

Σουρπουτίσα μου διαίτα εκάνει. "Αμα λιγάκι στρουμπουλή ενεται, χέρια, πόνια, περιφέρειες φελιάν φιστικ, όλα στρουγγυλά είναι, έμένα πολύ μου ήρσουν άμα εκείνη χίτς ντέν ή θέλει. "Όλο καθιρέφτη κυττάζει, όλο αναστεναγμένος ενεται.

— Αχ, πώς χόντρηνα!

— 'Εγώ Σουρπουτίσα μου κυττάζω, περιφέρειες-μεριφέρειες, πολύ ιφχαριστημένος ενομαι.

— Κουζούμ, Σουρπουτίσα μου πολύ καλά είσαι! Έμένα μου ήρσεις; Βέο σελιάμ! Μία ύναϊκα πιρέπει στον άντρα της να ήρσει. "Αμα ό αντίρας στρουμπουλή την θέλει, στρουμπουλή να ενεται. "Αμα ό αντίρας της ρέγγα την ή θέλει, ρέγγα να ενεται.

— Σουρπουτίσα μου χίτς σημασία ντέν δίνει, διαίτα άρχινισμένο εκάνει. Μακαρόνια φωνίζω; — Παχαίνουν λέει.

— Πιλάφια φωνίζω; — Παχαίνουν, λέει.

— "Αμα Καραμπέτ πολύ θυμωμένος ενεται:

— Γιαδρόν, Σουρπουτίσα, τί θα ενεται; Μακαρόνια, πιλάφια, χαλβά, κατσίφ, ανακλαβά, ταούκ κοκκοστό φελιάν-φιστικ όλα αυτά έμένα πολύ μου ήρσουν, εσύ χίτς στο σπίτι ντέν ή θέλεις. Τί θα ενεται;

— Σουρπουτίσα χίτς έμένα ντέν ακούει, διαίτα κάνει, ινωμί στο στόμα της ντέν βάζει. Κάθε ημέρα ζυγισμένο ενεται. Πρωχτες ογδόντα κιλά ήτανε, χτες έβδομηπενταέντε κιλά ήτανε, σήμερα έβδομηπεντα κιλά ενεται. Σύνδιο-μυδιο πίνει, ιστομάχι της πονάει, σιλουέττα να εκάνη. Κυττάζω καλά-καλά και τί βλέπω, γιαδρόν; Στρουγγυλά πιράμιατα ντέν έχει πιά. Περιφέρειες-μεριφέρειες πεσμένα είναι, Σουρπουτίσα μου σιγα-σιγα, ρέγγα ενεται!

— Κουζούμ, τσιελλάθηκες; Νέ σιλουετασί τουρ, μπου, μπέ; Τί σιλουέττα-μιλουέττα κοπαγές; Πιρόσωπό σου στρουγγυλός σάν φεγγάρι ήτανε, άμα τώρα σταφιδισμένο σάν μαραιμένο πεπόνι, ενεται. Περιφέρειες σου, σάν καρπουζία ήτανε, άμα τώρα σάν σακούλες είναι. Σιλουέττα ικανες, άμα όμορφοιά σου έχασες.

— "Αμα Σουρπουτίσα μου χίτς έμένα ντέν ακούει, καθιρέφτη κυττάζει, ζυγαρία κυττάζει, μόνο Καραμπέτ, πενταράκι ντέν δίνει.

— Σουρπουτίσα, πιρόσχε!

— Φάε, εσύ.

— 'Εγώ τρώγω. 'Εγώ κορόντο ντέν ενομαι. "Αντιρωπος για τόν φαί δουλεύει. "Αμα φαί δέν τρώει τί καταλαβαίνει γιάχο; Σιλουέττα να τρώη; Ρέγγα είνες. Έμένα ρέγγες ντέν μου ήρσουν. Παχύνες τσιπούρες μου ήρσουν.

— Να πας να βούς.

— Αριένικο πείσμα με πιάνει, πηναίω, από έδω ψάχνω, από εκεί ψάχνω, ένα στρουμπουλό κορίτσι βρισκόω. Παναίλια λέγανε άμα πολύ νόστιμο ήτανε. "Ισθήθεια-μιστήθεια, περιφέρειες-μεριφέρειες όλα εν ταξει ελε. Παναίλια άγκαζε ίπαίονω, κενεματογράφω πηναίω, περίπατο πηναίω, ιστατοριο μύνους-μύνους πολύ-πολύ ώραία περνάω. "Υστερα άγκαζε ίπαίονω όδός Στάδιον παρέλασις ικανό, πολύ-πολύ ώραία είναι. "Αμα Σουρπουτίσα μισροστά μου βρισκόω.

— Ααααα! Παληάνθρωπε, αδιόρθωτε, ξεμυαλισμένο, φουσανάκια, διεφθαρμένο!...

— Τσάντα της σηκωμένο εκάνει επάνω στο κεφάλι στρουμπουλό Παναίλια δυνατά βαρεμένο εκάνει, κορίτσι φωνή βάζει:

— Ααααα, μ' έσκότωσε. Βοήθεια!...

— "Αμάν, τί έγινε! Μεγάλο σαμάτ, κόσμος έτρεχε, από έντω, από εκεί έγώ άνάμεσα στο δυό ύναϊκες, βρά-βρά, τί έπαθα. Παναίλια τσάντα της σηκώνει, επάνω στο κεφάλι μου βαρεμένο εκάνει, άλλη φωνή βάζει:

— Παληάνθρωπε, ψεντε! Γούδα, ύποκριτή, παντορέμένος ήσουν!

— Ναι, κουζούμ!

— Και γιατί ήρθες μαζί μου;

— Γιατί τόν Σουρπουτίσα μου διαίτα εκάνει, ρέγγα είνε. "Αμια έγώ στρουμπουλό ύναϊκα θέλω!...

— Βρά-βρά-βρά, κόσμος έλια πολλά εκάνει, αστυνομία ήρτε, τιμήμα μας ήπανε. "Υστερα σαματάς τελείωσε Παναίλια ίσιπτι της ήπνε, κι' έμεις ίσιπτι μας ήπνε.

Τό βιράν, τόν Σουρπουτίσα μου μακαρονάδα έφτιαξε πολύ-πολύ ήραε, στρουμπουλό να ενεται. "Ε; "Οτι ήθελα είνε; Μπιαόδα, Καραμπέτ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Πρόκλησις

Αί! 'Εσύ κύριε! 'Επήρες χαμπάρι πού βρισκόμαστε, ή όχι; Μάλιστα σε σένα τόν λέω, κύριε καταστηματοάρχα ή ηλεκτρικών ειδών, πού μούχεις κολλήσει μια ταμπέλλα πεντέμισι μέτρα μακρος και μούχεις γεμίσει τόν μαγαζί και τις βιτρίνες με όλων τών ειδών τή ηλεκτροκίνητα μηχανήματα. Στέκομαι και βλέπω και θαυμάζω και άπορώ; ηλεκτρικές κουζίνες, ηλεκτρικά καμινένα, ηλεκτρικά μύρια, ηλεκτρικές σόμπες, ηλεκτρικές σκούπες, ηλεκτρικές κατασάρλες, ηλεκτρικοί βραστήρες, ηλεκτρικά ψυγεία, ηλεκτρικές κουδέρτες, ηλεκτρικές θερμφορές, ηλεκτρικά σίδερα, όλα ηλεκτρικά. Και μία θραυστάτη επιγραφή: «'Ο ηλεκτισμός είνε πολιτισμός».

Μάλιστα, είμαι άπολύτως σύμφωνος. Τάχεις και τὰ πουλάς. Πολύ ώραία, πολύ λαμπρά. Άλλα τί να τὰ κάνουμε; 'Ορίστε; Τί να τις κάνουμε λέω και τις κουζίνες και τις σόμπες και τις άλλες μηχανές; Μά τί θα τις άναψουμε; Έδώ έχομαι ή 'Ηλεκτρική 'Εταιρία και τόν κύριο κράτος και μάς λέει ότι πρέπει να καίμε διόμισι κιλοβάτ τόν ήνα. Κι' εσύ, μου κάθσαι στην πόρτα τού καταστήματος και μάς λες ότι ο ηλεκτισμός είνε πολιτισμός! Μας ειρωνεύσαι, δηλαδή!

Ναι, στοιχηματίζω ότι αυτή ή άναιδεστάτη έκθεσις ηλεκτρικών ειδών, γίνεται άποκλειστικώς και μόνον για κοροϊδία τών ανυπόπτων διαδοτών. Για να βλέπουμε τί στερομένα και να ύποφέρουμε. Γιατί δέν φαντάζομαι να φαντάζεσαι ότι θα βοεθών ήλιθιοι ν' αγοράσουν ηλεκτρικά σκεύη στη σκοτεινή περίοδο που διερχόμαθα. Τί να τὰ κάνουν μαρέ; Να τὰ βάλουν στο ψυγείο, ή να τὰ βάλουν άπάνω στη φουφού; 'Ορίστε; Δέν άπαντάς! "Αμ τί ν' άπαντήσης.

Πώς; Μαγαζί ηλεκτρικών ειδών έχεις και άπαε τόχεις τὰ πουλάς ηλεκτρικά είδη; Τόν κακό σου τόν καιρό. Να τ' αλλάξης βρέ! Να βγάλεις τις κουζίνες και τὰ σίδερα, τούς βραστήρες και τὰ καμινέτα, τις σκούπες και τις σόμπες και να βάλεις άλλο έμπόρευμα. Πώς; Τί να βάλεις; "Ο,τι ήπτοε, κύριε ηλεκτροκαταστηματοάρχα. Βάλε τυριά, βάλε σαλάμια, βάλε πορτοκάλια, βάλε κάλτσες και πουκαμίσια, βάλε καφέ και ζάχαρι, βάλε λαχεία Συνακτών, βάλε όμπρέλλες και αδιάβροχα, βάλε φουτούκια και πασασάτεμπο, βάλε έ,τι διάβολο θέλεις. Και στο τέλος-τέλος, βάλε την άμπάρα και κλειστό τόν ρημάδι. Άλλα ηλεκτρικά είδη δέν έχεις τόν δικαίωμα να πουλάς. Πρώτον διότι δέν έχεις τόν δικαίωμα να ειρωνεύσαι τή δυστυχία μας. Και δεύτερον διότι δέν σου επιτρέπεται να προκληής τούς πολίτας ν' αγοράζουν τὰ ηλεκτρικά σκεύη, να τὰ λειτουργούν, να καίνε ηλεκτρικό ρεύμα, να παρανομούν και να πληρώνουν τὰ μαλλιά της κεφαλής τους, έπειδή εσένα σου γουστάρει να πουλάς ηλεκτρικά είδη, θρασύτατα, άναίδεστα και προκλητικώτατα. έν μέσαι 'Αθήναις και όταν τόν ρεύμα χορηγείται με τόν γραμμάριο.

Τί με κυττάς ούτω πώς μ' αυτό τόν έλεεινόν μειδιάμα; "Ομιλώ σοβαρώτατα. Και αν θες τόν καλό σου, κάνε αυτό που σου λέω. "Η άλλαξε έμπόρευμα, ή κλειστό. Γιατί αλλιώς θα στο κλείσω έγώ, τομάρι!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η αίματηρή δράσις μιας ληστρικής συμμορίας

ΜΕΤΑ την πτώσι τού Μεγάλου Ναπολέοντος, ή ληστεία άπλώθηκε σάν φοβερή επιδημία σ' όλόκληρη τή Γαλλία. Παντού ξεφύτρωναν ληστρικές συμμορίες, πού ή νόμιμη έξουσία βρισκόταν σε άπόλυτη άδυναμία να τις καταπολεμήσει. Είχαν γίνει έτσι πανίσχυρες! Και δέν περιώριζαν τή δράσι τους μόνο στην ύπαιθρο. Έκαναν συχνά έπιδρομές και σ' αυτές άκόμη τις μεγάλες πόλεις.

Για την εξόντωσί τους συγκροτήθηκαν άργότερα ειδικά σώματα άπό χιλιάδες άνδρες, πού διέτρεχαν τή Γαλλία προς όλες τις κατευθύνσεις και δέν άφηναν τούς ληστές να ήσυχάσουν ούτε στιγμή.

Αυτός ο άγώνας κράτησε πέντε όλόκληρα χρόνια και στοίχισε πολλά θύματα κι' άπό τὰ δύο μέρη. Χάρις όμως σ' αυτή την αδιάκοπη καταδίωξι, τόν κακό σταμάτησε. Άπομένειν άστόσο, εδώ κι' εκεί μερικές συμμορίες, πού συνεχίζουν πάντοτε τή δράσι τους, χωρίς οι άρχες να μπορούν ν' ανακαλύψουν τὰ ίχνη τους.

Η περιφημότερη απ' αυτές ήταν ή συμμορία τών ληστών της Πικαρδίας. Τους είχαν άποκαλέσει «θερμαστάς» γιατί συνήθιζαν να βάζουν τὰ πόδια τών θυμάτων τους στη φωτιά, για να τὰ αναγκάσουν έτσι να φανερώνουν πού είχαν κρυμμένα τὰ λεφτά τους! 'Η άγριότης αυτών τών ληστών ήταν πρωτοφανής. Είχαν εξολοθρεύσει όλόκληρες οικογένειες κι' είχαν λεηλατήσει πολλές εκκλησίες και μοναστήρια. Ούτε τὰ μικρά παιδιά δέν εύρισκαν έλεος μπροστά τους. Τὰ σκότωναν για να μην τούς προδώσουν.

Οι τοπικές άρχες άγωνίζονταν τού κακού για ν' ανακαλύψουν τὰ κρησφύγετά τους. 'Ηταν πανταχού παρόντες κι' άστόσο δέν μπορούσαν να τούς βρουν πουθενά. Στο τέλος, έπειτα άπό πολλές άκαρπες προσπάθειες, άποφασίσθηκε να σταλη στην Πικαρδία ο Βιντόκ.

Ο περίφημος αυτός άστυνομικός της εποχής εκίνησε ξεκίνησε μόνος του, αλλά ζήτησε άπό τούς προϊσταμένους του να μην διατάξουν καμμία μετακίνησι στρατευμάτων προς τόν μέρος της Πικαρδίας προτού δώση αυτός τόν σύνθημα.

Τί πήγαινε λοιπόν να κάμη όλοναχος εκεί;

Ο Βιντόκ είχε τόν σχεδίο του. Προτού φύγη άπό τόν Παρίσι, μεταμφιέστηκε σε γυρολόγο και φορτώθηκε στη ράχη του ένα μεγάλο δέμα με λογής λογής πραγμάτιες.

Με τή μεταμφίεσι αυτή, έφτασε στην 'Αμιένη. Άπό εκεί πήγε σε μία μικρή κωμόπολι, τή Ροζιέρ κι' έγκαταστάθηκε σ' ένα πανδοχείο, πού τόν έκαμε βάζι τών έμπορικών επιχειρησέων του. Σε λίγο, είχε γίνει πασίγνωστος σ' όλη την περιοχή κι' είχε άποκτήσει πολλές γνωριμιές στα καπηλιά τών χωριών όπου συχνάζε.

Ο γυρολόγος Φρενό, όπως λεγόταν τώρα, είχε μεγάλη άδυναμία στο κρασί και στην κουβέντα. Έτσι, έμαθε με τόν καιρό έκείνο πού ζητούσε. Τόν στρατηγέο τών «θερμαστών» ήταν ένα καπηλιά στη Ραινεκούρ κι' επί κεφαλής της συμμορίας βρισκόταν ο κάπελας Καπελιέ και μία μέγαιρα, ή χήρα Ζιρού.

Κανείς άστόσο δέν τού είχε μιλήσει με άπόλυτη βεβαιότητα γι' αυτό. Άλλά, κουβεντιάοντας με τόν ένα και με τόν άλλον, είχε μαζέψει διάφορες πληροφορίες, πού όλες ώδηγούσαν στο ίδιο συμπέρασμα.

Ο Φρενό δέν έχασε καιρό. Σε λίγο, μετέφερε κι' αυτός τόν στρατηγέο του στη Ραινεκούρ.

Ο Καπιλιέ ήταν άνθρωπος σκαίος και βάναντος. Άλλ' ο Φρενό τόν ξεπέρασε στις βρισιές και τις βλαστήμιες. Κι' όταν τού δινόταν εύκαιρία, μιλούσε για τὰ κάτεργα, σάν να είχε ζήσει εκεί. (Πράγμα πού ήταν, άλλωστε, σωστό. Γιατί ο Βιντόκ, προτού γίνη άστυνομικός, είχε καταδικασθή για κάποια άπάτη κι' άλλες άεθποινες πράξεις κι' είχε περάσει αρκετά χρόνια στα κάτεργα).

Έτσι, ο Καπελιέ άρχισε να τόν... έκτιμά. Κι' άπό κουβέντα σε κουβέντα, τόν ρώτησε μία μέρα αν τόν επάγγελμά του τόν ικανοποιούσε.

— Μπά! άπάντησε ο Φρενό, πού σκέφτηκε πώς ή εύκαιρία ήταν κατάλληλη για να πετάξη τόν δολωμά του. Βγάζω και δέ βγάζω τόν ψωμί μου... Φαντάζεσαι, λοιπόν, πώς είνε δουλειά αυτή για μένα; Άλλά, σε λίγο, θ' αλλάξουν τὰ πράγματα... Έχω βάσει στο μάτι...

Σταμάτησε διατάζοντας.

— Δέν ξέρω αν πρέπει να σου έχω έμπιστοσύνη, τού είπε.

— Ο Καπελιέ μισόκλεισε τόν μάτι.

— Πρόκειται για σοβαρή δουλειά; ρώτησε.

— Ο Φρενό τού μίλησε για κάποιο πλούσιο χωρικό.

— Μία άπ' αυτές τις ήμέρες θα τόν ξαλαφρώσω, είπε.

— Έρχομαι μαζί σου, τού άπάντησε ένθουσιασμένος ο Καπελιέ, πού είχε πέσει στην παγίδα.

Έτσι έκαναν δυό-τρεις «δουλειές» μαζί. Κατόπιν ο Καπελιέ, πού είχε έκτιμήσει την ικανότητα τού Φρενό, τόν έκανε μέλος της συμμορίας του και τού παρουσίασε όλους τούς άλλους συνεργάτες του. 'Ηταν εξήντα! Άνάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν και δυό γυναίκες: ή χήρα Ζιρού και ή κόρη τού Καπελιέ, ή Μαργαρίτα.

Ο Φρενό λυπήθηκε πολύ όταν έμαθε ότι ή όμορφη εκίνη νέα ήταν να πούμε, τόν πρωτοπαλικάρο της συμμορίας και πώς έπαίρνε μέρος σ' όλες τις δύσκολες «δουλειές». Γιατί είχε συνδεθή άπό καιρό μαζί της και περνούσε τὰ βράδια στην άγκαλιά της.

Είχαν περάσει λοιπόν τρεις ήμενες άπό τότε πού πήγε στην Πικαρδία. Κι' ήξερε, τώρα πια τὰ πάντα. Δέν έμενε τίποτε άλλο άπό τή σύλληψι τών κακοποιών.

Ο Φρενό έφυγε ένα βράδυ κρυφά άπό τή Ραινεκούρ και πήγε στην 'Αμιένη. Κατά τή ζημερώματα της άλλης ήμέρας όλοι οι κακοποιοί είχαν συλληφθή. Μαζί μ' αυτούς κι' ή Μαργαρίτα.

Η νέα, μόλις είδε τόν Φρενό ή καλύτερα τόν Βιντόκ με τή ρεντίγκοτα του και τόν ψηλό του καπέλλο στην άστυνομική διεύθυνσι της 'Αμιένης τόν έότρεψε στο πρόσωπο.

Ο άστυνομικός δέχτηκε άδιαμαρτύρητα αυτή την προσβολή. Τί τόν ένδιεφερε ή όργη κι' ή άγανάκτησι της Μαργαρίτας; Τόν σπουδαίο ήταν πώς οι λησται είχαν συλληφθή κι' ότι ή Πικαρδία είχε άπαλλαγή άπό τή τρομερή μαστίγια τών «θερμαστών».

Ο Βιντόκ στα «Απομνημονεύματα» πού έγραψε άργότερα, μίλησε, άστόσο, με συγκίνησι για τή Μαργαρίτα, λέγοντας πώς ή άνάμνησι της ήταν άπό τις πιο τραγικές της ζωής του. «Ένας άστυνομικός, προσέθετε, σάν ναθελε να δικαιολογηθή, δέν μπορεί να είναι τίποτε άλλο παρά άστυνομικός. Οι φίλιες, τὰ ασημάτια κτλ, παίρνουν κι' αυτά τή θέση τών άνάμεσα στα μέσα πού χρησιμοποίη για να φτάση στο σκοπό του. "Ο,τι λέω ίσως να φαίνεται εκ πρώτης όψης τρομερό, αλλά είνε αληθινό».

Η δίκη τών «θερμαστών» έγινε έπειτα άπό μερικές έβδομάδες στην 'Αμιένη. Και τόν δικαστήριο τούς καταδίκασε όλους σε θάνατο. Η εκτέλεσίς τους έγινε στις 23 Μαρτίου τού 1820. Η λαμπτήρος στήθηκε στη μέση ενός δάσους κοντά στη Ραινεκούρ... Πρώτη ανέθηκε σ' αυτήν ή Μαργαρίτα. Η νέα έδειξε θάρρος και ψυχραιμία. Την άκολούθησε ή χήρα Ζιρού και κατόπιν όλα τὰ άλλα μέλη της συμμορίας με τή σειρά.

Τό χάμα είχε βαφή κατακόκκινη γύρω άπό τήν άπείσια μηχανή. Στο μέρος αυτό, οι κάτοικοι της περιοχής έχτισαν άργότερα με συνεισφορές ένα παρεκκλήσιο, πού θυμίζει στους μεταγενεστέρους τή εγκληματική δράσι τών «θερμαστών» της Πικαρδίας και τόν τραγικό τέλος όλόκληρης της συμμορίας πάνω στην λαίμητομο.

Να κ'ψη τόν τσινάρο!

Σε μία πρόσφατη περίπτωση, τόν 'Ανώτατο Δικαστήριο της πολιτείας της Γεωργίας άποφάνθηκε ότι ένας σύζυγος δέν έχει δικαίωμα ν' άρνηθή ν' αγοράση φορέματα στη γυναίκα του, έστω και αν προκειται να μείνη έτσι άπένταρος ναίκα του, έστω και αν πάρη ούτε τσιγάρα. Όταν βρεθή σε και ν' άμνη έχη να κόψη τόν κάπνισμα! Διαφορετικό δόλημμα, όφείλει... να κόψη τόν κάπνισμα! Διαφορετικά, ή γυναίκα του έχει τόν δικαίωμα να ζητήσει διαζύγιο γι' αυτή την «κακή μεταχείρισι».

Οι Θερμαστάς, της Πικαρδίας

Συνήθιζαν να βάζουν τὰ πόδια τών θυμάτων τους στη φωτιά για να τ' αναγκάσουν να φανερώνουν πού είχαν κρυμμένα τὰ λεφτά τους!...

Οι θαυμασταί των αστερών

Αριθμοί τηλεφώνων στη «μαύρη
αγορά»

Μιά νέα «μαύρη αγορά» έχει δημιουργηθεί στο Χόλλυγουντ: Πληρώνοντας ένα-δύο δολάρια μπορεί κανείς να μάθει τον ιδιαίτερο αριθμό τηλεφώνου του αστερός της προτιμήσεώς του. Προκειμένου για άνωπαιτους ήθοποιους και των δύο φύλων, η τιμή είναι κάπως ανώτερη. Γιατί ο «αγοραστής» του αριθμού έχει περισσότερες πιθανότητες να μιλήσει με το είδωλό του αυτοπροσώπως, όταν το καλέσει στο τηλέφωνο. Αντιθέτως, όταν πρόκειται για παντρεμένους, μπορεί ν' απαντήσει στην τηλεφωνική κλήση ο ή η σύζυγος. Και τότε... πάνε χαμένα τα έξοδα! Το ίδιο συνέβη και στην Αγγλία, όπου, την εποχή του πολέμου, πολλοί στρατιωτικοί προσπάθησαν να επικοινωνήσουν τηλεφωνικά με τη γοητευτική Βίβιαν Λη, αλλά τους απαντούσε σχεδόν πάντα ο σύζυγος της Λώρενς Ολίβιε...

Οι θαυμασταί των αστερών δεν αποτελούν «φρούτο» της εποχής μας. Πριν από χιλιάδες χρόνια, στην αρχαία Ρώμη, οι πρωταγωνιστές των μεγάλων θεάτρων ήσαν οι ήρωες της ημέρας και οι αγαπημένοι των γυναικών.

Αλλά και οι «άσσοι» των αρματοδρομιών είχαν ένα πλήθος θαυμαστών. Ακόμη και τα περίφημα άλογα του αγωνίσματος αυτού είχαν τότε τους φανατικούς λάτρεις των, που συνεθελαν ωδές προς τιμήν τους και φρόντιζαν να διαδώσουν τις νίκες τους από τη μία ως την άλλη άκρη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Επειτα έλειψαν οι εκδηλώσεις αυτές, επί πολλούς αιώνες, για να ξαναρχίσουν όταν εμφανίσθηκαν οι «αστέρ» του Χόλλυγουντ. Αμετέριους θαυμαστές είχαν η Κλάρα Μπόου, η κοκκινομάλλα γόσσα των προπολεμικών χρόνων, και ο Ιταλός σερβιτόρος και κηπουρός Γκουλιέλμο που έγινε διάσημος με το ψευδώνυμο Ροδόλφος Βαλεντίνο.

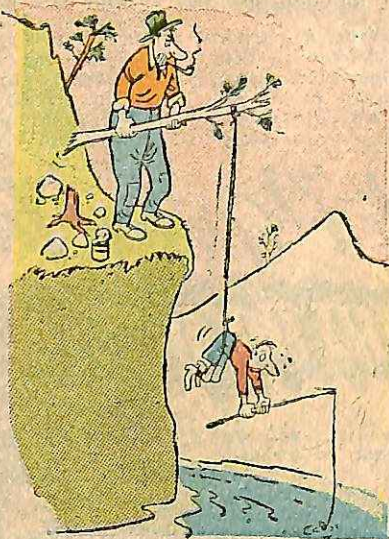
Η λατρεία των γυναικών για το Βαλεντίνο είχε κάτι το παθολογικό. Τον έβλεπαν σαν θεό τους. Κι' όταν προσεβλήθη από την άδυναμία που τον έστειλε στον τάφο, τα ιατρικά δελτία της καταστάσεώς του μετεδίδοντο τηλεγραφικά, κάθε λίγες ώρες, σ' ολόκληρο τον κόσμο. Μετά το θάνατό του, η λέσχη των θαυμαστών του αγωνίσθηκε με πείσμα για να διαλύσει κάθε έντυπση ότι ο γόης Ροδόλφος ήταν λιγάκι θηλυπρεπής, και συγκέντρωσε με έρανο ένα μεγάλο ποσό για την ίδρυση ενός παιδικού νοσοκομείου με το όνομά του.

Από τότε, μπορεί να πη κανείς, επεκράτησε η μόδα να οργανώνονται οι θαυμασταί των αστερών σε λέσχες, πολλές από τις οποίες είχαν ένα χρήσιμο προσορισμό. Ο «Σύνδεσμος των Φίλων του Ραμόν Νοβάρρο» π. χ. είχε ως σκοπό του «να έμπροστίξει τις απειθαρχήσεις και ενοχλητικές εκδηλώσεις των θαυμαστών του Νοβάρρο και να στρέφει τον έθιμοισμμό τους προς ωφέλιμες κατευθύνσεις».

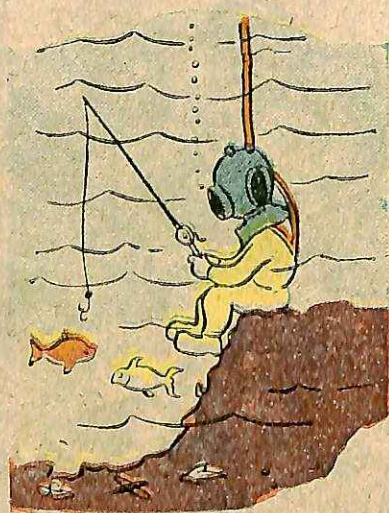
Οι φράσεις αυτές, αρκετά εύγλωττες, φανερώνουν ότι οι αστερές δρσκουν συχνότατα το μετέλα τους από τους θαυμαστές τους. Περισσότερο ενοχλητικοί είναι εκείνοι που τους ζητούν αυτόγραφα. Τελευταίως, ο Κάριν Γκράντ παραπονέθηκε ότι οι κυνηγοί αυτογράφων έχουν καταστήσει ανυπόφορη τη ζωή του...

Μήπως όμως τραβάει λιγώτερα κι' ο Φράνκ Σινάτρα; Οι νεορές θαυμαστίες του συνηθίζουν, αν αντιληφθούν κάπου την παρουσία του, να όρμουν άπάνω του και να ξεσχίζουν τα ρούχα του, για να κρατήσουν ένα κομμάτι για ένδυμο. Δεν είναι δύσκολο δὲ να τον άφίσουν... με τα έσώρρουχα!

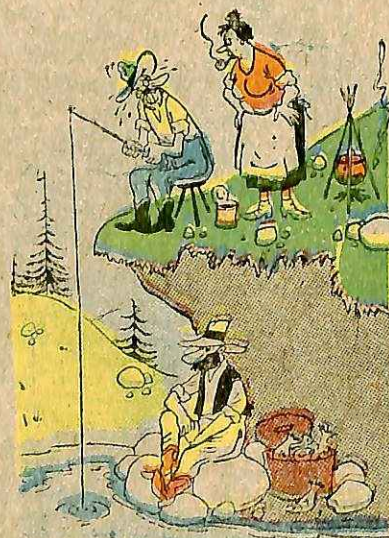
Τώρα, όλοι σχεδόν οι αστερές της όθωνης έχουν τις λέσχες των θαυμαστών τους. Οι λέσχες αυτές έχουν, κατά μέσον όρον 4.000 μέλη η καθεμία. Σὲ ώρισμένες όμως, όπως της Τζίν Κέντ η της Τζίν Σίμονς, τα μέλη φέρον οια σεβαστό αριθμό των 25.000!

— «Άλλη φορά, Πέτρο, να
βάλης μεγαλύτερο σπάγγο στο
καλάμι σου!...

— «Ένας ψαράς που θέλει να βλέ-
πη τί πιάνει!...

— «Περίεργο! Τσιμπάνε, τσιμπάνε,
αλλά δεν ανεβάζω τίποτα!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Καλλονή

«Αν οι κνήμες σας γίνουν τραχιές απ' το κρύο και την κακοκαιρία, τώρα το χειμώνα, τρίβετε τις τακτικές, έπειτα απ' το λουτρό σας, με τη μαλακτική λωσιόν που χρησιμοποιείτε για τα χέρια σας. Και σκουπίστε τις καλά, πριν φορέσετε τις κάλτσες σας».

Ξηρή και άγιοια επιδερμίδα
από το κρύο

Συχνές πλύσεις με πολύ ζεστό νερό. Το βράδυ έλαφρά μασάζ με βιταμινούχο λάδι ή με κολντ-κρήμ.

Συρι πυρετού στο χέιλος

Θα βάλετε πολλές κομπρέσες με οινόπνευμα 90ο. Αν τις άρχισετε από τη στιγμή που θα αισθανθήτε φαγούρα στο χέιλος, είναι πιθανόν, ότι θα προλάβετε την εμφάνισή του. Αν έχη σχηματισθεί, οι κομπρέσες θα το αποξηράνουν και θα εμποδίσουν την επέκτασή του.

Συρι στη γλώσσα

Διαλύστε μια κουταλιά του γλυκού σόδας μέσα σ' ένα ποτήρι ζεστό νερό. Θα κάμει με αυτό πλύσεις του στόματος.

Ματοσίνορο μ σα στο μάτι

Θα το βγάλετε, χρησιμοποιώντας το δακτυλίδι σας. Το ματοσίνορο θα κολλήσει πάνω σ' αυτό, κι' όταν τραβήξετε το δακτυλίδι, θα φύγη μαζί του. Θα πλύνετε κατόπιν το μάτι σας με ανθόνερο. Αν ο έρεθισμός είναι μεγάλος, θα ένοταλλάξετε στο βολβό δυο σταγόνες Πριβίνης, που θα άποσυμφορήσει αμέσως τα αίμοφορά άγγεια και θα εξαφανισή τον έρεθισμό.

Αν τα ματοσίνορά σας είναι
κολημένο όταν ξυπνάτε

Θα βάλετε στα μάτια σας μερικές ζεστές κομπρέσες, που θα τις βρέξετε σε διάλυσι βόρακος (μισό κουταλάκι του γλυκού μέσα σ' ένα μεγάλο ποτήρι ζεστό νερό).

Αν οι άγκωνες σας είναι αγριοί

Κόψετε ένα λεμόνι στα δύο, ρίξετε άφθονο αλάτι στο ένα από τα δυο κομμάτια και τρίψετε μ' αυτό τους άγκωνες σας.

Κόψιμο με μαχαίρι

Αφήστε να τρέξη το αίμα από τη μικρή πληγή και κατόπιν πλύνετε την με μια διάλυσι όευξενέ (μισό όευξενέ, μισό νερό ζεστό). Θα βάλετε ύστερα λίγο κολλόδιο, για να ένωθούν τα δυο χείλη της πληγής.

Κιτρινα υοντ α

Τρίψετε τα μ' ένα φρέσκο φύλλο φασκομηλιάς.

Βράχνισμα

Κάνετε μερικές εισπνοές με εύκαλυπτο. Θα σας κάμη επίσης πολύ καλό ένα ζεστό τίλλιο με άφθονο μέλι.

Συνεχή φιαρνίσματα

Βάλτε το δείκτη του χεριού σας στο έπάνω χέιλος, αμέσως κάτω από τη μύτη και τραβήξετέ το με δύναμη προς τα κάτω. Τα φιαρνίσματα θα πάφουν αμέσως.

Ιριξίμο των όλεφαρων

Ζεστές κομπρέσες με χαμομήλι, στο όποιον θα προσθέσετε και λίγο βόρακα (5 γραμμάρια σε 500 γραμμάρια χαμομήλι).

Λόξυγκας

Ξαπλωθήτε με το κεφάλι προς τα κάτω και τα πόδια ψηλά. Προσπαθήστε επίσης να πιήτε πολύ άργα μισό ποτήρι νερό, χωρίς να πάρετε άναπνοή. Η πέστε σε κάποιον να σας τσιμπήσει πολύ δυνατά το μικρό δαχτυλο του χεριού.

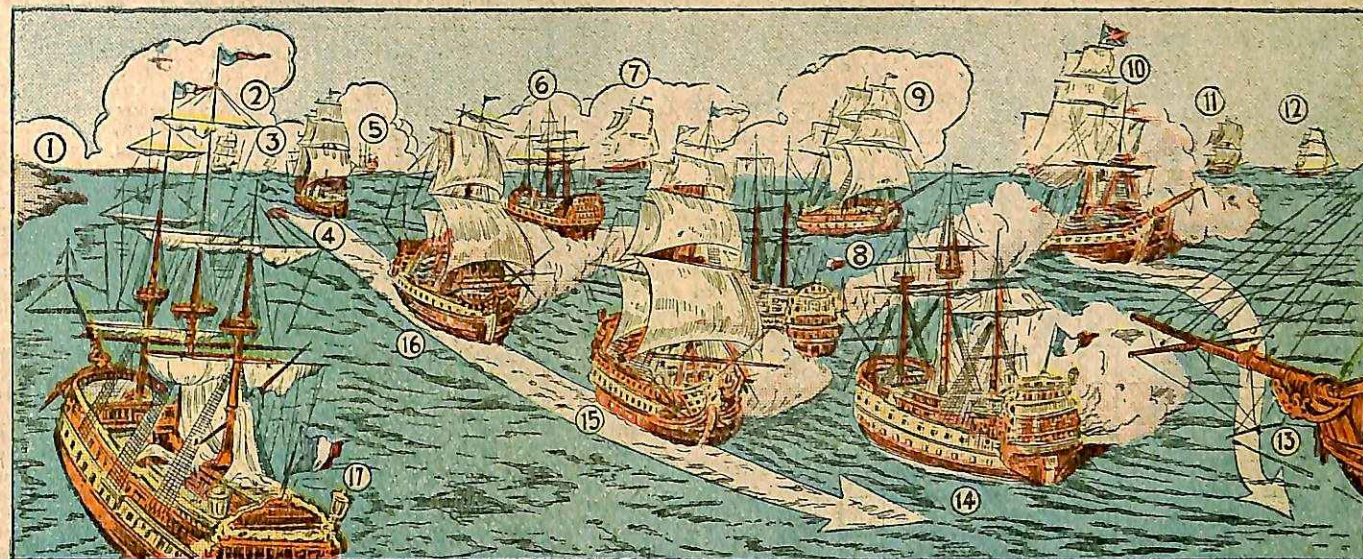
Σκοιμένο των χεριών

Πλύνετε τα με πολύ ζεστό νερό και κατόπιν κάμει μια επάλειψι με ιωδιούχο γλυκερίνη.

Κόκκινο χέριο

Προτού βγίητε, βάλτε τα επί πέντε λεπτά μέσα σε αλατισμένο νερό (500 γραμμάρια αλάτι μέσα σε 1 κιλό ζεστό νερό). Θα τα σκουπίσετε κατόπιν και θα τους κάμει ένα έλαφρό μασάζ με μια κρέμα που να έχη στη βάση της χυμό από λεμόνι ή άγγουρά.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Ο Νέλσων εξαπέλυσε την επίθεσή του, χωρίζοντας το στόλο του σε δυο μέρη. Έτσι ο γαλλικός στόλος βρέθηκε μεταξύ δυο πυρών. 1) Η νησίδα του Άμπουκίρ. 2) «Καλλονταν» (Άγγ.). 3) «Ζίλερς» (Άγγ.). 4) «Οντέισος» (Άγγ.). 5) «Γκερριέ» (Γαλ.), 6) «Κονκράν» (Γαλ.). 7) «Βένγκαρντ» (Άγγ. ναυαρχία Νέλσωνος). 8) «Σπαρτιάτ» (Γαλ.). 9) «Μίντορ» (Άγγ.). 10) «Λιάντερ» (Άγγ.). 11) «Ντιφένς» (Άγγ.). 12) «Σουίτσο» (Άγγ.). 13) «Πέπλ Σουβεραίν» (Γαλ.). 14) «Ακουιόν» (Γαλ.). 15) «Θισίους» (Άγγ.). 16) «Γκόλιαθ» (Άγγ.). 17) «Φρανκάτ Σεριέζ» (Γαλ.).

Πώς έγινε η ιστορική ναυμαχία που
δένισε το Νέλσων

Μια έπιστημονική άποστολή, εργάζεται από καιρό για την ανέλκυσι των γαλλικών και άγγλικών πλοίων που καταβυθίσθηκαν στην περίφημη ναυμαχία του Άμπουκίρ. Οι εργασίες της στέφθηκαν, τέλος, από έπιτυχία, και τα σιδερένια δόντια των γερανών, έχουν άρπάξει τώρα τα πλευρά της γαλλικής ναυαρχίδος «Οριάν», για να την τραβήξουν στην έπιφάνεια της θαλάσσης. Έπειτα θάρρη η σειρά και των άλλων πλοίων.

Η ναυμαχία του Άμπουκίρ ήταν εκείνη που δένισε τον Νέλσων.

Μια νύχτα του Ιουλίου του 1798, 6 γαλλικός στόλος, που τον αποτελούσαν 15 μεγάλα πολεμικά πλοία, 12 φρεγάτες και 18 άλλα μικρότερα, ξεκίνησε κρυφά από τον λιμένα της Τουλώνος.

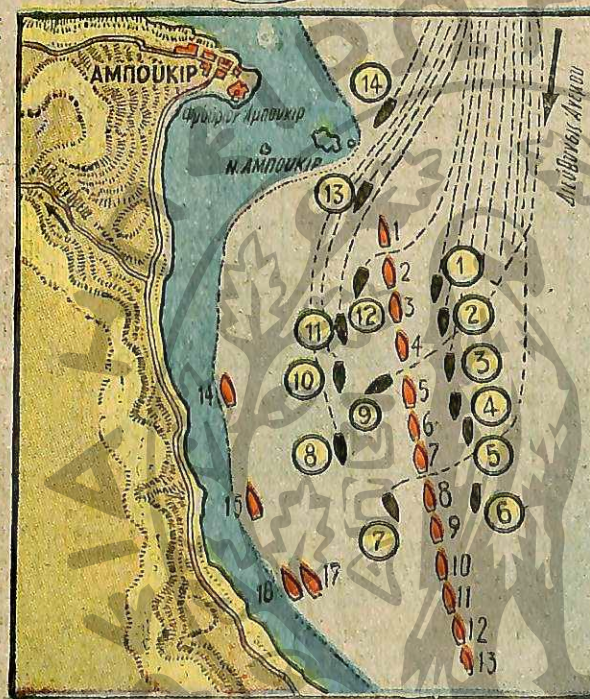
Η θαλασσία αυτή δύναμις σταμάτησε πρώτα στη Μάλτα. Οι Γάλλοι την κατέλαβαν χωρίς δυσκολία. Ο στόλος διευθύνθηκε κατόπιν προς τις άκτες της Αιγύπτου, όπου άποβίβασε το στρατό που μετέφερε.

Σ' όλη αυτή τη διαδρομή, δεν είχε φανη πουνά άγγλικό πλοίο. Ήταν γνωστό, όστόσο, ότι ο Νέλσων περιπολούσε στη Μεσόγειο με μια δύναμι από 14 μεγάλα και μικρά σκάφη.

Για το λόγο αυτό, ο γαλλικός στόλος, μετά την άποβίβασι του στρατού, άκυροδόλησε κοντά στη νησίδα του Άμπουκίρ, κατά μήκος της άκτης της Ροζέτας. Από το μέρος αυτό, θα μπορούσε να προστατεύση άποτελεσματικά το στρατό που προχωρούσε στο έσωτερικό της Αιγύπτου.

Ο Γάλλος ναύαρχος Μπριέ, είχε παρατάξει τα πλοία του στη σειρά, σε τρόπον, ώστε να έλεγχουν το μεγαλύτερο μέρος της άκτης και σε περίπτωση κινδύνου, να μπορούν να έλιχθούν μ' εύκολια μόνο μερικές φρεγάτες βρίσκονταν κοντά στην άκτι.

Η διάταξι του γαλλικού και του άγγλικού στόλου κατά τη ναυμαχία του Άμπουκίρ. Γαλλικά πλοία: 1) «Γκερριέ», 2) «Κονκράν», 3) «Σπαρτιάτ», 4) «Ακουιόν», 5) «Πέπλ Σουβεραίν», 6) «Φρανκλέν», 7) «Οριάν» (ναυαρχία), 8) «Τοννάν», 9) «Ερέ», 10) «Μερκύρ», 11) «Γκυγιώμ Τέλ», 12) «Ζενερέ», 13) «Τιολεόν», 14) «Φρεγκάτ Σεριέζ», 15) «Αρτεμίς», 16) «Ντιάν» και 17) «Ζυστίς». Άγγλικά πλοία: 1) «Βένγκαρντ» (ναυαρχία), 2) «Μίντορ», 3) «Ντιφένς», 4) «Σουίτσο», 5) «Μπελλερόφον», 6) «Μάζεστικ», 7) «Άλεξάντερ», 8) «Οράιον», 9) «Λιάντερ», 10) «Θισίους», 11) «Γκόλιαθ», 12) «Οντέισος», 13) «Ζίλερς», και 14) «Καλλονταν».

μψαν εκεί όπου βρίσκόντουσαν. Και νίκηθηκαν.

Η ναυμαχία κράτησε μόνον τρεις ώρες. Τα περισσότερα από τα γαλλικά πλοία, είχαν καταβυθισθή. Έλαχιστα μόνο κατάφεραν να γλυτώσουν, κι αυτά σε άξιοθρηνητή κατάσταση. Η θαλασσία δύναμις του Ναπολέοντος δεν υπήρχε πιά. Ο νικητής του Κορσικανού, ο ήρωας της ναυμαχίας του Άμπουκίρ, είχε χάσει σ' αυτήν το ένα του μάτι. Άλλ' είχε κερδίσει την άθανασία!...

Ήταν το άπόγευμα της 1ης Αύγουστου του 1798. Ένα μεγάλο μέρος από τα πληρώματα των πλοίων βρίσκονταν στην ξηρά.

Ξαφνικά, από την πλώρη της γαλλικής ναυαρχίδος, άντηξε η κραυγή:

— «Έχθρος εν όψει!...

Ήταν η «κυανή μοίρα» του Νέλσωνος. Στον πρώαιο ίστό κάθε πλοίου, κυμάτιζε μια γαλάζια ταινία, που άποτελούσε, σύμφωνα με άπόφασι του άρχηγού του άγγλικού στόλου της Μεσογείου, λάρδοι Σαιντ Βίντσεντ, διακριτικό σημείο των σκαφών που προωρίζοντο για τον άγωνα εναντίον του Ναπολέοντος.

Ο Γάλλος ναύαρχος έδωσε άμέσως το σύνθημα του συναγερμού μάχης. Τα πληρώματα που είχαν βγη στην ξηρά, έσπευσαν βιαστικά στα πλοία και καθενας κατέλαβε την άρισμένη θέσι του, έτοιμος για τη σύγκρουσι.

Το σφάλμα του Γάλλου ναυόχου ήταν, ότι δεν μετέβαλε την διάταξι των πλοίων του και δεν πήρε καμιά πρωτοβουλία. Δεν περίμενε, άλλωστε, ότι ο Νέλσων θα άποφάσιζε τη μάχη σ' αυτή την προχωρημένη ώρα.

Πρόπει να σημειωθεί άκόμη, ότι η παρατάξι των γαλλικών πλοίων, άποφάνε το Νέλσων να ένεργήσει έπίθισι κατά μέτωπον. Γιατί, διαφορετικά, θα κινδύνευε να ύπερφαλανγισθή από τα ένθρικά σκάφη.

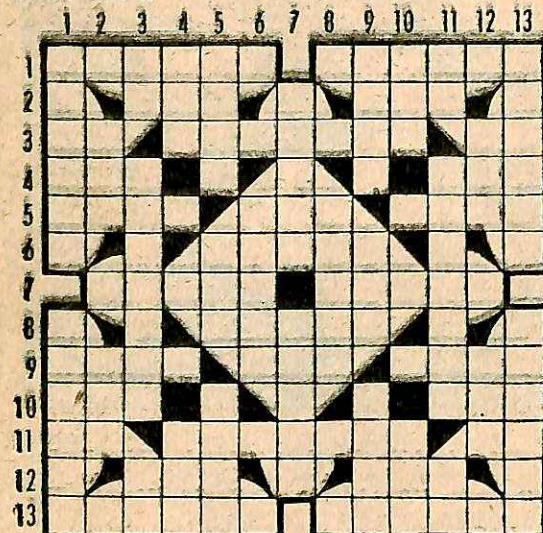
Παρά τις προβλέψεις του Γάλλου ναυόχου, ο Νέλσων άποφάσισε άμέσως την έπίθεσι και την ένεργησε με τρόπο που ήταν άσυνήθιστος και πολύ πρωτότυπος στα ναυτικά χρονικά. Διήρεσε το στόλο του σε δυο μέρη. Πέντε από τα πλοία του, πέρασαν στο κενό που σχηματιζόταν μεταξύ της νησίδος Άμπουκίρ και της γαλλικής παρατάξεως και βρέθηκαν προς τα άριστερά της. Τρία άλλα την διάσπασαν σε τρία σημεία και πέρασαν κι' αυτά προς τα άριστερά. Με τα ύπολοιπα πλοία του, ο Νέλσων έπέθεθε κατά μέτωπον εναντίον των γαλλικών πλοίων.

Με τον τρόπο αυτό, είχε άκίνητοποιήσει ένα μέρος της γαλλικής παρατάξεως και ταυτόχρονα είχε συγκέντρωσει όλο το βάρος της δύναμεις του εναντίον της ναυαρχίδος και των μεγάλων πλοίων που βρίσκονταν κοντά της.

Καμιά έλιγμος δεν ήταν δυνατό για τα γαλλικά πλοία, Πολεμσαν εκεί όπου βρίσκόντουσαν. Και νίκηθηκαν.

Οριζοντίως και καθετίως

Στο σταυρόλεξο αυτό οι λέξεις που θα τοποθετηθούν οριζοντίως, θα συμπληρωθούν και καθετίως στις ίδιες α-κρίβως θέσεις.

- 1) Βρίσκεται παρά το πλευρόν του βασιλέως. — Πολύτιμο μέταλλο.
- 2) Κατάφασος. — Άγγελος θαλασσοπόρος.
- 3) Υποθετικό. — Έλλην συνθέτης. — Γαλλικό μέτρο επιφανείας.
- 4) Προσωπική αντωνυμία. — Το βρίσκουμε στις όψεις των έταιρειών.
- 5) Κράτος της Α. Ασίας. — Ποταμός της Ρωσίας. — Έκετό ο Χριστός έκανε ένα από τα θαύματά του.
- 6) Το της Βουλώνης είναι όνομα στο.
- 7) Άγαθος. — Αριθμητικό.
- 8) Διοικητικό διαμέρισμα.
- 9) Κράτος της Κεντρικής Ασίας. — Κτητική αντωνυμία. — Ευρίζει.
- 10) Άνεστραμμένη νότα. — Χρονικός σύνδεσμος.
- 11) Δηλώνει συγκατάβαση. — Εικονίζεται με κέρατα. — Ερωτηματική αντωνυμία.
- 12) Νομός και ποταμός της Γαλλίας. — Όρος στο σκάκι.
- 13) Βιβλικό πρόσωπο που παρ' όλίγο να θυσιάση το γιό του. — Προφήτης.

Κ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 6 7 8 2 : Ένα κομμάτι απ' την Έλ-λάδα.
- 2 5 2 7 2 : Πόλις της Μ. Ασίας.
- 3 8 7 2 : Χώρα της Ασίας.
- 4 7 7 6 8 2 : Ένδιαφέρον.
- 5 4 1 2 : Περιέχει κάτι.
- 6 7 6 1 2 : Βοηθεί στην διακρίση.
- 7 8 3 2 8 2 : Πόλις της Ν. Γαλλίας.
- 8 3 6 7 8 6 7 : Πόλις της Μ. Ασίας.

Οί δύο ναύτες

Δυό Αμερικανοί ναύτες, στον πόλεμο, κύττασαν τον ορανό, για ν' ανακαλύψουν Ιαπωνικά αεροπλάνα. Ο Μπίλ είχε κασσωμένα τα μάτια του προς την κατεύθυνση ενός μεγάλου δέντρου, κατ' ευθείαν εμπρός του. Ο Σάμ κύτταζε συνεχώς προς την αντίθετη διεύθυνση. Ανάμεσα τους υπήρχε αδύνατη μια αδιανήκτα, Σαφνικά, δίχως να γυρίση καθόλου το κεφάλι του, ο Σάμ φώναξε: «Γιατί γα-μογελάς, Μπίλ; Πώς ήξερε ότι ο αι-νάδεός του χαμογελούσε;

Μαγική εικόν χωρίς εικόνα

- Όχι. Άννούλα και Μπέμπι, σα-κί και ούλο δεν κάνει να πίνετε.
- Μα τότε, τί να πούμε, καλέ μαιά;
- Μόνο αυτό που σας είπα.

Τα σκαλοπάτια

Σε μια πολυκατοικία πρέπει ν' ανεβή κανείς 26 σκαλοπάτια για να φτάση στο πρώτο πάτωμα, άλλα 20 για να φτάση στο δεύτερο, ακόμα 18 για να φτάση στο τρίτο, άλλα 18 για να φτάση στο τέταρτο και 16 τελευ-ταία για να βρεθί στο πέμπτο, πάτωμα. Η σκάλα έχει δηλαδή εν-σύνολο 98 σκαλοπάτια.

Ένας ένοικος της πολυκατοικίας αυτής ξεκί-να από ένα πάτωμα, ανεβαίνει 50 σκαλοπάτια, κατεβαίνει 12. Επανα-βαίνει 26, κατεβαίνει πάλι 28 σκαλοπάτια και βρίσκεται τότε στο τέ-ταρτο πάτωμα. Μπορεί-τε να βοηθή από ποιο πάτωμα ξεκίνησε;

Διπλή ακρόστιχis

Τα αρχικά γράμματα των 5 λέξεων που εξη-γούμε κατωτέρω θα ση-ματίσουν το όνομα μιας μάγισσας, τα δε δεύτερα το όνομα βασιλέως της αρχαιότητας.

- 1) Λαϊκή μαντέλα.
- 2) Πόλις της Ρουμανίας.
- 3) Είδος ελασιόχρωματος.
- 4) Πολυτελές παιχνίδι.
- 5) Έλλην ποιητής της αρχαιότη-τος.

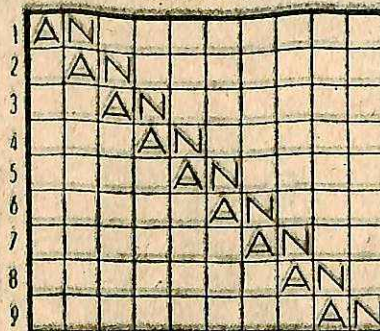
Στοιχειόγραφος

Θέλει ο λύτης νάβη έξω όσο βασιλεύει αυτή; Θα του γροιστή φανάρι. Της θαίρεσε ένα γράμμα; Ας προσέξη, ας φυλαχτή απ' τη γάτα μη την πάρει.

Λεξιγραφος

Ένα θόγγο μουσικό με χωριό Ιστορικό της Ήπειρου, αν ενώσω, όσποιο θα φανερώσω

Κλιμακόλεξο

Συμπληρώστε τα λευκά τετραγώνια κατά τρόπον ώστε να σχηματιστούν οριζοντίως 9 λέξεις των δέκα γραμμάτων με τις παρακάτω σημειώσεις. Η συλλαβή «ΑΝ» θα μετατίθεται κλιμακωτά όπως δείχνει το σχέδιό μας.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Όρκο του κάρβουνο.
- 2) Το Β. τμήμα της Κίνας.
- 3) Σκληρός και ασπασμένος.
- 4) Τέτοιο είναι το λουκανικό.
- 5) Μακεδόν βασιλεύς.
- 6) Πολεμογραφία.
- 7) Είπε Ορθόδοξος ή Καθολικός.
- 8) Ανάκτο τις δυνάμεις μου.
- 9) Κράτος της κεντρικής Ασίας.

Οί λύσεις στη σελ. 62

Η «τροφή των θεών»

Πώς καλλιεργούναι το μανιτάρι

Τα μανιτάρια είναι παλαιά όσο και ο κόσμος. Οι Αιγύπτιοι πίστευαν ότι φυτρώνουν με μαγικό τρόπο. Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν την πεποίθηση ότι μπορούσε ν' αναστηθί ένας νεκρός, αν του έβαζαν στο στόμα ένα μανιτάρι ώριμμένου είδους (δεν αναφέρεται ωστόσο καμία τέτοια νεκρονα-στασις, θετικά εξακριβωμένη). Κι' οι Ρωμαίοι έ-διναν μανιτάρια στους στρατιώτες των λεγεώνων τους, για να γίνουν δυνατότεροι και μαχητικότεροι.

Απ' όλες αυτές τις προλήψεις, μόνον η τελευ-ταία είχε κάποια επιστημονική βάση. Γιατί — ό-πως απέδειχθη στον αιώνα μας — τα μανιτάρια είναι μια από τις καλύτερες πηγές βιταμινών (ριμ-ποφλαβίνης, νικοτινικού οξέος, φολικού οξέος που ώφελει ιδιαίτερα κατά τις αναμειγές, γλουταμι-κού οξέος που θεωρείται ότι αυξάνει τις πνευματι-κές ικανότητες, κλπ.).

Ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ Νέρων δώριζε τα μανιτάρια «τροφή των θεών». Η μητέρα του Αгриπ-πίνα έκανε τον τρίτο σύζυγό της τον Κλαύδιο με δηλητηριώδη μανιτάρια, για ν' ανεβάζη στο θρόνο το γιό της. Έπειτα από το «δυστύχημα» αυτό, δεν έπαψε ωστόσο ο Νέρων ν' αγαπά τα μανι-τάρια... αλλά φρόντισε να θανατώση την μητέρα του, για να μη βρή κι' αυτός κάποτε την ίδια τύ-χη του πατρίδου του!

Στην ιστορία της Ρωσίας αναφέρονται αρκετές περιπτώσεις ανθρώπων που θα πέθαιναν της πεί-νας, αν δεν συντηρόντο με μανιτάρια. Λέγεται μά-λιστα ότι, κατά τη διάρκεια της Μάχης του Στά-λινγκραντ, τα μανιτάρια που φυτρώναν στα ύπα-γεια των κατεστραμμένων σπιτιών, συνέλεξαν ό-χι λίγο στη διατροφή των Ρώσων στρατιωτών.

Αλλά κι' οι Γερμανοί εκτιμούσαν πάντα τη θρε-πτική αξία των μανιταριών. Στον τελευταίο πόλε-μο, ολοκληρή η παραγωγή μανιταριών της Γερμα-νίας είχε διατεθεί για τα πληρώματα των υποβρυ-χείων.

Οι περισσότεροι απ' τους τρόπους που εξα-ρμόζονται συνήθως απ' τον πολύ κόσμο για να δια-κρίνονται τα δηλητηριώδη μανιτάρια, δεν είναι κα-θόλου ασφαλείς. Δεν είναι αλήθεια π. χ. ότι τα έν-τομα αποφεύγουν τα δηλητηριώδη μανιτάρια. Ούτε και ότι, αν τα μανιτάρια αυτά μουσκεύουν ή βρά-σουν σε αλμυρό νερό, χάνουν το δηλητήριο τους. Πολλοί πιστεύουν πως τα άδραδη μανιτάρια ξε-φλουδίζονται εύκολα, κι' όμως ένα απ' τα πιο δη-λητηριώδη είδη παρουσιάζει αυτό το γνώρισμα.

Η μόνη ασφάλεια είναι να ξερή κανείς ν' ανα-γνωρίση τα μανιτάρια από ώριμα, χαρακτηριστι-κά τους. Κι' όταν σύμψη ν' αμφισβάλη για ένα, εί-ναι προτιμότερο να το αφήνι κατά μέρος.

Ένα είδος μανιταριών έχει την ιδιότητα να προ-καλή ένα περιεργό μεθύσι, μία ιδιότητα να τρα-γουδήση κανείς και να χορεύη!

Ο κίνδυνος από τα δηλητηριώδη μανιτάρια έχει πια περιορισθή στο ελάχιστο, σήμερα που υπάρ-χουν καλλιεργήμενα. Αυτά είναι όλα άδραδη και διαλεγμένα με επιμέλεια.

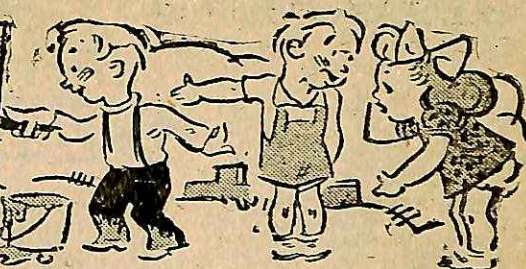
Ο πρώτος που καλλιεργήσε μανιτάρια μέσα σε μία μεγάλη σπηλιά, ήταν ένας άγνωστος Γάλλος του περασμένου αιώνα. Ακόμη και σήμερα η καλ-λιέργεια αυτή γίνεται κατά πρότυπην σε υπόγει-ες απέραντες σπηλιές όπου επικρατεί πάντα υγρα-σία και σταθερή θερμοκρασία (περίπου 10 βαθ-μών). Σ' αυτό το περιβάλλον, τα μανιτάρια φυ-τρώνουν σ' όλες τις εποχές του έτους — ενώ τα άγρια υπάρχουν στη φύση μόνο το καλοκαίρι.

Στην Αγγλία, χρησιμοποιούνταν τώρα για τον ίδιο σκοπό διάφορα υπόγεια αντιαεροπορικά κατα-φύγια. Και, σ' ένα παλιό κτίριο της Ουάλλας, με 60 δωμάτια, μερικοί Πολωνοί παλαίιοι πολεμι-σταί καλλιεργούν συστηματικά μανιτάρια. Η πα-ραγωγή καλλιεργημένων μανιταριών, στη Μεγάλη Βρετανία υπολογίζεται τώρα σε 12.000 τόνους το έτος (διπλασία δηλαδή από την προπολεμική).

13.000.000 δίσκοι

Ένας γνωστός Άγγλος τραγουδιστής, ο Πητερ Ντάρουσον, που έχουν πουληθί ως σήμερα 13.000.000 δίσκοι του, διηγείται στην «Αυτοβιογραφία» του ότι, στην αρχή της σταδιοδρομίας του, αναγκά-σθηκε κάποτε να τραγουδήσει το ίδιο τραγούδι επί 5 μέρες κατά συνέχειαν και επί 6 ώρες κάθε μέρα, για την αποτύπωσή του σε δίσκους. Γιατί η τε-χνική των δίσκων του γραμμοφώνου βρισκόταν τότε ακόμη στα πρώτα της βήματα, κι' από τότε πρώτοτυπο μπορούσαν ν' αποτυπωθούν λίγα μόνον αντίτυπα.

Τα δώρα του καλού Θεού

Το παραμυθάκι σας

Μιά μέρα ο καλός Θεός, βαριεστημένος ν' ακούη τα παραύονα του κόσμου έστειλε έναν άγγελο κάτω στη γη και άναγγελλε με την σάλπιγγά του ότι κάθε έθνος έ-πρεπε να καλοσκεφτή και ν' αποφασίση τι δώρο ήθελε να του χαρίση. Ο καλός Θεός, μέσα σ' ένα χρόνο, θα δεχόταν τους αντιπροσώπους τους και θα φρόντιζε να τους ευχαριστήση.

Έτσι, όλα τα έθνη, έστειλαν το καθένα τον αντιπρόσωπό του. Η Γαλλία έστειλε τον Άγιο Διονύσιο, η Αγγλία τον Άγιο Γεώργιο, η Ιταλία τον Άγιο Ιανουά-ριο, η Ελλάδα τον Άγιο Νικόλαο, η Ι-σπανία τον Άγιο Ιάγιο...

Όλοι τους λοιπόν ανέβηκαν στον ού-ρανό και περιμέναν να παρουσιαστούν στον Βασιλέα των Βασιλέων.

Πρώτος απ' όλους παρουσιάστηκε ο Ά-γιος Διονύσιος.

—Από πού έρχεσαι; ρώτησε ο καλός Θεός.

—Από τη Γαλλία...

—Και τί ζητάς για τους Γάλλους;

—Τον καλύτερο στρατό του κόσμου.

—Σύμφωνοι! αποκρίθηκε ο Θεός.

Ο Άγιος Διονύσιος έφυγε ευχαριστη-μένος κι' ο καλός Θεός χάρισε στη Γαλ-λία το στρατό του Μεγάλου Ναπολέοντα.

Σε λίγο ο άγγελος άναγγελλε τον Ά-γιο Γεώργιο.

—Ας έλθη, είπε ο Θεός.

Ο Άγιος παρουσιάστηκε, χαϊρέτισε στρατιωτικά κι' έδωσε την περικεφαλαία του.

—Τί ζητάς έσύ για τους Άγγλους;

—Παντοδύναμη, θέλουν να τους χαρίση τον καλύτερο στόλο.

—Πολύ καλά, του αποκρίθηκε ο Θεός.

Κι' από τη μέρα εκείνη η άγγλική ση-μαία κυμάτιζε υπερήφανα στις Ίνδιες, στο Γιβραλτάρ, στη Μεσόγειο, στο Σουέζ. Η Αγγλία είχε γίνει θαλασσοκράτειρα.

Υστερα ήρθε η σειρά του Άγιου Ι-ανουάριου.

—Τί ζητά ο λαός σου από μένα; τον ρώτησε ο καλός Θεός.

—Θέλουν, αποκρίθηκε ο Ιταλός Ά-γιος, τους καλύτερους καλλιτέχνες του κό-σμου...

—Στο υπόσχομαι! του είπε ο Θεός.

Και ο Άγιος έφυγε φιλώντας την ά-κρη του μανδύα του Θεού.

Σε λίγο, γεννήθηκαν στο Ιταλικό χώ-μα οι καλύτεροι ζωγράφοι, οι καλύτεροι ποιηταί, οι καλύτεροι μουσουργοί κι' οι καλύτεροι τραγουδισταί γιατί ο Θεός κρα-τάει πάντα τις υποσχέσεις του.

Ήρθε τότε η σειρά του Άγιου Νικα-λάου, που μπήκε φορώντας ναυτικό σκού-φο, κουρελιασμένα ρούχα και που είχε αρ-πάξει βαρύ συνάχι. Είχε κινδυνέψει σε μία μεγάλη φουρτούνα.

—Καλώς τον, του είπε ο πανάγαθος. Θαλασσοδέρνες, βλέπω, πάλι με τους Έλ-ληνες σου.

—Ναι, Θεούλη μου, αποκρίθηκε ο Ά-γιος. Είναι ένας δυστυχισμένος λαός...

—Και τί ζητούν από μένα;

—Δυό πράγματα, Θεέ μου.

—Δυό; ρώτησε με άπορία ο καλός Θεός.

—Δυό, Θεούλη μου... Πρώτα καλοτάξι-δα καράβια και δυνατότερος πλοίαρχος...

—Καλά το πρώτο, θα τόχουν, αλλά το δεύτερο τί το χρειάζονται;

—Γιατί είναι... αδύνατος λαός, Θεούλη μου, και θέλουν περισσότερα!

Βραδυνή προσευχή

Το ποιηματάκι σας

Πριν πέσω να πλαγιάσω,
Θεέ μου, σε παρακαλώ
να δώσης να περάσω
τη νύχτα με καλό.

Τον άγγελό Σου πάλι
στείλε μου από ψηλά,
να ρθί στο προσκεφάλι
πιστά να με φυλά.

Όταν εγώ κοιμάμαι,
πλάι μου ν' άγρυπνά
κι' έτσι να μη φοβάμαι
τα σκότη τα πυκνά.

Και σ' όλη Σου την πλάση
κι' όπου καλό παιδί,
στείλε να το κηπάση
τη στοργική Σου ευχή.

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

—Ας είναι... είπε τότε ο Θεός.

Ο Άγιος Νικόλαος έφυγε κι' ο καλός Θεός σώλε από τότε τα καράβια στις τρικυμισμένες θαλάσσες κι' ακόμα τους χάρισε το Λόρδο Βύρωνα, τον Μαϊζών, τους νικητές του Ιμπραήμ στο Ναυα-ρίνο και τόσους άλλους ηρώικους φιλέλλη-νες.

Υστερα άκουσε και τους άλλους άγι-ους με τη σειρά και χάρισε στο καθένα το καλό που του ζητούσε.

Ήταν πια η ώρα που θαύπαινε κι' ο Άγιος Ιάγος της Ισπανίας. Ο άγγε-λος έφαγε άλλα δεν τον βοήκε πουθενά.

Τεμπέλης φαίνεται ναίνι ο Άγιος Ιάγος, μουρμούρισε ο Θεός.

Τέλος, έφτασε κάποτε ο Άγιος με κομ-μένη την αναπνοή, από την κούραση και παρουσιάστηκε στο Θεό.

—Καλώς ώρισε, του είπε. Τί θέλεις για τους Ισπανούς σου;

—Θέλω νάχη ή Ισπανία το καλύτερο κλίμα του κόσμου.

—Πολύ καλά, είπε ο Θεός.

—Θέλω ακόμη να δώσης στην Ισπα-νία τις πιο όμορφες γυναίκες, πρόσθεσε ο Άγιος.

—Μά δεν σου φτάνει το πρώτο;

Μά, επειδή ο καλός Θεός είχε χαρίσει δυό αγαθά στους Έλληνες, δεν του αρ-νίθηκε και το δεύτερο.

—Θέλω ακόμα... πρόσθεσε ο Άγιος.

—Κι' άλλο;

—Θέλω ή Ισπανία νάχη τα καλύτερα φρούτα!

—Δεχτό κι' αυτό!

—Θέλω, συνέχισε ο Άγιος.

—Ε, μά πάει πολύ!... δέκομε ο Θε-ός. Άσε και κάτι στους άλλους!

—Μά... έκανε ο Άγιος. Θέλω να τους χαρίσης την καλύτερη κυβέρνηση του κό-σμου.

—Αρνούμαι! φώναξε θυμωμένος ο Θεός.

Έτσι ο Άγιος Ιάγος, πικραμένος και με βαριά καρδιά, καθολίκησε το άλογο του και γύρισε στην έκκλησή που του είχαν άφιερώσει οι Ισπανοί στην Κομπο-στέλλα.

Από τότε, όταν ή Ισπανία δεν κατα-φέρει νάχη καλόν καρδοκέρη, οι Ισπα-νοί ρίχνουν το λάθος στον Άγιο Ιάγιο που δεν μπόρεσε από την πλεονεία του να πετύχη το σπουδαιότερο δώρο από το Θεό.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ηρωικά κατορθώματα

Η ιστοριούλα σας

Ο κ. Φαφλατίδης διηγείται διαρκώς στον έξυπνο Μιχαλάκη τα... ηρωικά του κατορ-θώματα στον πόλεμο. Και τί δεν είχε κα-νει! Ακόμη κι' ένα δολοφόρο έχθρικό λοχο είχε τρέψει σ' άτακτο φυγή με το πολυδύλο του!

Μιά ήμερα όμως, ο μικρός Μιχαλάκης, δεν μπόρεσε να χωνέψη κάποιο άλλο ηρωικό κατορθώμα του κ. Φαφλατίδη και τον διε-κοψε άπάνω της γλύκα.

—Με συγχωρείτε, του είπε. Μπορώ να σας ρωτήσω κάτι; Αφού έσείς μόνος σας κανάτε τόσα πράγματα, τί χρειάζοντουσαν οι άλλοι στρατιώτες;

Κόκκαλο ο κ. Φαφλατίδης.

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

—Πώς λερώθηκες έτσι πάλι, Γιαννάκη. σάν γουρουνάκι; Ξέρεις Βεβαία τί είναι ένα γουρουνάκι;.

—Ξέρω, υπαυπά!

—Τί είναι, λοιπόν;

—Νά, ο γυιός του γουρουνιού!...

—Μαμά, είν' αλήθεια πως πρωτογνώρισε το υπαυπά μιά μέρα πούπεσε στη θάλασσα κι' αυτός κολύμπησε και σ' έσωσε;

—Ναι, παιδί μου, απαντάει με χαμόγελο ή μαμά.

—Γι' αυτό λοιπόν δεν μ' άφήνει και μένα να μάθω κολύμπι!...

Ο Κωστήκης δάνγκωσε τη γλώσσα του κι' ανόιζει να κλαίη.

—Μά πώς δεν προσέγειες, παιδί μου, να μη δανγκήνη τη γλώσσα σου; του λέει ή μαμά του.

—Δεν την είδα, μαμά!

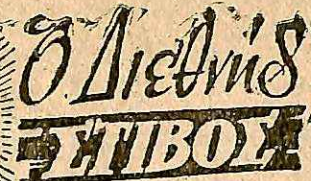
Ο Γιαννάκης το καλοκαίρι που δεν είχε σνολείο, ήταν υπάλληλος σ' ένα κατάστημα που πουλούσαν όργανα μουσικής. Μιά μέρα υπαίνει ένας πελάτης και τον ρωτάει:

—Πουλάτε κομμάτια του Βιολιού;

—Όχι, απαντά ο Γιαννάκης, μόνο Βιολιά ολόκληρα!...

—Μαμά! Να μελετήσω ακόμα πιάνο, (Του Άργελαου)

Χαρακτηριστική φωτογραφία της κυριαρχίας των Άμερικανών στους αθλητικούς στίβους. Οι Άμερικανοί πρωταθλητάι Πότερ, Σκόττ και Ντίξον κέρδισαν τις τρεις πρώτες θέσεις στο δρόμο των 110 μ. μετ' έμποδιών στους Όλυμπιους το Λονδίνο.

ριζήτητα, τα δέρματα αυτών των ζώων στην Αμερική, όπου χρησιμοποιούνται για τα τσάβια, παπούτσια, κλπ.

Τα καγκουρού είναι αλβινοί... αθλητά, άφαστοι στο πηδημα και στο μπόξ! Μπορούν να πηδήσουν σε απόστασις μέτρων περίπου, και να συγχύσουν τα πηδήματά τους σε τα ως 30 χιλιόμετρα, χωρίς σταματηθούν καθόλου.

Άλλου, μαθαίνουν εύκολα δίνουν φοβερές γροθιές με μπροστίνη τους πόδια.

1) ΤΕΧΕΡΑΝΗ — ΑΘΑΝΑΣΙΑ, 2) ΡΕΣ — ΠΟΥΛ, 3) ΜΑΡΙΑ — ΙΕΡΟΣ ΣΑΡΚΑ, 4) ΠΡΟΣ — ΠΟΤΑΜΟΣ ΣΤΑΝ, 5) ΑΙΣ — ΜΕΣΑ — ΕΝΑΣ ΑΒΑ, 6) ΝΑ — ΤΙΚ — ΙΑΣΙΜΟΣ ΑΤ, 7) ΤΑΣΙΣ — ΔΙΣ, 8) ΝΕΑΡΟΝ ΟΡΑ — ΚΑΚΑΟΝ, 9) ΦΑ — ΟΥΡΑΝ — ΑΧ, 10) ΑΤΟΜΟΝ — ΗΚΩ — Λ ΔΗΜΑ, 11) ΣΑΝ — ΠΑΓΙΣ, 12) ΓΕ ΣΟΛΟΜΩΝ — ΜΙΣ — ΛΑ, 13) ΥΠΟ ΣΟΛΑ — ΤΡΩΣ — ΚΑΡ, 14) ΠΟΖΑ ΚΟΣΜΙΟΝ — ΝΑΝΙ, 15) ΣΤΑΠΑ ΣΤΑΝΗ — ΣΕΔΑΣ, 16) ΚΑΤΑ — ΣΤΟ 17) ΣΤΑΣΙΜΟΣ — ΣΑΤΑΝΙΚΑ.

Ίατρος - Δερματολόγος
Τηλ 54-203 - Στουρνάρα 30

Έδω και μερικούς μήνες ο Γ. Γ. Παπανδρέου, ιδεώδεις συζήσεις του Χ. Κ. Κωνσταντίνου, νητάρη «χώρας» ερωτήθηκε Πατριότητα Νηλ κι' έγκυατέλει και τὰ παῖδιά του! Προ' ήμερο ματογραφούπολι, τὸ γεγονός τῆς δημοσιογράφου Κ. Ράιτ ο κτῆ τῆς κοιδίας του. Ἀνωτὲ

ἀποχὴν τοῦ μελλόντος τῆς κωμῆς τῆς
 Ἀτυχῆς στὸν ἑρῶντα καὶ στὴν ὥνην Γ.
 Φ.: Νομίζω πὺς δὲν σὰς ἀγαπᾷ,
 γιὰτὶ, ὅτι κ' ἂν τοῦ συνεβαίνε,
 θὰ εἶδειν περισσότερο ἐνδιὰφε-
 ρον γιὰ σὰς, Μὴν παρυσώσετε,
 λοιπόν, ἀπὸ τῆ φαντασίας σας.
 Συλλογισθὲτε τὴν ἀφωτισμένην υπὲρ
 σας καὶ λογικευθὲτε. Μὲ τὸ
 νέον αὐτὸν δὲν πρόκειται νὰ φτια-
 στέτε οὐτὲ οἰκονομία, οὐτὲ νὰ νοι-

ώστε τις χαρές της υπέρας σ' ένα εύτυχισμένο σπιτικό.

Αποστολές: Δυστυχώς δεν κρατάμε τα γράμματα που μας στέλνουν. Τα σχίζουμε μόλις απαντήσουμε. Ιδιαίτε-
τως, με γράμματα, δεν απαντάμε.

Πο έπεται να την ά-
για πω ή δεν πρέπει: Είστε ελεύθερος, βέβαια, ν' αγα-
πάτε, αλλά να αναμετρήσετε λο-
γικά και τις δυνάμεις σας. Θά
μπορέσετε να την παντρευθείτε, ο-
ταν θ' απολυθείτε; Δηλαδή, αν δεν
έχετε υποχρεώσεις, έχετε τα μέ-
σα; 'Αν ναι, τότε να γράψετε έ-
να γράμμα σ' αυτήν κι' ένα στους
γονείς της και να εκθέσετε τον
σκοπό σας. 'Αλλιώς μη την έ-
μπαλίζετε και την κάνετε να υ-
ποφέρει άδικα.

Κε φάλοπουλο: Εύχα-
ριστώ για τα ευγενικά σας λό-
για. Σας συμβουλεύω να μη την
παρασηχάσετε γι' αυτό που έκανε.
'Ελαβε ένα μέτρο προνοίας. Καλά
που βρεθήκατε έσείς τίμιος και
εύσυνειδητος και που όπως φαν-
τάζομαι, έχετε καλό σκοπό γι'
αυτή την κοπέλα. 'Αν έταν, ο-
μως, ένας άλλος και την εξέθετε,
μάλιστα με τον όμο τον της θέ-
σατε; 'Εγώ τη συγχάρω γι' αυ-
τό που έκανε. Τό ίδιο δε πρέπει
να κάνετε και σεις για να φανήτε
άνωτερος.

Ανάμεσα σε δυό
νερά Μ. Π.: 'Ανάμεσα στις
γραμμές της επιστολής σας διέ-
κρινα ότι το αίσθημά σας δεν εί-
νε και τόσο βαθύ γι' αυτό το
νέο. 'Εκείνο που σας κάνει δια-
κριτική είναι ότι ντρέπεστε και δεν
ξέρετε πώς να του πείτε ότι βρέ-
θηκε κάποιος άλλος που σας αρέ-
σει.

Δεν είναι ανάγκη, λοιπόν, να
του το πείτε. Να διακρίνετε τα
κουφά ραντεβού που εκθέτουν κι'
εσάς και την οικογένειά σας και
ν' ακούσετε τους γονείς σας. Αυ-
τός είναι τόσο νέος που θα πα-
ρηγορηθί γρήγορα σε κάποιο κρυ-
φό, πάλι, ραντεβού με άλλην.

Ενας στρατιώτης
που όπως μου γράφει βρίσκεται
στην Κορέα παρακαλεί να δημοσι-
εύσωμε εδώ τη διευθυνσί του:

Κ. Κόκκινον
2ος λόχος
Greek Exped. Forces
G. A. P. O. 5800
Μερίμνη Β. Σ. Τ. 902

Ζητάει δε ν' αλληλογραφήση με
άγνες Έλληνοπούλες.

Χιονούλα: Δεν έχετε δί-
κη όταν λέτε ότι δεν θα τον α-
γαπήσετε. 'Αφού παραδέχεστε ότι
είνε καλό παιδί, κι' αφού θα τον
πάρτε με την εύχη των γονέων
σας, πρέπει να σκεφθείτε ότι εύ-
καιρίες τέτοιες δεν βρίσκονται
κάθε μέρα.

Lucille: Δεν είναι έτσι όπως τα
φαντάζεστε. 'Αν σας αγαπούσε
πραγματικά, θα εύρισκε χίλιους
τρόπους να πείθι τη μητέρα του,
να σας δεχθή σπιτί του και να
σας παντρευτή μετά την αποκα-
τάστασι της αδελφής του. Προ-
σέχετε... γιατί νομίζω πως θα με-
τανοιώσετε άνογότερα.

Μαραμένο Α. Κ.: 'Ηταν
μια παιδική γνωριμία που με τον
καιρό έφερε σε κείνην την αδιαφο-
ρία, γιατί σκέφθηκε πιά λογικά,
πως στη ζωή πρέπει κανείς να
είνε πιο θετικός. Δηλαδή, πρώτα
πρέπει να εκπληρώση τις υποχρε-
ώσεις του κι' έπειτα να βάλει να
κάνη μια νέα σύντομη της ζωής
του. Διαγράψτε λοιπόν, από το
μυήμα που σας έδωσε.

Δυστυχισμένη μο-
διστοπούλα: Μια όραση
από πατέρα και φτωχιά, όπως
μου γράφετε, πρέπει να είναι πιο
ταπεινή. 'Ακόμη δε περισσότερο
αφού ξέρετε με τί δυσκολία πη-
ρατε τη συγκατάθεσι των γονέων
του. Δεν έπρεπε λοιπόν να φερθή-
τε τόσο επιπόλαια και να εκθεθί-

τε. 'Εκείνο που σας συμβουλεύω
τόρα είναι να αποβάλετε τον έ-
γωισμό και να θυγείτε, να πάτε
στη μητέρα του και με δάκρυα
στα μάτια να της εκθέσετε τη
δυσκολή θέση σας και να την πα-
ρακαλέσετε να ενδιαφερθή σαν
μάννα. Προπάντων όμως ν' αφήσετε
τις γκρίνιες και τους καυγάδες.

Ζουλιγιάννη: Δυστυ-
χώς δεν μπορώ να σας εξυπρε-
τήσω, γιατί η σελίδα αυτή έχει
άλλο σκοπό. 'Αλλ' ούτε και άλλες
στήλες διαθέτουμε για το ζήτη-
μα που σας απασχολεί.

MIRANTA

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Επαργιώτισσα, Ε.
Λ.: 'Αφού ο γιατρός που σας έ-
ξέτασε, σας συνέστησε να κατα-
φύγετε σε γυναικόλογο, πώς είναι
δυνατόν εγώ, χωρίς να σας εξε-
τάσω, να σας συμβουλευώ σχε-
τικά; Προσπαθήστε να εξετα-
σθήτε από γυναικόλογο, όπως
σας συνέβουλευσε ο συνάδελφος.
Μικρό, γελιδονάκι,
Ρ. Δ. Ι.: 'Υποβλήθηκα σε δια-

φόρων ειδών θεραπείες, όπως μου
λέτε, αλλά δεν εκάατε εκείνο
που ποδ πάσης θεραπείας θα έ-
πρεπε να κάμετε, δηλαδή μικρο-
σκοπική εξέτασι και, εν ανάγκη,
καλλιόνοει, μετά το αποτέλε-
σμα της οποίας θα εσαυμοζόταν
η ένδεειγμένη θεραπευτική α-
γωγή.

Μάρτζορη Φλήν:
Πας όλον ότι η περίπτωση σας
παρουσιάζεται στα 70% των ό-
μοφυλων σας, χωρίς να υπάρχει δι-
καιολογητικό. Ωστόσο θα σας συ-
στήσω να επισκεφθήτε έναν ια-
τρό, και όσο μάλλον μένετε στον
Πειραιά.

Δυστυχισμένη φοι-
τήτρια, Κύπρος: Περιγράφετε
πολύ άσαφώς το περιστατικό
σας, ώστε δεν μπορώ να καταλά-
θω περί τίνος ακριβώς πρόκει-
ται. Πας όλον ότι λέτε ότι δεν
σας είναι ενόχλητικό, ωστόσο εγώ
σας συμβουλεύω να εξετασθήτε
από ένα γιατρό.

Ευτέρπη Ν. Δ. Κ.: Πά-
τσας, Ο. Ν. Νόμπελ, Κρήτη:
Οι άκμές του προσώπου είναι δι-
αφόρων ειδών και οφείλονται σε
διαφόρους εσωτερικούς παθήσεις.
'Η θεραπεία τους ποικίλλει ανάφω-
γα με τη μορφή, του αίτιου, ώ-
στε μόνο ένας γιατρός μπορεί να
προβή σε θεραπευτική αγωγή.

Μειονεκτικό Κατερ.
..Ω: 'Επειδή η επιστολή σας δεί-
χνει άνθρωπο μορφωμένο, σας ά-
παντώ με δυό λέξεις: 'Ουκ έν τώ
πολλά τώ εύ. Πάντως, ο τύπος
να είναι ολιγόσαρκος.

Δυστυχισμένο τε-
χνίτη, Β. Α. Θ.: 'Εχω τη γνώ-
μη ότι μπορείτε κάλιστα να παν-
τρευθήτε χωρίς κανένα ένδοιασμό.
'Η κατάστασί σας είναι άρεκτά
καλή.

Χωρικό της Κρα-
νακίας άριθ. 100: Το πε-
ριστατικό που μου αναφέρετε δεν
είνε από τον ήλιο, όπως νομίζε-
τε. 'Εκεί που έλτε, δεν πρόκει-
ται να γιστρώεστε ποτέ, γιατί
χοειάζεται ειδικός γιατρός. 'Αλ-
λά και δεν πρόκειται να σας
βλάψη ποτέ. 'Επομένως μην ά-
σכולήστε μ' αυτήν την ύποθεσι,
γιατί ματαιοπονείτε.

Απαγορευμένη ευ-
τυχία: 'Ομολογώ ότι δεν
μπορώ να καταλάβω γιατί μια
γυναίκα υψηλή όπως σείς, θεω-
ρεί τον εαυτόν της τόσο δυστυχι-
σμένο όπως θέλετε να τον παρα-
στήσετε σεις και έν συνεχεία,
πως θα μπορούσε ένας γιατρός
να κινήνη ένα ζωντανό άνθρωπο.
... Μη χειρότερα!...

Κορεανή: 'Η θεραπεία
σας είναι από αυτές που γισ-
τρεύονται μόνον με την άτομικ-
ή σας θέλησι. Πάντως πάσετε
3 κουταλάκια του γλυκού την ή-
μέρα Calmoneurine και φροντίστε,
πάση θυσία, να επιβληθήτε στον
εαυτό σας. Κανείς, δεν μπορεί
να σας βοηθήση άποτελεσματικά.

Α. Κ. Θ.: 'Εάνην: Το καλύτε-
ρον βέβαια θα ήταν να κάμετε έ-
νέσεις. 'Εφόσον όμως δεν σας εί-
νε δυνατόν, όπως λέτε, τότε θα
πάρτε επί 25 ήμερες δυό γατά-
κια ήμερησίας Teston των 10
μλγρ. Μετά 45 ήμερες θα το έπα-
ναλάβετε και αναλόγως των άπο-
τεσμάτων θα μου εαναγράψετε.

Εανθό Αιγυπτία:
'Από όσο είναι δυνατόν να κατα-
λάβω από το γράμμα σας, άσφα-
λώς θα πρόκειται περί παθήσεως
του ρινικού διαφράγματος, όποτε
βεβαίως ειδικότερος να σας συ-
μβουλήση θα είναι ένας ότολαρυγ-
ναλός γιατρός.

ΑΝΤ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
Ιατρός

Και πάλι μαζί...

Κάποια μέρα, όταν ήταν μικρό-
τερος, ο Ρένος άνοιξε τυχαίως την
πόρτα της κάμαρας της μαμάς του
και την είδε να φιλά το γιατρό.
Ξανάκλεισε άμέσως, σαν να μην εί-
χε δη τίποτε, γιατί καταλάβαινε
από ένστικτο ότι αυτό ήταν άπ' τα
πράγματα που δεν πρέπει να
λέγωνται!...

Ο γιατρός ήταν νέος κι' όμορ-
φος. Χαίδευε το Ρένο, τούφερνε
μπισκότα, μα εκείνος δεν τον συμ-
παθούσε. 'Ο πατέρας του Ρένου ή-
ταν αδύνατος, με ματόγυαλια. 'Υ-
παγόρευε διαρκώς, για να γράφη
στη μνήμη ένά παιδί με κόκκινα
μαλλιά. Για να μην τον άνησυχή
ο Ρένος δεν έκανε διάλου θορυβό.

'Η μητέρα του δεν έμενε ποτέ
μαζί του. Πήγαινε στη μοδίστρα
της, στις φίλενάδες της. 'Ο πατέ-
ρας του όμως τον έβγαζε συχνά πε-
ρίπατο. Προχωρούσαν τότε, άμύλη-
τοι κι' οι δυό. 'Ο πατέρας χαίδευε
τα μαλλιά του Ρένου κι' ο μικρός
ευχαριστιόταν έχοντας το χέρι του
μέσα στο δικό του!...

Μια μέρα, η μητέρα έφυγε ξα-
φνικά, δίχως καν ν' άποχαιρετήση
το Ρένο. 'Ο μπαμπάς έμεινε άρ-
ρωστος κάμποσο καιρό. 'Υστερα ξα-
νάρχισε τη δουλειά του κι' είπε
στο μικρό πως η μαμά του είχε πε-
θάνει. Μα ο Ρένος μάντευε πως η
μητέρα του είχε φύγει με το γιατρό.

Μια μέρα, ξανάβρε στο σπιτί.
'Ηταν ντυμένη γκριά κι' άφινε μια
ώραια μυρωδιά στο πέρασμά της.
'Ο Ρένος την άκουσε να φωνάζη
στο μπαμπά:

—Θέλω το παιδί. Πρέπει να μου
το δώση!

—Τρελάθηκες; της άπαντρώσε
έκείνος. Φύγε άμέσως από δω!

Στο τέλος, η μαμά είπε:
—Θέλεις να μόνες, γιατί ζητά-
με το παιδί; Γιατί δεν είναι δικό
σου!...

Και πρόσθεσε κάτι, σιγώτερα.
'Ο μπαμπάς έμψηξε ένά όυρλίασμα.
'Υστερα άνοιξε την πόρτα και κύ-
ταξε το Ρένο, άγρια, σαν ναχε κά-
μει κάποια φοβερή άταξία. Και
το,πε, με φωνή που έτρεμε:

—Φύγε! Πήγαινε με τη μητέρα
σου και τον πατέρα σου!

'Η μαμά τον πήρε τότε άπ' το
χέρι κι' έφυγαν μαζί. Στο δρόμο,
για να τον παρηγορήση, του ύπο-
σχόταν ώραία ρούχα και παιχνίδια.

Μα ο μικρός έκλαιγε σιωπλά. Δεν
καταλάβαινε γιατί δεν τον ήθελε
πιά ο μπαμπάς, γιατί τον είχε δώ-
σει!...

'Η μαμά τον πήγε σ' ένά ώραίο
σπίτι, με καινούργια έπιπλα, όπου
έμενε κι' ο γιατρός. 'Εκείνος τον
έμεινε στα χέρια και τον έφίλησε.

—Αυτός είν' ο μπαμπάς σου, τού
είπε η μαμά.

Μα ο Ρένος δεν μπορούσε να συ-
νήβιση με τον φώ,άχη μπαμπά!...

Και στενοχωριόταν πολύ όταν τον
έπαιρνε στην άγκαλιά του.

'Η μαμά κι' ο γιατρός άγκαλιά-
ζονταν συχνά, γελούσαν, τραγου-
δούσαν. Δεν πολυενδιαφερόνταν για
το Ρένο. Τον έστελναν περίπατο με
την υπηρέτρια. Μια μέρα λοιπόν, ο
μικρός είδε στο δρόμο τον πρώτο
μπαμπά του κι' έτρεξε κοντά του,
με την έλπίδα πως θα τον είχε συ-
χωρήσει πιά.

—Φύγε!... Φύγε! τού είπε εκεί-
νος, κυττάζοντας τον με το ίδιο
άγριο ύφος.

'Ηταν αδύνατος, κακοντυμένος,
αξυρίστος. Μα ο Ρένος δεν τόλμη-
σε να τον ρωτήση το γιατί... 'Αρ-
χίζε να καταλαβαίνει ότι ο μπαπάς
του δεν τον αγαπούσε πιά καθό-
λου — πώς ξέρει για ποιά λάθος
του — κι' ότι θάμενε πάντα με τη
μαμά και το γιατρό!...

Ένα βράδυ, ο γιατρός δεν φά-
νηκε στο σπιτί. Τ' άλλο πρωί, έ-
στειλε ένά γράμμα. Μόλις το διά-
βάσε η μαμά, έπεσε χάμα κι' άρ-
χισε να ξεφωνίζη και να χτυπιέται.
'Η θυρωρός έτρεξε να τη βοηθήση.

—Καλά να πάθ! φειβήρισε στην
υπηρετρια. Την παρατήσε ο προ-
κόμμενος!

Κατάφεραν να την ξεπλώσουν
στο κρεβάτι. 'Εκείνη ξεφώνιζε ακό-
μα, έβγαζε άφρούς, γροτίζονιζε το
πρόσωπό της και έερρίζωνε τα
μαλλιά της.

'Ο Ρένος έμεινε δίπλα στο κρε-
βάτι της ώσπου βράδυάσε.

—Δεν με βλέπεις; της έλεγε
κλαίγοντας. Είμαι ο Ρένος!...

Μα εκείνη φαινόταν σαν να μην
τον έβλεπε, να μην τον άκούγε...
'Όταν νύχτωσε, ο μικρός φοβή-
θηκε πως θα πέθαινε η μητέρα του.

Βγήκε τρέχοντας άπ' το σπιτί. Ζη-
τήσε από ένά πόλισμαν να του δεί-
ξη το δρόμο. 'Επί τέλους, αναγνώ-
ρισε από μακριά την πόρτα του
σπιτιού του μπαμπά του.

Το παιδί με τα κόκκινα μαλλιά
στεκόταν στην πόρτα.

—Είναι μέσα ο μπαμπάς; το
ρώτησε ο Ρένος.

Την ίδια στιγμή, πρόβαλε ο πα-
τέρας του. Τον κύτταξε με το ίδιο
έχθρικό βλέμμα.

—'Η μαμά είναι πολύ άρρωστη!
μυρμούρισε ο μικρός.

Και πρόσθεσε ένά ψέμμα, σαν να
του τόξε υπαγόρευσε κάποιος με-
γάλος:

—Θέλει να σε δη... Είναι μόνη...
Είμαστε μόνοι.

'Ο μπαμπάς έγινε κατάχλωμος.
Τα χείλη του άρχισαν να τρέμουν.

—'Επεσε σ' ένά κάθισμα... 'Ηταν και
σήμερα άξυρίστος, άπλutos.

Επί τέλους, σηκώθηκε πήρε το
καπέλλο του κι' άκολούθησε το Ρέ-
νο. Βρήκαν τη μητέρα κάπως ήσυ-
χη. Βαλάνε τη μάτια της ήσαν
χώτερη τώρα. Τα μάτια της ήσαν
άνοιχτά, και μόνο το σώμα της
έτρεμε ολοκληρο.

'Ο μπαμπάς γο-
έντισε δίπλα στο κρεβάτι κι' έ-
κλαψε, χαϊδεύοντας της το κεφάλι.

—Μαρία μου!... της έλεγε. Α-
γάπη μου!

'Ο Ρένος, άποτραβηγμένος σε
μια γωνία, έκλαιγε κι' αυτός.

Σε λίγο ο μπαμπάς άναψε έ-
φως. Τώρα τα μάτια της μαμάς εί-
χαν ξανάβρη την ώραία λαμψή τους.
Το ένά άπ' τα χέρια της άναση-
κάθηκε άογά και χαίδεψε τα μαλ-
λιά του μπαμπά, που είχαν γίνει
κάστατρα!...

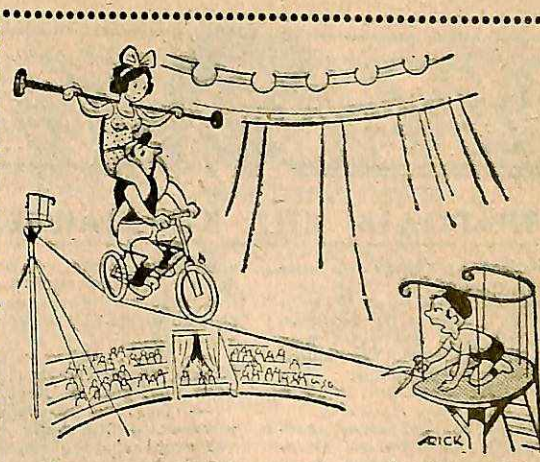
—Συχωρήσε με! τού φειβήρισε,
τρέμοντας άκόμη ολοκληρο.

'Εκείνος πήγε πιο κοντά της και
τά κεφάλια τους ένώθησαν.

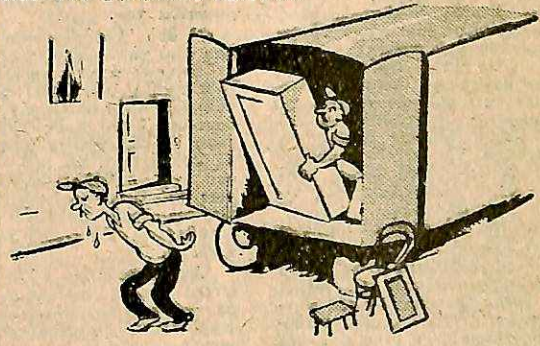
'Ηταν πιά νύχτα. 'Η μαμά κι' ο
μπαμπάς, άγκαλισμένοι, ξανά-
βρισκαν την παλιά τους άγάπη και
παρηγορούσαν ο ένας τον άλλον.

Κι' ο μικρός Ρένος μαζεμένος στη
γωνία του έκλαιγε σιωπλά, τώρα
όμως από χαρά και εύτυχία!...

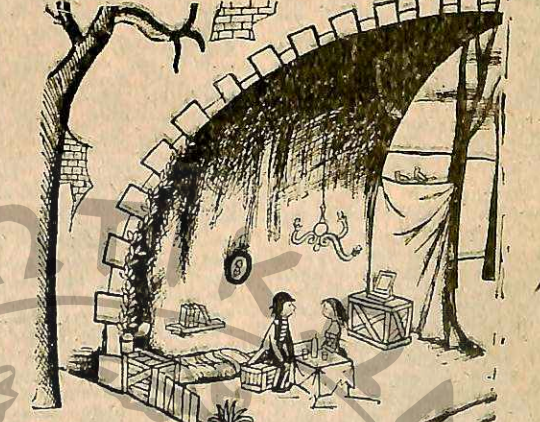
MIRANTA

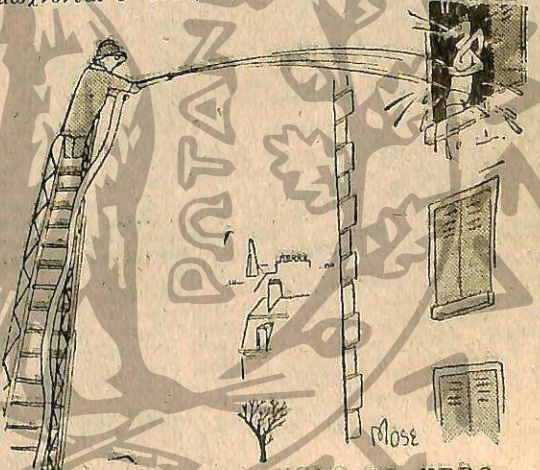
Ο μικρός: Θα μου πάρετε το αυτοκινητάκι που σας ζήτησα ή όχι...

Στάσου, βλάκα, δεν σε φρόντισα άκόμη!

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΦΥΡΑ
—Δεν πρέπει να γκονιάζης, χουση μου. Να
σκεφθής ότι σε πολλά σπιτία πέντε άτομα στρι-
μωγόνται σ' ένά μικρό δωματίο!

ΟΤΑΝ ΕΙΝΕ ΚΟΜΜΕΝΟ ΤΟ ΝΕΡΟ
'Ο φίλος του πυροσβεστή κάνει το υπάνιο του!

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΙΣ ΚΟΡΔΑΙΛΙΕΡΕΣ

Καθώς τελείωναν το πρόγευμα τους οι δύο ταξιδιώτες, ο κάπελας του μικρού πανδοχείου μπήκε στην τραπεζαρία και τους άνηγγελε πως δύο Έρυθρόδερμοι επιθυμούσαν να τους μιλήσουν.

— Άς περάσουν, είπε ο ένας από τους λευκούς.

Ήταν δύο άνθρωποι μεσόκοποι. Τα μάτια τους έλαμπαν μέσα στις κόκκινες τους και το ύψος τους ήταν άγριο κι απειλητικό.

— Σενιόρ Άλβαρεζ, είπε ο ένας, δώσε μου πίσω το άλλο που μου πήρες!

— Δεν θα μ' αφήσεις, λοιπόν, ψυχή μου, αυτό το παλάτι; φώναξε ο λευκός, χτυπώντας τη γραμμή του στο τραπέζι. Μηπως θέλεις να συνεχίσω το ταξίδι μου με τα πόδια; Σου έδωσα, άλλωστε, γι' ανταλλάγμα, το δικό μου άλλοιο!...

— Μα το δικό σου άλλοιο ήταν φώφιο!

— Και βέβαια ήταν φώφιο από την κούρασι. Το έκανα να τρέξει δεκαπέντε ώρες συνεχώς! Ήταν, όμως, σπουδαίο άλλοιο! Το δικό σου δεν αείζει ούτε μία πρέζα καπνού. Πήγαυνε να το δής στην αυλή... Φαίνονται τα κόκκαλα του!...

— Και τα γεννητά μου, γιατί τ' άκαψες;

— Δεν είχα σκοπό να σου κόμω κακό. Ήθελα μόνο να διασκεδάσω... Γι' αυτό πέταξα το αγαπημένο σου δαυλί πάνω στα στάχυα... Πώς ήθελες να ξέρω, ότι ο αέρας θάκανε τη φωτιά; Άπλωσε σ' όλα τα δερμάτια;...

— Οί άνθρωποι σου ήρθαν στα χωράφια μου!...

— Έγώ τους έστειλα.

— Μα τα χωράφια αυτά είναι δικά μου!

— Έχεις χαρτιά που να το λένε, Κίμπο;

— Ούτε ο πατέρας μου, ούτε κανείς από τους δικούς μου είχαν χαρτιά!

— Αυτό δείχνει πως τα χωράφια δεν είναι δικά σου.

Τα μάτια του Έρυθρόδερμου άστραψαν από αγανάκτηση.

— Ο Άλβαρεζ άπλωσε το χέρι του και πήρε την καρμπάνα του. Σημάδεψε απειλητικά τον Κίμπο και τον διέταξε να φύγει.

— Επειτα κυττάζε τον άλλο Έρυθρόδερμο.

— Και σ' Αντάο, τί θέλεις; ρώτησε.

— Η κόρη μου γύρισε στο σπίτι και μου είπε...

— Ο Άλβαρεζ σκούνησε το σύντροφό του.

— Νομίζω, ότι ο Άντάο θέλει να μιλήσει σε σένα, Κόρντοβα, του είπε.

— Ο άλλος λευκός σήκωσε το κεφάλι του.

— Και τί σου είπε, Άντάο; ρώτησε.

— Μου είπε... πως της φέρθηκε άσχημα...

— Ο Κόρντοβα γέλασε.

— Της φέρθηκε άσχημα, γιατί της έκοψε την τιμή να τη σφίξει στην αγκαλιά μου, Αντάο; ρώτησε. Να της πής, ότι μου άρεσε!... Δεν άκουσες να μιλάει για μιγάδες... Χρειάζονται κι αυτοί σε μία μεγάλη χώρα σαν τη Βολιβία... Από την ένωσή μου με την κόρη σου, θα γεν-

νηθή ένας μιγάς, ένας άνθρωπος, δηλαδή, που θα είναι ανώτερος από τη μητέρα του και κατώτερος από τον πατέρα του...

— Κανείς τώρα πιά δεν θα θελήσει να παντρευτεί την κόρη μου, είπε ο Άντάο.

— Τόσο το καλύτερο! άπάντησε ο Κόρντοβα. Θάχτη τον καιρό ν' άσχοληθεί περισσότερο με το παιδί της!

Σηκώθηκε από τη θέση του και πήρε κι αυτός την καρμπάνα του.

— Οί δύο Έρυθρόδερμοι βγήκαν από την τραπεζαρία.

— Επειτα από λίγη ώρα, ο Άλβαρεζ κι ο Κόρντοβα κατέβηκαν στην αυλή του πανδοχείου, όπου τους περίμενε ένας Έρυθρόδερμος υπηρέτης με δύο άλλοια. Οί δύο Ισπανοί τα καβαλλίκεψαν άμεσως κι άπομακρύνθηκαν. Ο Άλβαρεζ τους συνόδευε, περπατώντας με μεγάλα βήματα πλάι τους.

— Άκολουθούσαν τώρα ένα στενό δρόμο, που προχωρούσε πάνω στις πλαγιές των Κορδιλιερών, πλάι σε βαθιές χαράδρες και τρομακτικά βράβια.

Κατά το μεσημέρι, οί δύο καβαλλάρηδες κι ο Άλβαρεζ υπηρέτης, έφτασαν σ' ένα στενό λαϊμό.

— Εαφνικά, άκούστηκε ο ήχος ενός βουκινού. Ήταν δύο όρεις φθόγγοι κι έπειτα ένας άλλος, βαρύς.

— Ο Άλβαρεζ άπάντησε, μόλις άκούσε το βουκινό, σπαμάτησε απότομα, κυττάζε τρομαγμένος ολόγυρα κι άρχισε να τρέχει σαν τρελλός.

— Οί δύο Ισπανοί βέλησαν να τον άκολουθήσουν. Άλλά, εαφνικά, από τις δύο πλαγιές, άρχισαν να κατακυλάνε προς τα κάτω πελώριες πέτρες, κάνοντας έναν τρομακτικό θόρυβο.

— Άλλά καμιά άπ' αυτές δεν άγγιξε τον Άλβαρεζ, ούτε τον Κόρντοβα. Κατρακυλούσαν με όρμη, μα κάθε μία πήγαυνε σ' άρισμένη θέσι.

— Επ'εφταν εκεί που άρχιζε ο λαϊμός κι εκεί που τελείωνε.

— Σε λίγο, οί δύο Ισπανοί είδαν πως ήταν κλεισμένοι μέσα σ' ένα στενό χάσμα, που ήταν φραγμένος από παντού και δεν τους άφηνε κανένα πέρασμα.

— Οί δύο πλαγιές κατέβαιναν κοφτά από μεγάλο ύψος. Ήταν δύο γρανιτένιοι όγκοι με γυαλιστερές επιφανείες, χωρίς ρωγμές, χωρίς αλσάκια, όπου ένας άνθρωπος να μπορούσε να βαλθεί το χέρι ή το πόδι για να σκαρφαλώσει πάνω σ' αυτές. Στις δύο άκρες του λαϊμού, έξ' άλλου, οί πέτρες έφταναν δύο άδιάπεραστα τέλη.

— Εκεί που άρχιζαν οί δύο πλαγιές, είχαν εμφανισθεί τώρα ένα σωρό Έρυθρόδερμοι, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, που κυττάζαν σοβαροί κι άμυλητοι τους δύο Ισπανούς.

— Μας έβαψαν ζωντανούς! είπε ο Άλβαρεζ.

— Θά το πληρώσουν άκριβά αυτό που έκαναν! φώναξε ο Κόρντοβα.

— Και σήκωσε την καρμπάνα του. Άλλ' ο Άλβαρεζ δεν τον άφηνε να πυροβολήσει.

— Οί σφαίρες μας είναι μετρημένες κι οί έλθροί μας άναριθμητοί, του είπε. Κι έπειτα, κύτταξε... Άποτραβήχτηκαν προς τα πίσω. Άν θέλουν, μπορούν να μας σκοτώσουν με τα βέλη τους. Αυτοί, όμως, μπορούν να προφυλαχθούν από τις σφαίρες μας.

— Ο Κόρντοβα κατέβασε το όπλο του.

— Οί Έρυθρόδερμοι έμφανίστηκαν πάλι πάνω στις δύο κορυφές. Μπροστά βρισκόνταν ο Κίμπο κι ο Άντάο.

— Κίμπο, φώναξε ο Άλβαρεζ, βοήθησε μας να βγούμε από δω και θα σου δώσω πίσω το άλλοιο και τα χωράφια σου... Και για τα γεννητά σου θα σ' άποζημιώσω με το παραπάνω...

— Όταν μπορούσες, δεν το έκαμες, άπάντησε ο Έρυθρόδερμος. Αυτό που άποσχέσαι δεν είναι πια σε θέσι να το κάμεις, εκτός αν μπόρσες να βής από κεί που βρίσκεσαι...

— Μα θα με βοηθήσεις εσύ!

— Είσαι πιο δυνατός από μένα. Πως μπορεί έγω το σκουλήκι να σε βοηθήσω;...

— Άντάο, φώναξε ο Κόρντοβα, θα παντρευτεί την κόρη σου, άρκει να με βγάλεις από δω!...

— Η κόρη μου δεν θα καταδεχτεί ποτέ να πάρη ένα άνθρωπο σαν κι σένα, άπάντησε ο Έρυθρόδερμος.

Κατά το σούρουπο, οί Έρυθρόδερμοι άποτραβήχτηκαν για να γυρίσουν στις καλύβες τους. Άφησαν όμως σκοπούς άπάνω στις πλαγιές. Και εαυαγύρισαν το άλλο πρωί.

— Οί δύο λευκοί βρίσκονταν πάντα στο βάθος του λαϊμού. Τού κάκου είχαν προσπαθήσει όλη τη νύχτα να σκαρφαλώσουν πάνω στα τείχη που είχαν φτιάξει οί πέτρες.

— Μόλις, ανεβαίνουν λίγο ψηλά, οί Έρυθρόδερμοι τους σημάδευαν με τα βέλη τους, κι άναγκάζονταν να εαυακατέβουν.

— Στο τέλος, με τα χέρια ξεσκισμένα, παραιτήθηκαν από τις άκαρπες προσπάθειές τους. Οί δυνάμεις τους άφηναν ολόενα. Κι ή πείνα τους έβγαζε έξω.

— Πέρασαν έτσι τ' Έργογορύλι, τ' Ισουλνίκιο, τ' Κίτσα, τ' Χασάν-γά, τ' Σουλνυλνίκιο κι ο Χότζας εαυαλουθούσε το χαβούτο.

— Ο άμαξας στο τέλος, νομίζοντας πως ο Χότζας ήθελε να χωρατέψει μαζί του, του είπε σε λίγο:

— Χότζα μου, μπάζ και νόμισες έτι έγινε το περσιέλο σου; Άφου πάς στην Προύσσα, γιατί δεν βράξεις μία και καλή τα ναύλα σου;

— Τό ίδιο άπόρησαν κι οί συνταξιδιώτες του.

— Γιατί, μπρέ Χότζα σε κάθε σταθμό βράξεις και καινούργιο εισιτήριο; Κι ο Άλβαρεζ, άφου τους λοζοκύνταζε όλους, γύρισε και τους είπε:

— Άν για ναζό με πήρατε; Άφου ο γιατρός μου είπε ότι άπό στιγμή σε στιγμή μπορεί να πεθάνω, γιατί να βιάζω ολόκληρο το εισιτήριο ως την Προύσσα;

— Και πληρώσε πάλι το ναύλο του για τόν επόμενο σταθμό.

ΓΑΝΑΤΟΒΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τά ναύλα του Χότζα

Κάποτε ο Ναστραδίν Χότζας βοήθησε στο χωριό Μυσί για δουλειές του. Εκεί όμως για κακή του τύχη, άρρώστησε κι' άποφάσισε μόλις θά ένοιωθε τα πόδια του γερά, να πάη ως στην Προύσσα για νά τον εξέταση καρένας καλός γιατρός, γιατί έναν εμπειρικό που κάλεσε του είχε πει:

— Δεν μπορεί, Χότζα μου, να σου δώσω άλλο φάρμακο για την πάθησή σου. Φρόντισε και μόνος σου να κόψεις το ραχί και να ελαττώσεις τους ναργιλές, γιατί, δεν σου το κρύβω! Μπορεί να πεθάνω άπό τη μία στιγμή στην άλλη!...

— Ο κακόμοιρος ο Ναστραδίν, στενοχωρημένος, πήρε σε τέσσερες-πέντε μέρες το άμάξι πουκάνα την συγκοινωνία ως στην Προύσσα, για να πάη το γρηγορώτερο σ' έναν γιατρό. Μαζί του ήταν και τρεις-τέσσερες άλλοι χωρία που πήγαυαν κι' αυτοί εκεί κάτω για δουλειές τους.

— Όταν λοιπόν ανέβηκε ο Ναστραδίν σ' άμάξι, ήθελε ο άμαξας και τους ζήτησε τα ναύλα. Κι' ένω οί άλλοι πληρώσαν άμέσως τα δικά τους ως την Προύσσα, ο Ναστραδίν έδωσε παράδες μόνο μέχρι τόν επόμενο σταθμό, τ' Δεμιρτζήκιο.

— Όταν έφτασαν στο Δεμιρτζήκιο ο άμαξας του φώναξε:

— Έ, Χότζα, φτάσαμε ως εδώ πούγεις πληρωμένα. Καίρως είναι να κατέβεις!

— Ο Ναστραδίν όμως έβγαλε και πληρώσε νέα εισιτήριο για τόν άλλον σταθμό, τ' Ταυλνίκιο.

— Μα κι' εδώ έγιναν τα ίδια.

— Ο άμαξας σε κάθε σταθμό είχε την έννοια να προειδοποιή τόν Χότζα να κατέβει.

— Πέρασαν έτσι τ' Έργογορύλι, τ' Ισουλνίκιο, τ' Κίτσα, τ' Χασάν-γά, τ' Σουλνυλνίκιο κι ο Χότζας εαυαλουθούσε το χαβούτο.

— Ο άμαξας στο τέλος, νομίζοντας πως ο Χότζας ήθελε να χωρατέψει μαζί του, του είπε σε λίγο:

— Χότζα μου, μπάζ και νόμισες έτι έγινε το περσιέλο σου; Άφου πάς στην Προύσσα, γιατί δεν βράξεις μία και καλή τα ναύλα σου;

— Τό ίδιο άπόρησαν κι οί συνταξιδιώτες του.

— Γιατί, μπρέ Χότζα σε κάθε σταθμό βράξεις και καινούργιο εισιτήριο; Κι ο Άλβαρεζ, άφου τους λοζοκύνταζε όλους, γύρισε και τους είπε:

— Άν για ναζό με πήρατε; Άφου ο γιατρός μου είπε ότι άπό στιγμή σε στιγμή μπορεί να πεθάνω, γιατί να βιάζω ολόκληρο το εισιτήριο ως την Προύσσα;

— Και πληρώσε πάλι το ναύλο του για τόν επόμενο σταθμό.

— Όταν έφτασαν στο Δεμιρτζήκιο ο άμαξας του φώναξε:

— Έ, Χότζα, φτάσαμε ως εδώ πούγεις πληρωμένα. Καίρως είναι να κατέβεις!

— Ο Ναστραδίν όμως έβγαλε και πληρώσε νέα εισιτήριο για τόν άλλον σταθμό, τ' Ταυλνίκιο.

— Μα κι' εδώ έγιναν τα ίδια.

— Ο άμαξας σε κάθε σταθμό είχε την έννοια να προειδοποιή τόν Χότζα να κατέβει.

— Πέρασαν έτσι τ' Έργογορύλι, τ' Ισουλνίκιο, τ' Κίτσα, τ' Χασάν-γά, τ' Σουλνυλνίκιο κι ο Χότζας εαυαλουθούσε το χαβούτο.

— Ο άμαξας στο τέλος, νομίζοντας πως ο Χότζας ήθελε να χωρατέψει μαζί του, του είπε σε λίγο:

— Χότζα μου, μπάζ και νόμισες έτι έγινε το περσιέλο σου; Άφου πάς στην Προύσσα, γιατί δεν βράξεις μία και καλή τα ναύλα σου;

— Τό ίδιο άπόρησαν κι οί συνταξιδιώτες του.

— Γιατί, μπρέ Χότζα σε κάθε σταθμό βράξεις και καινούργιο εισιτήριο; Κι ο Άλβαρεζ, άφου τους λοζοκύνταζε όλους, γύρισε και τους είπε:

— Άν για ναζό με πήρατε; Άφου ο γιατρός μου είπε ότι άπό στιγμή σε στιγμή μπορεί να πεθάνω, γιατί να βιάζω ολόκληρο το εισιτήριο ως την Προύσσα;

— Και πληρώσε πάλι το ναύλο του για τόν επόμενο σταθμό.

— Όταν έφτασαν στο Δεμιρτζήκιο ο άμαξας του φώναξε:

— Έ, Χότζα, φτάσαμε ως εδώ πούγεις πληρωμένα. Καίρως είναι να κατέβεις!

— Ο Ναστραδίν όμως έβγαλε και πληρώσε νέα εισιτήριο για τόν άλλον σταθμό, τ' Ταυλνίκιο.

— Μα κι' εδώ έγιναν τα ίδια.

Η ΜΟΥΜΙΑ με το κομμένο χέρι

Παράξενο διήγημα

— Ο κόμης Χαμόν, όταν πρό έτών έκανε ένα ταξίδι στην Αίγυπτο, έτυχε να γιατρέψη έναν Άθαγενή που υπέφερε από πυρετούς. Ο Άθαγενής αυτός, που όπως έλεγε καταγόταν από ένδοξη οίκογένεια Ιερέων της κοιλάδας, του Νείλου, εαυαμωμώντας τον, του έκανε δώρο ένα χέρι μουμίας...

Το χέρι αυτό ήταν κομμένο άπ' τόν καρπό και κάτω και εαυαμωμολογείτο άπ' εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια τουλάχιστον.

— Ήταν, καθώς είπε ο Άθαγενής, το πολυτιμώτερο άγαθό του, γιατί το χέρι αυτό άνηκε σε μία νεαρή πριγκίπισσα, έβδουμ κόρη του περιφημου βασιλέως Τούντ-Άν-Χάμεν. Επειδή όμως για μία μέρα η πριγκίπισσα διαμαρτυρήθηκε για την άσχημότητα τού πατέρα της, καταδικάστηκε σε θάνατο, άφου προηγουμένως θά της έκοβαν το χέρι. Πραγματικά ή θανατική καταδίκη της εκτελέστηκε κι' ένω το σώμα της θάβτηκε στην Κοιλιάδα τών Βασιλέων, το χέρι της — για τιμωρία — έμεινε άταφο! Άπό τότε πολλοί άνθρωποι το είχαν στην κατοχή τους. Στο τέλος δωρήθηκε άπό τόν Άθαγενή σ'όν κόμητα Χαμόν. Πολλά χρόνια τώρα το κομμένο χέρι άναπαυόταν πάνω σ' ένα βελούδινο μαξιλάρακι. Ήταν ένα χέρι πολύ λεπτό και κομψό.

— Εαφνικά, μία μέρα τού 1920 το κομμένο χέρι άρχισε να δίνει σημεία ζωής!

Και πρώτα-πρώτα άλλαξε θέσι πάνω στο μαξιλάρακι του χωρίς κανείς να το άγγίξει.

— Ο κόμης τότε εαυαμισμένος το πήρε στα χέρια του και προσέξε με κατάπληξη ότι τα κατάερα πριν δάχτυλά του λυγίζαν με εύκολία, όπως λυγίζουν τα δάχτυλα ενός ζωντανού ανθρώπου.

Σε λίγο είδε ακόμα ότι άπό κατάρρε και κατάρρε, το χρώμα του είχε γίνει πιο ζωρό και πιο άνοιχτό...

— Πέρασαν λίγες μέρες και ίχνη αίματος παρουσιάστηκαν στο μέρος τού καρπού, όπου είχε κοπή το χέρι!...

— Ο κόμης κι η κόμηςσα, όταν έμειναν μόνοι κυττάζαν κατάπληκτοι τα συντρίμια της πόρτας και τη φωτιά τους, που είχε σβύσει. Ήσαν φωτιά τους, που είχε σβύσει. Ήσαν φωτιά τους, που είχε σβύσει. Ήσαν φωτιά τους, που είχε σβύσει.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

— Ο κόμης Χαμόν άπό φόβο ή ίσως άπό δεισιδαιμονία δεν έκανε λόγο σε κανένα για την καταπληκτική και ύπερδυνατή την άναχώρησή τους εαυαμωμολογίας τού άγαθού του.

κλείση σ' αυτές και το κομμένο χέρι. Να τις εαυαλύση για να το βάλει κι' αυτό... Ήταν μεγάλη φασαρία και καθυστέρησι! Τί έπρεπε να κάνη λοιπόν;

Βλέποντας τότε τη φωτιά, που έκαυε στο τζάκι και σύμφωνα με την υπόδειξη της γυναίκας του, που ήταν κι' αυτή εκεί, άποφάσισε να το κάψη, να το εαυαφανισή.

Πραγματικά πέταξε το χέρι σ'όν φωτιά! Συνέβηκε τότε κάτι το ύπερφυσικό, κάτι που ύπερβαίνει τα όρια της ανθρώπινης φαντασίας!

Πριν ακόμα το χέρι άγγιξη τη φωτιά, ή πόρτα του δωματίου, σαν να την εαυαμωμωε μία άνώτερη δύναμη, εαυαμωμωε και τα κομμάτια της έπεσαν κάτω στο πάτωμα μ' έναν τρομακτικό κρότο. Συγχρόνως ο κόμης Χαμόν κι' η γυναίκα του άντίκρουσαν μία παράξενη μορφή...

Είδαν να στέκεται στο κατώφλι της πόρτας μία ψηλή γυναίκα, μία Αίγυπτια πριγκίπισσα, ντυμένη με τη μόδα της εποχής της, με άστραφτερά κοσμήματα και πολυτίμα ύφασματα!

— Στην άρχή, ή ύπερφυσική αυτή όπτασία έμοιαζε με σκιά, μ' ά σιγά-σιγά έγινε πιο ανθρώπινη και προχώρησε μέσα στο δωμάτιο. Ο κόμης παρ' όλο το δικαιολογημένο τρομό του μπόρεσε να προσέξει ότι, άπό τη γυναίκα αυτή, που έρχόταν χωρίς άλλο άπ' τόν κόσμο τών σκιών, έλειπε το ένα χέρι!

Αυτό έταρσε για να φωτισθή το σκοτισμένο μυαλό του.

— Είπε, σκέφτηκε, ή Αίγυπτια πριγκίπισσα, που έρχεται να εαυαμωμωε το χέρι της!

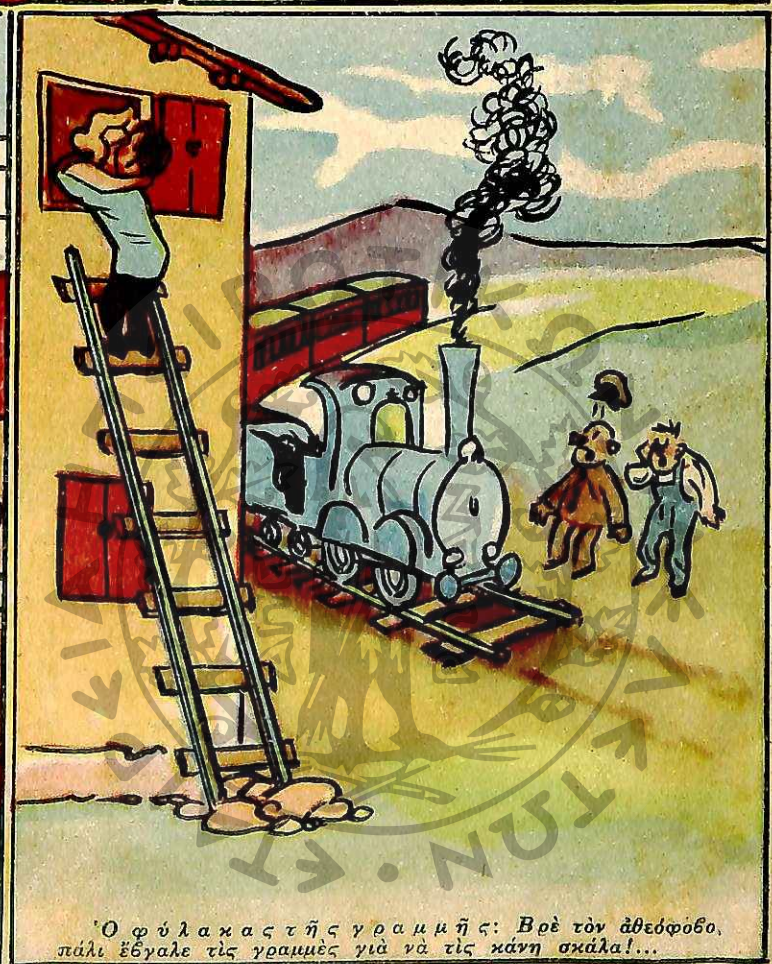
Ἡ χοντρή κάνει μετατόπιση κέντρου

Ένας αυτόχειρ!

—Χρυσέ μου, κατώρθωσα νὰ περάσω άνέπαφες τις βαλίτσες με τὰ λαθραία!...

Ὁ φύλακας τῆς γραμμῆς: Βρὲ τὸν ἀθεόφοβο, πάλι ἔβγαλε τις γραμμές γιὰ νὰ τις κἀνὲ σκάλα!...